

49.

ŞAFAK

A. ALMİRA MERGEN

Türkiye'nin dört bir yanı, ülkenin karanlık köşelerinde
sinsice faaliyet gösteren gizli bir örgütün tehdidi
altındadır. Tam da bu kritik dönemde, Umay Ülgen
adındaki genç ve cesur bir kadının sıra dışı hikâyesi başlar.

Kendini Türklerin kökenini araştırmaya adanmış,
Gazetecilik bölümü son sınıf öğrencisi olan Umay
Ülgen, bir gece rüyasında Işık Ülkesi elçileri tarafından
ziyaret edilir ve bu sayede soyunun nereden geldiğini
öğrenmiş olur. Fakat felaketlerin ardı arkası kesilmez;
çok geçmeden ülke büyük bir depremle sarsılır ama
bu sadece bir başlangıçtır. Umay yaşadığı boyutta, her
çağda kıran kırana, omuz omuza savaştığı ekipteki
arkadaşlarıyla karşılaşır. Ekibin lideri Attila Başkurt
ile yüzleştğinde ise geride bıraktığı yoldaşının ihanete
uğramış kırık kalbiyle mücadele
edeceğinden habersizdir.

*“Özgürsün, Umay kuşu,” dedi.
“Ruhun senindir. Sonsuza kadar...”*

A. ALMIRA MERGEN

49.

SAFAK

49. Şafak

A. Almira Mergen

Yayın Yönetmeni: Sidem Zela Edin

Editör: İpek Nur Türker

Düzeltili: Elif Deniz Tarhan

1. Baskı: Eylül 2024

ISBN: 978-625-94944-6-3

Düzenleme

Ny.ozlem

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

A. Almira Mergen, 2024 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.

Menekşe Ap. Sitesi No:10B

Küçükçekmece/İstanbul

Sertifika No: 76985

A. ALMIRA Mergen

49.

SAFAK

ÇALMA LİSTESİ

Nessi Gomes - All Related

Tame Impala - New Person, Same Old Mistakes

Björk - Play Dead

Hypnogaja - Here Comes The Rain Again

Turan Ethno - Er Turan

Arslanbek Sultanbekov - Nogay El

Grup Göktürkler - Umay Kızım

Tindersticks - My Oblivion

Vega - İz Bırakanlar Unutulmaz

Mor ve Ötesi - Bir Derdim Var

ÖN SÖZ

Bundan binlerce yıl önce öz topraklarında yaşayan Türkler, Tanrı'yı daima göklerde aramıştır. Onlara göre doğadaki her canlı varlık, Tanrı'dan bir parçadır. Ulu yaratıcılarını görmeseler de gökyüzünde kendilerini her an gözettiğini bilirlerdi. Gece çökünce göğe, ay oturunca karanlığın başköşesine, yıldızlar tır. zarafetiyle dans ederdi etrafında. Ay da Tanrı'nın bir parçasıydı. yıldızlar da. Ancak bir gün tüm yıldızlardan daha gösterişli ve daha büyüleyici bir ateş parçası görüldü. Türkler bu muhteşem yıldızın diğerlerinden çok daha farklı ve özel olduğunu fark etmişlerdi. Ona 'Gök Tanrı'nın kızı' adını koydular. Kurt şeklinde bir Asena'ydı.

Bu Türkler için kader belirleyici bir işaretti.

Gök Tanrı'nın Kızı, karanın hâkimlerine sadece gülümsedi ve inmedi tahtından. Daima yol gösterici oldu. Tüm kavimler bu yıldızın altında açtı gözlerini gerçeğe ve bir daha da kapatmadı.

Gök Tanrı'nın kızı Asena ile iletişim kurmaya başladılar. Uçmağa varan atalarının aracılığıyla aslında kim olduklarını, nereden geldiklerini ve hakikatin ötesinde ne ile karşılaşacaklarını öğrendiler.*

Soyları Sirius'tan geliyordu.

* Türk ve Altay mitolojisinde cennet anlamına gelmektedir. (c.n.)

Binlerce yıl geçti, atalarımızın inandığı bu gerçeklik bir efsaneye dönüştü; adetâ bir ninni bir müzik gibi. Fakat sonra uykuya dair büyük bir direniş başladı ve artık uykusuzlukla gelen aydınlanma tüm Türkleri bir araya topladı. Gökyüzüne bakıp derin bir özlem duyan ruhlarımız, yine oradan gelen işaretle özünü hatırlayacaktı.

Bu gerçek, bize atalarımızdan kalan manevi bir mirastır. Çünkü Türk dediğin geçmişine sadık kalıp çıkmak zorundadır. Eğer unutursan, eğer uyutulursan hiçliğin ortasında yapayalnız ve güçsüz kalırsın. Öz topraklarında, o kutsal mavi göğün altında senden olmayanlar yaşar ve senin olan mirası yok sayarlar.

GİRİŞ

Uyutanlar, uyuyanlar, arada kalanlar ve uyananlar olarak dört gruba ayrıldı insanlık.

En tepede bir gölge gibi tahtlarında oturup milyonlarca insanı kendi hırsları uğruna manipüle ederek cennet adı altında cehennemî yaşatanlar bulunuyordu. Söyledikleri zehirli ninnilerle uyutuyorlardı insanları.

Uyuyanlar kapılıp sürüklendikleri bu gaflet uykusundan kıyamet kopsa da kurtulamıyorlardı çünkü onlar için bilmemek demek, daha az tehlike demektir.

Bir de olan bitenin farkında olup dış dünyaya karşı üç maymunu oynayanlar vardı. Bu insanlar kaderlerine razı olup kurbanlık koyun gibi bir köşeye sınıyor, hayatlarını kaybetme riskinden kaçınıyorlardı.

Ve son olarak asıl umut vadedenler vardı; onlar deyim yerindeyse dokuz köyden kovulma pahasına doğruları söylemekten asla korkmayanlardı.

İnandıkları her şey uğruna savaş veren, sonunda ölüm bile olsa gerçeğe doğru koşarak kurtuluşu arayanlar.

Onlar çoktan uyandılar!

Dünya tam 4,5 milyar yıldır varlığını sürdürmekte. Sonsuz evrenin içinde, denizdeki bir kum tanesi kadar zayıf ve âciz. İçinde barındırdığı insanoğlu tarafından hiç durmadan eziyet gördü; yakıldı, yıkıldı ve katledildi. Neden mi? Çünkü insanoğluydu onun efendisi.

Tüm bunların dışında bilmedikleri ya da durduramayacakları bir gerçek vardı; o da bu uçsuz bucaksız evrende tek efendinin kendileri olmadıydı.

Peki, ya nereden geliyordu bu kibir, bu hâkim olma isteği?

İnsanlığın doğuşu yalnızca kutsal kitaplardaki gibi miydi yoksa evrim teorisi mi gerçektir?

Tüm bu bilinenlerin aksine bazı gizli kaynaklarda aklın alamayacağı ya da asla kabul edemeyeceği başka bir varsayım varsa eğer kaçımız bununla başa çıkabilir? Kaçımız bu kesin olmayan bilgilerin peşinden koşma cesaretini kendinde bulabilir?

Ya sen sevgili okuyucu, sen bunların içinde hangisisin?

1. BÖLÜM

“İŞARET”

“Ve perde kalkar, hakikat gün yüzüne çıkar.
Bilinç ruha, ruh kalbe akar.
Böylelikle acı veren karanlık, ışığın olduğu
yerden sonsuza dek kaçır.”

A. Almira Mergen

Varoluşumuzun birçok sebebi olabilirdi. Kimilerimiz buna sınav der, kimilerimiz kader. Kimimiz kâğıdın tamamını doldurur, kimimiz soruların yarısını boş bırakır. Hatta bazılarımız isyan edip mürekkebinin bile değdirmeden sınıfı terk eder.

Ben bunların içinden hiç biriyim.

Niçin insan olarak mutlak bir amaç uğruna var olduğumuzu düşünüyoruz ki?

Niçin yaptıklarımızın ya da yapacaklarımızın ilahi bir güç tarafından ödül olarak verildiğini düşünüyoruz?

Sonsuz kâinatta bir toz zerresi kadar yer edinmiyoruz oysa-ki... *Peki, bu kibrin sebebi nedir?*

İçten içe kendimizi mecbur hissettiğimiz tüm olasılıklar belki de hiçliğin birer kandırınacasıdır. Hiçlikten korktuğumuz kadar karanlıktan korkmuyorduk. Yutulup gitmektense karanlığa esir düşmek ve o karanlığın lckesini ruhumuza bulaştırmaktan asla çekinmiyorduk.

Böyle olduğunda geriye tek bir şey kalıyordu; *aslında bizler kendimizden korkuyorduk*. İşlediğimiz yanlışlardan ve bununla birlikte Tanrı'nın bizi cezalandırmasından. Fakat kendi türümüz ile kıyaslama yaptığımızda suçlu olan daima karşı taraf oluyor-

du. Çevremizde, internette ya da televizyonlarda gördüğümüz suçlulara bakıp en gizli ve güçlü arzularımızı aklıyorduk.

Ben bu saydıklarımın içinde neydim ya da kimdim?

Ben, penceresinde büyük bir buhrana ev sahipliği yapan gökyüzünü durgunca izleyen silik bir yansımayım. Kutu gibi bir odada yankı yapan teknolojik aletin seslerine hâlâ direniş göstermekteyim. Gelişen teknoloji ve çığırından çıkan insanlık ile sessizce savaş hâlindeyim.

“Dünya kırmızı alarma geçti.”

Haberleri sunan spikerin cırtlak sesi, kulaklarımı ince bir ısıklık gibi teğet geçti.

“ABD’de bir grup topluluk, Beyaz Saray’ın önünde eylem yaptı.”

Derin bir nefes aldım ve kollarımı birbirine dolayıp mavi gökyüzünü seyretmeye devam ettim.

“İsrail bu sefer geri adım atmayacak gibi görünüyor.”

“Yeni virüsün, veba virüsünü aratmayacağı söylendi.”

“İklim Değişikliği Kanunu Kabulü” bir hata mıydı?”

“Yetkililer, insanların gördükleri karşısında sükûnetini korumalarını söyledi.”

“Cumhurbaşkanı olası bir erken seçimde farklı bir yol izleyeceğiz dedi.”

“Türk vatandaşları ve yabancı uyruklu vatandaşların kavgası her geçen gün büyüyor!”

Birden fazla insan sesleri beynimin içinde bir sinek vızıltısı gibi yükselip alçalıyordu. Her biten cümlemin ardından başka bir ses, başka bir tını duyuyordum.

*“HAARP*sistemi devrede mi?”*

“Hologramlarla yeni bir dünya mı yaratıyorlar?”

“Bir simülasyonun içinde miyiz?”

* Türkiye Cumhuriyeti tarafından yayınlanması beklenen, iklim değişikliği ile mücadeleyi temel alan kanundur. (e.n.)

** (İng.) Yüksek-Frekans Aktif Auroral Araştırma Programı. (e.n.)

“Dünya dışı yaşamların var olma olasılığı her geçen gün daha da kesinleşiyor!”

“Yoksa insanlık dünya dışı varlıkların evrimleşmemiş hâli mi?”

Kelimelerin her biri başıma atılan taş parçaları misali sarsılmama neden oldu. Bakışlarım aniden televizyona döndü ve son yakaladığım şey kanalın kendi kendine değişmesiydi. Kaşlarımı çatıp dikkat kesildim. Ekran hiç durmadan değişiyor ve her biri haber kanallarını gösteriyordu. Pencerenin önünden ayrılırken kollarımı serbest bırakıp etrafta kumandayı aramaya başladım, bulamayınca da televizyona doğru yöneldim ve ekran değişmeye devam ederken düğmesine basıp kapattım. Bozulmuş olmalıydı. Neredeyse dokuz yıllık, yaşlı bir aletti. Her ne kadar plazma olsa da yeni çıkan türlerine göre eski model sayılırdı.

Arkamı dönüp oturma odasını terk etmeye karar verdiğim sırada televizyon birden açıldı. Ani gelen bir ürpertiyle kalbim hızla atmaya başladı, ağır ağır yutkundum.

Kapatmayı beceremediğimi düşündüğüm için sakın hâlime geri dönmem uzun sürmedi. Bu sefer fişi komple sökerek işimi sağlama aldım.

Fakat içimde süregelen bir korku vardı ve televizyonda duyduğum o son cümle bunu fazlasıyla tetiklemişti. Duymayı reddediyor olsam da aklımdan çıkmıyordu.

“Yoksa insanlık dünya dışı varlıkların evrimleşmemiş hâli mi?”

Doğaüstü maceralara ya da bilim kurgu dünyasına yakın biri değildim. Gizemli olanlar hakkında haber yapar fakat bunu yalnızca geleceğim olan mesleğim için tarafsızlık listesinde yer verirdim. Bir gün bölüm profesörü bana, “Umay, senden daha gerçekçi haberler yapmanı istemiştim. Sen ise bana *Dünya Dışı Yaşam** hakkında haber yapmışsın. Bundan önceki de Türklerin ataları-

* Dünya dışında başlayıp yine Dünya dışında yayıldığı ve hâlen devam ettiği düşünülen, insan dışı form ve organizmaların varlığına dair bir hayat hipotezidir. (e.n.)

nın *Mu** kıtasından geldiğini açıklayan bir yazıydı. Bana günümüzden bir şeyler getirmelisin, sıradan şeyler. Son senendesin hatırlatırım. Bu arada, bitirme tezinin üzerinde çalışmaya başladın mı? Hiç sanmıyorum ama...” dediğinde bu eleştiriye kayıtsız kalamamıştım, kalmadım da zaten. Beni sınıfta bırakacağını bilsem bile sivri dilimi korkmadan kullandım.

“Sıradan şeylerden kastınız nedir? Bugün, bu ülkede kaç kadın öldürüldü ya da kaç hayvan işkenceye maruz kaldı? Kaç vatan evladı öldürüldü? Ülke olarak Türklük değerimiz her geçen gün nasıl değer kaybediyor? T.C. ibaresi geri gelecek mi? Ülkemizdeki öz vatandaşlarımızın sayısı her geçen gün nasıl azalıyor? Bunları mı demek istiyorsunuz? Bunlar mı sıradan? Her gün haberleri yapılıyor, tabii doğru kanallar aracılığıyla takip ederseniz! Bunları yazdığımda bileklerime kelepçe takılmayacağını garantisini de verir misiniz bana?”

Dilinin ucuna gelen kelimeleri zor zapt ediyor gibi görünüyordu.

“Biliyor musunuz, çok sevdiğim bir söz var,” diyerek konuşmaya kaldığım yerden devam ettim. *“Düşüncelerini bile özgürce dile getiremediğin bir toplumda yaşıyorsan eğer orada yanlış olan çok şey var demektir.”*

Bu, annemin yazmış olduğu kitabından bir alıntıydı.

Söylediğim şey korkunçtu ama ne yazık ki durum bundan ibaretti. Özellikle son beş yıldır bu ülkede düşünceleri yüzünden tutuklanan çok insan vardı. Gazetecisinden avukatına, doktorundan memuruna kadar her meslekten insan tutuklanmıştı. Üstelik çoğu vatansever insanlardı. Babam bu yüzden annemin hiçbir sosyal mecrada ya da gazete köşesinde yazı yazmasına izin vermiyordu.

Annem sivri dilliydi, tıpkı kalemi gibi... Tabii başına bir şey gelmesini de istemiyordu.

* İlk olarak 19. yüzyılda yaşamış yazar ve gezgin Augustus Le Plongeon tarafından Büyük Okyanus'ta yer aldığı ve on dört bin yıl önce batarak yok olduğu ileri sürülmüş, günümüzde ise bilim çevrelerinde sözde bilimsel bir iddia olduğu kabul gören efsanevi kıtadır. (e.n.)

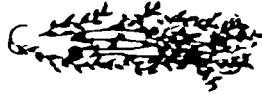
“Sen yazmaya devam et,” dedi yüzü öfkeden kızarıırken.
“Belki *Mu kıtasındaki* ataların sınıfını geçmene yardım eder.”

Burnunun ucuna düşen gözlüğünü tek parmağıyla yukarı doğru itti, bu esnada gözleri gözlerimdeydi. “İstersen bitirme tezini bugün teslim et ama kabul etmeyeceğim. Yarın da kabul etmeyeceğim. Mezun olmaman için elimden geleni yapacağım.” deyip ardından ekledi. “Saygısız!”

Sonra da arkasını dönüp gitti.

O berbat günün gecesinde hayatımı tamamen değiştirecek ve gerçek beni ortaya çıkartacak korkunç bir şey yaşadım. *Kimseye anlatamayacağım bir şey...*

Görünmeyeni gördüm, duyulmayanı duydum. Ve ruhumun ışığını yaşamın nefesinde buldum.

“Gökte parlar yıldızların en kutsalı, Tanrı’nın izniyle aralanır ihtişamlı kapıları. Yeryüzüyle birleşir gökteki ülkeler; ruhlara ışık olur, hakikati görürler!”

A. Almira Mergen

30 Eylül 2030

Onları ilk kez o gece gördüm.

Uykusuzluğun vermiş olduğu huzursuzlukla yatağında bir sağa bir sola dönüyordum. Baş ucumdaki telefonumun ekranını açıp saati kontrol ettiğimde sabahın üçü olduğunu gördüm.

Çok uzun süredir hiç bu kadar kötü bir uyku düzensizliği yaşamamıştım. Ayrıca içimde tuhaf bir huzursuzluk vardı. İlk bir düşünce almanın iyi olacağını düşündüm fakat nedense içimdeki huzursuzluk korkuya dönüştü, yatağıma daha da gömülmemeneden oldu. Ve kısa süre sonra uykuya dalarken zihnim kapana kısıldı.

Çok garipti çünkü o geçiş evresinde yatağımın titrediğini hissettim. Buna bir tepki vermek istesem de bedenime çöken ağırlık buna izin vermiyordu. Cansızca uzanan kollarımı hareket ettirmeye çalışırken bir yandan da gözlerimi açmak için savaşıyordum. En nihayetinde hiçbirinde başarılı olmayınca bunun bir karabasan olduğu ihtimalini düşündüm. Eğer dua okursam kurtulurdum. Annemin çocukken bana öğrettiği güçlü dualardan birini defalarca okudum ama üzerimdeki ağırlık gitmedi aksine daha da güçlü bir şekilde beni ezmeye devam etti.

Bu sefer kalbim korkuyla çarpmaya başladı, soluğum hızlanmıştı. Ve yatağım sanki deprem oluyormuşçasına sallanıyordu. Annemi çağırmak istedim ama bu imkânsız gibi görünüyordu.

Yatarken odamın penceresini açık bırakmıştım, bu yüzden dışarıdan gelen ılık esinti o saniye keskin bir rüzgâra dönüştü. Beni ve içinde bulunduğum odayı ablukası altına aldı.

Gözlerim hâlâ kapalı olsa da etrafı saran mavi beyaz ışığın yansıması göz kapaklarıma vuruyordu. Bunun ne olduğunu çözmeye çalışırken gözlerim aniden açıldı ve sanki görünmez eller tarafından sırtımdan itilip yatakta doğrulmaya zorlandım.

O an her şey durdu. Üzerimdeki ağırlık aniden yok oldu. Doğrulduğumda yatağımın altımdan kayıp gittiğini hissettim, üstelik sadece hissetmekle kalmayıp gözlerimle gördüm.

Artık odamda değildim.

Güneşin en tepede olduğu uçsuz bucaksız bir bozkırdaydım. Ayakta duruyordum. Çok uzağımda birden fazla *otağ** vardı. Tatlı tatlı esen rüzgâr yüzümü okşuyor, saçlarım dalgalanıyordu. Kalbimin derinlerinde çok ama çok eskilerden kalma bir özlem filizlendi. Garip ama ruhum bu diyarda kendini hiç yabancı hissetmedi.

Ve sonra onları gördüm... Tam karşımda duruyorlardı.

Sanki gökteki güneşin enerjisiyle sarılmışlar gibi altın renginde ılık saçıyorlardı.

* Büyük ve görkemli çadır. (e.n.)

Üç kişiydiler.

İkisi kadın, biri erkekti.

Hepsi birbirine benziyordu, yüzleri yıldız gibi parlaktı. Saçları dümdüz, uzun ve ten renkleriyle uyumluydu. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir mavilikteydi. Kıyafetleri ise yaşadığım dünyaya ait gibi görünmüyordu.

Üçü de ellerini karın hizalarında birleştirmiş, hafif bir tebessüm eşliğinde yüzüme bakıyorlardı. Görünüşleri ve duruşlarıyla hem çok zarifteler hem de başka bir yaşama ait oldukları besbelliydi.

Onları araştırıp haklarında haber yapmaya benzemiyordu.

Korkularımın yanı sıra güzelliklerinden büyülenmiş bir hâlde şaşkınca onlara bakıyordum. Bir yandan da bunun bir rüya olduğunu kendime içten içe hatırlatıyordum.

Fakat içimde nedenini bilmediğim bir ses, bana onların kim olduğunu söylüyordu; yine de hislerimin kendileri tarafından doğrulanmaya ihtiyacı vardı.

Yaşadığım bu hissi tarif etmem mümkün değildi. Fakat yeterince karmaşık olan evrende inanmadığım gerçeklerle yüzleşmek, algı ve inançlarımı temelden sarsmıştı.

On üç yaşımdan yirmi yaşıma kadar tüm dinlerde anlatılan ve milyonlarca insanın inandığı öte âlemdeki varlıklar tarafından çoğu zaman rahatsız edilmiştim. Hatta uyurken değil, uyanırken de görmüştüm onları. Yalnızca son iki yıldır varlıklarını asla hissetmiyor ve rüyalarımnda görmüyordum. Açıkçası metafizik âlem, yabancı olduğum bir gerçek değildi fakat uzaysal âlem, yüzleşmeye hazır olmadığım bir şeydi. Beni gafil avlamıştı.

İçlerinden bir kadın öne doğru birkaç adım attı.

Adımı söyleyince korkuyla irkildim. Korkmamın nedeni bu değildi, asıl nedeni dudaklarını oynatmadan konuşmasıydı.

Korktuğumu anlamış olacak ki, “Bizden korkma,” diyerek beni yatıştırmaya çalıştı.

Kekeleyerek kim olduklarını sordum. Bunu düşünce yoluyla değil, sesli olarak sormuştum. Ama o benim aksime telepatik yolla cevap verdi.

“Ben Ayata,” dediğinde sesi Bozkır’da yankılandı. Bu tıpkı derin bir kuyunun içine doğru bağırıp sesin yankılanarak sana geri gelmesi gibiydi. Önce sağ eliyle arkasında duran diğer kadını işaret etti. “Bu Kuyaş,” Sonra da sol eliyle adamı gösterdi. “Bu da Uren.”

Bu melek görünümlü varlıklar, tılsımlı bakışlarını bir an olsun üzerimden ayırmıyorlardı.

“Korkmamalısın. Biz sana zarar vermeye gelmedik,” dedi adı Ayata olan kadın.

“Öyleyse ne için geldiniz? Ayrıca neden buradayım?”

“Bu, ulu yaratıcının bir arzusu,” Aldığım cevap kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

“Ulu yaratıcı mı?” diye tekrarlardım, diğer sorumu cevaplamamıştı.

“İnsanlar dünyayı cehenneme çevirdi ve kaçınılmaz sona sürüklédiler.”

Evet, bu konuda hemfikiridik fakat *yaratıcı* derken neyden ya da kimden bahsediyor diye düşündüm. İnsanların Tanrı’sından mı yoksa kendilerinin inandığı başka bir Tanrı’dan mı? Ayrıca bu varlıkların nereye ait olduklarını merak eden yanımda, korkudan başını saklandığı yerden çıkaramıyordu. Bu yüzden de soruyu sesli soramıyordum.

Sanki aklımı okumuş gibi gülümseyerek, “Sonsuz evrenin tek yaratıcısı olan Tanrı’dan.” dedi. “Kim olduğumuza gelecek olursak,” İfadesi gizemli bir şekle büründü. “Bir zamanlar *Akyıldız* olarak biliyordunuz.” diye ekledi ama sonra sesi çok uzak bir hüznün anısıyla titredi. “Kıyamet sandığınızdan da yakın...”

“*Akyıldız...*” diye mırıldandım. “Peki, benden ne istiyorsunuz? Neden rüyama girdiniz?”

O esnada hâlihazırda yeni fark ettiğim bir şey daha vardı. Tırnaklarımla sol bileğimin biraz yukarısını durmadan kaşıyordum. Öyle tatlı kaşınıyordu ki duramıyordum.

Ayata gülümsedi.

“Rüya gördüğünü mü sanıyorsun?” Kaşlarımı çatarken çaresizce durumu analiz etmeye çalıştım. “Senden istediğimiz tek bir şey var, o da cesaret. Üstelik burası senin geçmişin. Ait olduğun yer.” dedi cevabını bekleyen soruma karşılık vererek. “Cesur olmalısın, Umay. Gelecek olan kıyamet karşısında güçlü durmalısın. Annenin yaratılışında bulunan o korkusuzluk sende de var. Onun yerine getiremediği görevi artık üstlenme vaktin geldi.”

“Annemin görevi mi?” dedim, aklım allak bullak olmuştu. “Hiçbir şey anlamıyorum ” Tırnaklarım bu sefer ince derimi daha sert kaşıyarak çizmeye başladı.

“Korkma, yalnız olmayacaksın. Yakında yoldaşınla birleşeceksiniz.”

Aklımda beliren bir yığın soru işaretiyle sadece bir anlığına bakışlarımı uzaktaki otağa çevirdim.

“Yakında tekrar görüşeceğiz, Umay.”

Birdenbire büyük bir ışık hüzmesine dönüşüp güneşe doğru müthiş bir hızla süzöldüler. Arkalarında bıraktıkları rüzgâr yüzümü âdeta yırtarken saçlarımı da geriye doğru savurdu.

“Hayır, durun!” diye bağırdım fakat nafile, hızlarına yetişmem imkânsızdı. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda gök karanlığa bulandı ve onları yıldızlarla giden mavi beyaz bir ışık topu gibi gördüm.

Sonra aniden kendime geldim. Odamdaydım, ayak parmaklarımın ucunda duruyor, vücudumun yarısı pencereden sarkıyordu. Kilitli olan kapının ardından annemin sesini duydum.

“Umay, iyi misin kızım? Kapıyı açsana!”

“İyiyim ben.” dedim asla ikna edici olmayan bir sesle. “Yine kâbus gördüm. Bir sorun yok, anne.”

“Kapıyı açar mısın? Seni görmek istiyorum.”

Mecburen istediğini yaptım. Yüzüme uzun uzun baktı. “Kâbuslarının sebebini bir bilsem...” Hüzünlü bir ifadeyle yanığıma dokundu. Benim için daima hep endişeli olmuştu.

O gece hayatımda ilk kez kendi içimde annemi sorguladım.

Adını koyamadığım saklı bir şüphe sanki suyun yüzeyine çıkmış ve bana suretini göstermişti.

Annemin benden gizleyebileceği gerçekleri düşünmeme neden olan bir şüphe!

Nereden geldiğini bilmediğim o yarım kalmış aidiyet hissiyatı...

Gün aydınlanana kadar uyuyamadım.

Hatta telefonumdan Ayata'nın söylediği yıldızı araştırmaya başladım. Belli bir yere kadar hakkında bilgi sahibiydim.

Sirius, yani *Akyıldız* yalnızca tek bir yıldız değildi, A ve B olarak iki yıldızdan oluşuyordu. Üç bin yıl önce keşfedilmiş ve neredeyse bütün uygarlıklar tarafından Tanrı boyutuna çıkarılacak kadar kutsal sayılmıştı. Bazı kaynaklar ondan *Köpek Yıldızı* olarak da bahsediyordu. Kendi mitolojimizde bile yer alıyordu.

Telefonumun ekranında gördüğüm makale başlığı bende bir aydınlatma yarattı.

Türklerin atası, Sirius!

Türk mitolojisinde göksel sarayın bekçisi, *Kutsal Kurt Ase-na*'dır. Tanrı'nın ışıklı ülkeleri olan gök ile yeryüzünü birleştiren kutsal bir kapıydı. Bu yıldız, ruhlar âlemi ile ölümlülerin yaşadığı maddi âlemin sınırıydı. Tanrı'yla insanı ayıran çizgi de denilebilirdi. Tanrı, insanlara bu kapıdan iyilikler gönderirdi.

Ekranı aşağı doğru kaydardım. Kur'an'da, *Necm Suresi 49. ayette* şöyle yazıyordu: "*Şüphesiz O, Şi'râ'nın Rabbidir.*"

Sadece bu da değil, benim bilmediğim birçok medeniyette kutsal bir yıldız olarak sayılıyordu ve izleri vardı.

Sağ elim istemsizce boynumun sol tarafına gitti.

On sekiz yaşında yaptırmış olduğum dövmemin üzerinde gezen parmaklarım bir yerden sonra öylece donup kaldı. Yerimden usulca kalktım ve boy aynamın karşısına geçtim. Parmaklarımı dövmenin üzerinden çekip aynaya doğru iyice yaklaştım. Başımı biraz yana doğru yatırıp boynumu açıkta bırakarak o şekilde bakmaya başladım. Sonra kolum tekrar kaşınmaya başladı.

O gece sabaha kadar gözümde bir damla uyku girmediydi. Zihnimi sakinleştirmek adına durmadan müzik dinledim, telefonumun şarjı iyice azalmıştı. Kulaklığımı çıkarırken yataktan kalktım ve doğrudan gardırobuma yöneldim. Sahile inmek, biraz dolaşmak istiyordum. Bu zaman zaman gerçekleştirdiğim bir alışkanlıktı.

Soyunurken aynadaki aksim ile göz göze geldim, sonra bakışlarım zayıf vücudumda gezinmeye başladı ve istemsizce sol koluma doğru aktı. Bileğimin biraz yukarısında kıpkırmızı bir leke vardı. Gözlerimi aynadan çekip koluma çevirdim. Derim kan toplamış gibi kızarmıştı. Tam da burada bir süre önce sildirdiğim bir dövmem vardı. Henüz on dört yaşındayken nereden esinlendiğimi bilmediğim bir sembolün dövmesini merdiven altı bir dövmeciye yaptırmıştım. Tabii annem hem ondan habersiz yaptırdığım hem de yaşıma küçük olduğu için şiddetle karşı çıkmıştı. Dövme tamamen iyileşince de beni kendi elleriyle götürüp sildirmişti. Annem bir tek sağ bileğimdeki *Kemal Atatürk* imzasına dokunmamıştı. Bu dövmenin aynısı onda da vardı.

Yirmi yaşına gelince artık kendi kararlarımı verebileceğimi açık bir şekilde göstermiştim aileme. Hatta sonra kollarıma birkaç dövme daha yaptırdım. Dışarıdan bakıldığında iç içe geçmiş birbirinden farklı yedi desen olarak görülen dövmelerimin hepsi benim için çok özeldi.

Yalnızca on dört yaşında yaptırdığım o dövmeyi yeniden yaptırmak istiyordum ama şeklini tam olarak hatırlayamıyordum. Şimdiyse orada öylece boş, kızarıklık bir leke duruyordu.

O günden beri ara ara kaşınır dururdu tenim fakat hiçbir zaman bu denli aşırıya kaçmamıştı. Felaket görünüyordu. Bakışlarımı kollarımdaki dövmelerden uzaklaştırıp asıl işime odaklandım.

Altıma lacivert renkli bir eşofman geçirdim. Üzerime ise ince, uzun kollu bir bluz giydim. Çalışma masamın kenarında duran sırt çantamın içinden ev anahtarını alıp odadan çıktım. Evin diğer üyelerini uyandırmamak için koridorda parmak ucunda yürüyerek ilerledim.

Babam yine elik kapıyı hem alttan hem de üstten kilitlemişti. Bu sessizlik içerisinde kilitleri açmaya yeltenmek demek, evde dev bir gürültünün yankılanması demekti fakat bu konuda tecrübeli olduğum için pekl anahtarları usta bir sessizlikle çevirmiş, amacıma ulaşmıştım. Siyah spor ayakkabılarımı da giydikten sonra kendimi dışarı attım.

Dairemiz yaşadığımız sitenin ikinci katında bulunuyordu, o yüzden merdivenleri kısa sürede geride bıraktım. Anneme durumu izah eden bir mesaj yazmanın gerekli olduğunu düşünerek telefonuma sarıldım. Eminim uyandığında beni evde bulamayınca o da hemen telefonuna sarılacaktı.

Evden sahile kadar uzanan yol mesafesi on beş dakika kaddı. Kulaklığımı takıp telefonumun alma listesinden sevdiğim şarkıları peş i sıra dinleyerek yürüdüm.

Havada mutluluğa ve huzura dair hiçbir bir koku yoktu.

Öyle ki kimseciklerin olmadığı varış noktasına geldiğimde, önümde uzanan koca sahil insanlık tarafından uğradığı gazabı açıkça haykırıyordu. Yaşadığım ağ belki de insanlığın var oluşundan bu yana işlediği günahların en büyüğüydü. Annemin anlattığına göre kendisi yirmili yaşlarındayken İzmir deta Ege'nin incisiymiş. Dile kolay yirmi beş yıl ncesi... Şimdi ise denizler atıklarla dolu, binlerce balık çeşidi bu nedenden dolayı yok olmuş; deniz seviyesi normalinden iki kat daha yükselmiş, kirli hava solunumu ve kanser hastalıklarında da ülke olarak rekor kırmamıza neden olmuştu.

Yalnız benim yaşadığım şehir değil, istisnasız Türkiye'nin her ili bu durumdaydı. Ekonomi son on senenin en büyük düşüşünü yaşıyordu. Hayvancılık, iftilik bitmiş; eğitim yok olmak üzereydi. Kimsenin kendine ait ne evi vardı ne de arabası. İnsanlık bir sığıntı gibi yaşıyordu ve korkarım ki sona doğru yaklaşıyorduk...

İnsanlık ayağa kalkmaya çalışırken her seferinde ortaya çıkan yeni bir hastalık, çatışma veya afetlerle yeniden yere akılıyordu.

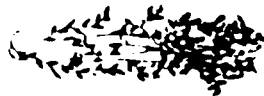
Benim buraya, bu sahile geliş sebebim gerçektir. Buraya olmak için. Kötü insanların yol açtığı felaketi, sürekli göüp her gün insanlığını kaybetmemek için. Bizim asla terebi karşı karşıya yacağımız insanlar tarafından âdetâ bir kaza gibi yâdîleri bu dünya gitgide yok oluyordu. Ve hiçbirim zın bunu dönüştürmek gücü yoktu.

Hayır! Gücümüz vardı aslında, sadece onu gösterecek cesaretimiz yoktu. Onca acı çeken masum canlar, hayvanlar, ağaçlar, çocuklar, kadınlar ve adamlar... *İyi olan herkes acı çekiyordu ve zalim olanlar, çimentosuna gözyaşları katılmış, tuğlaları kul hakkından yapılmış gökdelenlerde sefa sürüyorlardı!*

Ben de hatalıydım. Bu sessizliğe ortak olanlar kadar suçluydum. Vicdan azabı çekiyordum. Geleceğimden umutsuzdum, umutsuzluk içinde oradan oraya sürükleniyordum. Ve an itibariyle yapabildiğim tek şey derin bir iç çekerek gözüme kestirdiğim bir kayalığın üzerinde oturmaktı.

Cebimde ne zaman unuttuğumu bilmediğim sigara paketimi ve çakmağımı çıkardım. Soluk ve kasvetli denizi seyreden bakışlarım ilerledi ve ufuk çizgisi kadar uzaklıkta görünen karşı yakada duraksadı.

Tıpkı savaş sonrasını anımsatıyordu. Binalar yıkılmış, kapkara bir sis tarafından kanatlar altına alınmış gibiydi. Oranın bu hâle gelmesindeki asıl neden; iki yıl önce Türkiye’de, içinde İzmir’in de dâhil olduğu 8.4 şiddetinde yaşanan deprem. Bu insanlığın yaşadığı en büyük doğal afetti, çok kayıplar verildi. Bu felaket gerçekleştiğinde ailemle beraber Nevşehir’de akraba ziyaretindeydik ve eğer burada olsaydık belki de şu an yaşıyor olmayacaktık.

Eve dönüş yolu boyunca kendi içsel monologlarımla türlü türlü senaryolar çevirip durdum.

Siteye giriş yaparken sitenin yeni güvenlikçisi beyaz tenli, kır saçlı adam beni görünce demir kapının otomatığını devreye sokup içeri girmeme olanak sağladı. Buraya site dediysem öyle lüks, donanımlı bir binadan bahsetmiyorum. Büyük deprem sonrası dede mirası olan evimiz yıkıldığı için burada, kirada oturuyorduk. Semtteki diğer dairelere göre daha ucuzdu. Binanın girişine doğru yaklaşırken anneannemin balkonda oturduğunu fark ettim. Beni görmüş, el sallıyordu. Sabahki gezim yüzümden herhangi bir sorun çıkarmamışlardı, ne de olsa alışık oldukları bir durumdu.

“Günaydın,” dedim eve girerken, kapıyı annem açtı. Ona ilk kez bu kadar dışarıdan, ilk kez bu kadar yabancı bir gözle baktım. Elbette o bunun farkında değildi. Gerçek olup olmadığından şüphe duyduğum bir rüya yüzünden böyle davranmam akıl kârı değildi belki de fakat bu his öyle güçlüydü ki içimde, sanki böyle hissetmem mecburmuş gibiydi.

*Pandora'nın kutusu** sonunda açılmıştı, benliğim için bambaşka bir yaşam bekliyordu beni. Bu uyanış âdeta serotonin yoksunluğu veriyordu.

“Bak bakayım yüzüme,” dedi annem kaşlarını çatarak. “Bütün gece uyumadın mı yoksa?” Göz altlarımin bas bas bağırdığı aşikârdı.

“Sabaha kadar partiledim,” dedim, onu alaya almam hoşuna gitmemişi.

Doğrudan banyoya gittim. On dakikalık bir duş kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Aynaya yansıyan görüntüm şiş bir yüzden ibaretti. Odama geçip üzerime bir şeyler giydikten sonra kendimi yatağa attım. Ilık duş uykumu getirmişti.

“Umay?”

Anneannemin sesiyle gözlerimi araladım.

“Günaydın, anneanne.”

* Antik Yunan efsanelerinde geçen ve içinde kötülüklerin bulunduğu inanılan sihirli kutu. (e.n.)

“Uyuyacak mısın yavrucuğum?” diye sordu.

“Çok uykum var...”

Anneannem Nevbahar; orta boylarda, zayıf, saçlarının tamamı pamuk gibi beyazlarla örülü, yüzünde hatırı sayılır kırışıklarla altmış beş yaşında bir kadındı. Torunları içinde en düşkün olduğu bendim, bunda bizimle yaşamasının payı büyüktü elbette. Dini görevlerini yerine getirir; elinden tesbih, dilinden dua eksik olmazdı.

“Bugün okulun var mı?”

“Maalesef, cicim,” dedim bıkkın bir ses tonuyla. Bu bizim aramızdaki sevgi diliydi. Annem de anneannemle konuşurken *cicim* derdi. “11.30’da dersim var ama hiç gitmek istemiyorum.”

Profesör ile konuştuktan sonra okulla ilgili bir isteksizlik başlamıştı bende. *Bu kadar çabuk pes etmem doğru muydu?* Belki de bu isteksizliğin nedeni, dün gece gördüklerim ile alakalıydı. Bazen her şeyi fazlasıyla kafaya takmak, olayların çözümü değil düğümü olurdu.

Anneannem odadan çıkınca başımda sarılı duran pembe havluyu çözüp kızıl, kahverengi rengindeki saçlarımı taradım. İnce bir saç yapısına sahiptim, üstelik düzenli olarak saçlarımı boyamama rağmen kolayca tarayabiliyordum.

Gözlerim açık ama beynim uyku hâlini sürdürmekteki ısrarcılığına korurken doğruca mutfağa giden koridorda ilerledim.

Renk cümbüşüyle parlayan mutfağımıza girer girmez annem, “Benim güzel prensesim, sıhhatler olsun,” dedi kocaman gülümseyerek. Ona bayık gözlerle öylece bakmaya başladım, *ben miyim güzel prenses* der gibi.

Anneme, “Kuzguna yavrusu şahin görünürmüş,” dedim mırıldanarak. Bedenimi bitkince sandalyeye attım ve etrafa bakmaya başladım. Oldum olası şu mutfak dolaplarından nefret ediyordum. Bizden önceki kiracılar hangi akla hizmetse çelik mavisine boyamışlardı. *Duvarlar ve zemindeki taşlar beyazdı ama neden dolaplar çelik mavisiydi?*

“Umay yine içinden saymaya başladı,” dedi annem baktığım yer gözleriyle takip ederek. Onu duymazlıktan gelip babamın ve erkek kardeşim Ogeday’ın nerede olduğunu sordum.

“Baban dün akşam bilgisayarını arabada unutmuş, onu almaya gitti, gelir birazdan. Kardeşin de arkadaşında kaldı dün gece,” dedi annem ckmek sepetini masaya koyarken. Kardeşim Ogeday, yirmi yaşındaydı, benden bir buçuk yaş küçüktü. Sıklıkla arkadaşlarında kalır ve sürekli başını belaya sokardı.

“Şu vatandaşlık kartları ortadan kalkacakmış artık,” dedi annem birdenbire.

Tabağımdaki salataya çatalı sertçe batırdım. Ülkenin bu durumu beni her geçen gün daha da çileden çıkarıyordu. “Yeteri kadar tohumumuz var mı?” diye sordum. Ailem yıllar önce olası kıtlık vakaları için koli koli *Ata tohumları* almışlardı. Binamızın arka bahçesinde kendimize ait olan dört metrekarelik bir toprak alanda yetiştiriyorduk. Komşularımız da bizim gibi önlemini almıştı çünkü aksi bir durumda kıtlığın vermiş olduğu korku bizi birbirimize düşürebilirdi.

“Bilmiyorum ki kızım, babana bir sorayım,” diye cevap verdi.

“Ayrıca,” dedim bir önceki mevzuya dönerek. “Önce insanların evsizlik sorununu çözsünler. Kaç kişi depremden sonra evsiz kaldı, bilmiyorlar mı? Resmen 19. yüzyıla geri döndük!”

Annem yanımdaki sandalyeye usulca oturdu.

“Haklısın ama haberlerde de söylediler, uzun zamandır üzerinde çalışılıyordu, sonunda proje tamamlanmış.”

“İnternete bakmadım, o yüzden haberim yok,” diye cevapladım annemi. Hemen sonra anneannemle göz göze geldik.

“Yakında kıcımıza da çip takarlar, tam olur,” deyince histerik bir kahkaha attım.

“Anneanne, belki takmışlardır, kontrol ettin mi kız?”

Güldü. “Bizim zamanımızda her şey daha güzeldi. Hoş, yine de feleğimizi siktüler ama olsun yani...” deyince annem tarafından uyarı aldığı için lafını tamamlayamadı.

“Eh, aşk olsun, anne! Bir de bana kızarsın küfrediyorum diye. Kendine baksana önce, bu aralar iyice bozdun ağzını. Bari sofrada yapma!” dedi. “Bir yandan dua edersin, bir yandan küfür... Hayır, anlamıyorum ki seni.”

“Ayol, bu da çıktığı yeri beğenmiyor!” O sırada içtiğim çayı püskürtüp bastım kahkahayı.

Ben katıla katıla gülerken annem de bana katıldı. Anneannem bana bakarak annemi şikâyet eder gibi konuşmaya devam etti. “Bu genç kızken serserinin tekiydi. Ağzı bozuk, kavgacı...” Bunun üzerine babam mutfak kapısında belirdi. Anneme seslenip elindeki ekmek poşetini almasını rica etti.

“Neşeniz bol olsun, hanımlar!”

Anneannem, “İşte geldi, fındık kafalı,” dedi babamı kastederek.

“Benim on beşlik taze nasıl da yollarımı gözlüyor, bakar mısınız?”

Babam ellerini yıkayıp geldikten sonra hemen masaya oturdu. “Kızım, dün gece kâbus görmüşsün?” diye sordu endişeyle.

Aslında hatırlatmasaydı iyiydi, tüm moralimi yerle bir etmişti. Cevap vermemeyi tercih edip tabağımdaki salataya çatalı tekrar batırdım. Yüzümün ekşi bir ifade aldığıнын farkındaydım, şüphesiz onlar da ne kadar rahatsız olduğumu anlamış olmalılar ki konuyu uzatmadılar.

“Bu sabah internetten haberlere baktım da Afrika’da yayılan bir virüs varmış,” dedi babam.

Annem elindeki çay bardağını sertçe masaya koyup, “Bak işte, bitmedi bir türlü başımızdaki belalar!”

“Hayatım, senelerdir şu illet virüsün sonu gelmedi ki... Hatırlasana, 2020’den 2023’e kadar devam etmişti *kornavirüs**. En sonunda rahat bir nefes aldık diye sevindik ama sonra kısırlık çıktı, iklim yasası çıktı... Çıktı da çıktı!” diye cevapladı babam. “Şimdiyse bir virüs daha! Unuttunuz mu? Yaptıkları aşılar yül-

* Diğer bir adıyla COVID-19, şiddetli akut solunum sendromu koronavirüsü 2’nin neden olduğu bulaşıcı bir hastalıktır. (e.n.)

zünden kaç milyon insan öldü o dönemde. Kimileri de ölene kadar türlü hastalıklara maruz kaldı.”

Babaannem bilirkışı edasıyla konuya vâkıf oldu. “Çocuklar, dünya nüfusu hâlâ çok kalabalık. Tamam, artan kısırlık sorunu kontrolsüz üremenin önüne geçti fakat ne olursa olsun birileri için yeterli değil. Zaten amaçları buydu.”

Babamın mavi gözleri birden alev alev yandı. “İnsanları kaosa sürüklüyorlar. Tüm Orta Doğu burada resmen! Hadi çıkın dışarıya, bulun bakalım bir tane Türk... Nereye baksam yabancı!”

İç çektim. “Yok, sabah sabah bu kadar sorunu kaldıramayacağım.”

Babam Kemal Ülgen, kırk yaşında bir yazılım mühendisiydi ve küçük bir şirkette çalışıyordu. Çalışkan bir insandı fakat mevcut işi sinirlerini fazlasıyla yıpratıyordu. Bu da onu zamanla fevri bir adam hâline getirmişti. Ben de bu konuda babama çekmiştim.

“Bir de sanki teknoloji olarak çok gelişmişiz gibi kafamızda dronlar uçuyor.”

“Dronlar yıllardır tepemizde uçuyor, baba.” Sinirlerim bozulmuş bir vaziyette sııttım. “Sadece son beş yıldır sayı olarak artışa geçti o kadar.”

“Geçen gün trafikte o puşt yüzünden ceza yedim,” dedi dronlardan birini kastederek.

Annem, “Sen de hız yapmasaydın,” diye homurdandı.

“Hatun, sinirlendirme beni. Doksanla gidiyordum, ne hızı?”

Anneannem çayını ağzına götürürken annem gibi homurdandı. “İki yüz doksandır o.”

Babam iç çekerek önündeki çay bardağına uzandı, hiçbirimizi dinlemiyordu bile. “İnsanları korkuttular, o da yetmezmiş gibi sindirdiler!”

Annem, “Kemal, canım böyle yaparak kendini yıpratıyorsun,” diyerek babamı sakinleştirmeye çalıştı.

Annem Tomris Ülgen, bir yazardı. Bugüne kadar yaklaşık on kitabı çıkmıştı ve yaptığı işin hakkını veren, başarılı bir kaleme

sahipti. Çocukluğum, annemin bana yazdığı hikâyeleri okumakla geçmişti. Büyüğümden ve psikolojimin kaldırabileceği seviyeye geldiğimde onun kitaplarını okumak benim için bir dönüm noktası olmuştu.

Annem sahip olduğu yeteneğini daha ben rahminde ufacık bir fasulye tanesi kadarken bana da bulaştırmış olmalıydı. Yoksa asla gelecek vadetmeyen gazetecilik bölümünü seçmemin başka bir açıklaması olamazdı. *Yazmak, tıpkı annemde olduğu gibi benim için de nefes almak gibiydi.*

Annem, babama göre çok daha sakin bir yapıya sahipti. Olası bir krizi fırsata çevirme konusunda oldukça yetenekliydi. Bu konuda da biraz olsun ona benzemiş olsaydım keşke... Ama ben hırslıydım, inançlarım konusunda asla taviz vermezdim. Bu yüzden babama benziyordum, o da tıpkı benim gibiydi. Sadece görünüş bakımından annemin özelliklerini taşıyordum; dar bir alnım, ince kaşlarımı ortaya çıkaran açık kahverengi badem gözlerim, kavisli bir burnum ve biraz dolgun dudaklarım vardı. Bedenim zayıf, boyum ise ne uzun ne de kısaydı.

Babam isyan eder gibi gürültülü bir iç çekti. Siyaset yapmaya son sürat devam ediyordu. Birazdan kendimi tavandaki pervaneye asacaktım.

“2023’te dünyayı uzaylılar istila edecek diye ortaya attıkları yalan haber, insanların paniklemesine neden olmuştu, hatırlasanız?”

Babamın söylediği son sözler ben de tokat etkisi yaratmıştı. Bakışlarım birden annemi buldu. Bana bakmıyordu, gözleri önündeki kahvaltılık tabağına takılı kalmıştı. Sonra usulca yutkundu. Zihnindeki şüphe yığınlarına bir yenisi daha eklenirken bakışlarını tabağından çekti ve bana yöneltti. *Kahverengi gözleri titremiş miydi yoksa bana mı öyle gelmişti?*

“Düşünsenize,” dedim hâlâ annemle bakışmaya devam ederken. “Bir de hakikaten geliyorlarmış...” Annem anlamlandıramadığım bir biçimde gülümsedi. Onunla hiç böyle sessiz bir iletişim

hâlinde bulunmamıştık. Bu yeniydi. Aynı zamanda korkutucu ve üzücüydü.

“Uzaylı diye bir şey yok, kızım,” diye atıldı babam. “Bunların hepsi düzmece.” Ağzındaki zeytin çekirdeğini çıkarıp tabağının kenarına bıraktı. “Bırak bunları araştırıp haber yapmayı. Sen memleket sorunlarından devam et. Ülkemizin ne hâle geldiğini yaz da okusunlar. Ben arkandayım.”

Annem en sonunda bakışlarını benden çekti. İstedikim zaman insanlarla uzun süre göz teması kurabiliyordum, bu çoğu zaman onları rahatsız edebilecek seviyeye gelir pes edip başka yöne bakmalarına neden olurdu.

“Baba, biliyor musun, uzaylıların varlığı eski medeniyetlerin yazıtlarında geçiyor?”

“Yok yahu, nerede geçiyormuş?” diye küçümsedi beni.

Babama okuduğum bazı kitaplardan alıntı yaptım. “Bunlar *Sümer Tabletleri*’nde yazanlar.”

Babam ağzındaki lokmayla öylece suratıma bakıyordu. “Şimdi buradan evrenin yaratılışına bir giriş yaparım, arkana bakmadan kaçarsın,” dedi homurdanarak.

Babamla bir türlü orta yolu bulamazdık zaten.

“Kızım, fazla düşünme bunları, sonra kafayı yersin.”

“*Pentagon*’ yakın zamanda yeni bir görüntü paylaştı, baba,” dedim, ısrarla üstüne gidiyordum çünkü hep böyle yapıyordu. “Ve bu kendileri tarafından onaylandı. Ayrıca dünya dışı yaşamın gerçekliği her gün biraz daha-”

“Hay senin dünya dışı yaşamının...” diyerek sözümü kestti. “Geçsinler o işleri. Daha önce de böyle zıvalıklar paylaşmışlardı.” diye cevap verdi. Babam bazen çok sinir bozucu olabiliyordu. “Tamam, uzaylı mı görmek istiyorsun? Öyleyse Ogeday’a bak!”

Çok komik bir espri yapmış gibi katıla katıla güldü bir süre. “Sahi nerede hâlâ o pezevenk? Bak, bu aralar fazla oluyor...”

* Amerika Birleşik Devletleri Savunma Bakanlığı’nın genel merkez binası olup aynı zamanda dünyanın da en büyük ofis binasıdır. (e.n.)

Gözlerimi devirdim. “Ben doydum, size afiyet olsun.”

“Kızım, hiçbir şey yemedin ama...”

“İştahım yok, anne. Hazırlanıp okula gideceğim.”

Hızlı bir hazırlanma sonrası tekrar bizimkilerin yanına döndüm.

“Yüzyıllar geçse de bizim çay sevdamız bitmez,” dedim balkon kapısının eşinde durup. “Özellikle kahvaltı sonrası çay ve sigara muhabbetimiz.”

Babam manalı bir tavırla, “Tabii ki öyle, çay bizim kırmızı çizgimiz.” Güldü. “Milli içeceğimiz. Çay denince akla Türkiye gelir. Hem harareti de alıyor.”

Babamın yine ne ima etmeye çalıştığını anlamamıştım. Her gün düzenli olarak birkaç saniye saçmalama yeteneği ile aileyi ödüllendirirdi.

“Hanginiz bugün bana arabasını ödünç vermek ister?” diye sordum bir an önce. “Baba?”

“İşe gideceğim.” Her zamanki gibi vermeyecekti. “Ama istersen dilekçe yazabilirsin, belki onay çıkar,” dedi yine kanun tanımaz gizli bir isyanla.

“Baba, ofisin eve çok yakın.”

Babam haftada bir evde, diğer günler ise şirketin sağladığı ortak paylaşımlı ofislerin birinde çalışıyordu.

“Benimkini alabilirsin,” dedi annem. “Kaç dersin var bugün?”

“Dört.”

“İstersen geçerken Laçın’ı de al, birlikte gidin.”

Üvey amcamın kızını kastediyordu, benden bir yaş küçüktü. Babaannem iki evlilik yapmıştı, amcam ikinci kocasındandı. Ama yine de benim gözümde üvey değildi, sonuçta ikisinin de annesi aynı kişiydi.

“Onun dersi sabahtı galiba,” diye yalan söyledim.

Annemin arabası şu an yaşadığımız yıla göre eski sayılsa da kullanmaya bayılıyordum. Ön kaputu ve tavan kısmı parlak siyah, geri kalan rengi mavi olan bir BMW i3'tü. Annem geleceğe dair öngörülerini hesaba katarak bu elektrikli arabayı dokuz sene önce almıştı. Ama artık bu onun değil, iklim kanununa göre devletindi.

Çoğu zaman babamın bu isyankâr tavırlarına hak veriyordum doğrusu.

Siteden çıkarken bizimkilerin balkondan beni izlediğini hissedebiliyordum. Bu sürekli tekrarlanan bir senaryoydu, o yüzden alışmıştım. Bugün pazartesi olduğu için trafiğin kalabalık olması kaçınılmaz bir gerçektir. Ne zaman araba kullansam gergin oluyordum, şüphesiz bugün de büyük bir sinir harbi tarafından kuşatılacaktım. Fakat ne olursa olsun doğup büyüdüğüm bu şehri seviyordum. Ülkedeki diğer illere kıyasla İzmir, iki yıl öncesine kadar sahip olduğu yeşilliği korumuştur ve korumaya devam etmek istiyordu. Her ne kadar haddinden fazla taş yığınlarıyla çevrilmiş olsa da Bornova Belediyesi yakın zamanda bu konuyla alakalı umut vadeden yeni bir projeye imza atmıştı.

Kendi kendime mırıldandım. "Pek sanmıyorum ama..."

On yedi dakikalık okul mesafesi trafik yüzünden otuz beş dakikayı buldu. İletişim fakültesinin etrafında park yeri ararken telefonum çaldı. Kafam o kadar dalgındı ki kulağımdaki kulaklığa hafifçe dokunmak yerine tek elimle çantamın içini dakikalarca karıştırdım. Sonunda vazgeçip gözüme takılan boş alana doğru arabayı sürmeye devam ettim. Bir yandan kendi kendime homurdanıyor, bir yandan da park etmeye çalışıyordum. Alanın etrafında dolanan dronlardan biri görüş alanıma girince babamın sözlerini hatırlayıp güldüm ve kendime mâni olamadım, el hareketi çektim. Sonradan pişman olup *umarım fark edilmemişimdir* diye dua edecektim.

Arabayı park edip bir süre öylece kampüsü seyrettim. Kulaklığımda çalan şarkıyla biraz olsun iç huzurumu sabit tutmaya ça-

lışıyordum. Her gün *All Related ve As You Will* adında istisnasız dinlediğim iki şarkı vardı. İbraniceydi. Annem tarafından tanıştırıldığı eserlerdi. Hâliyle İbranice bilmediğim için teknolojiden faydalanmış, anlamlarını bulmuştum. Yine de hangi dilde olduğunun bir önemi yoktu. Çünkü şarkılar evrenseldir. Kalple dinlediğiniz taktirde ruhunuz sözlere ve notalara eşlik ederek kuşlar gibi cıvıldar. Ancak bu iki şarkı rahatsız edici bir huzura sahipti. Hem dinlendiriyor hem de içinizde saklı acıları gün yüzüne çıkarıyordu. Tıpkı iki ucu ateşten mızrak gibi.

Gözlerimi kapatıp başımı arabanın koltuğuna yasladım ve duygularımı dalgaların üzerine bıraktım ancak arabanın camı biri tarafından aniden tıklatılınca irkilerek o dalgaların üzerinden devrildim ve denize düştüm.

“Camı aç camı!” diye seslendi erkek kardeşim Ogeday eliyle daire çizerek.

Otomatik tuşa basıp camı sonuna kadar indirirken kulaklığımı çıkardım.

“Günaydın, şirret!” dedi gülerek.

“Günaydın, faşist! Bugün erken gelmişsin okula, dün gece de arkadaşında kalmışsın. Ne var ne yok? Umarım yine bir haltlar karıştırmıyorsundur? Malum, babamı iyice kızdırıyorsun ya hani bu aralar...”

“Peder beyi salla. Asayiş berkemal! Hatta bugün cumaya gittim,” dediğinde güldüm. “Bugün perşembe, geri zekâlı.”

“O zaman yarın bir daha gideyim. Sigaran var mı?”

“Gerçekten camiye gittin mi?” Çantamdan sigara paketini çıkarıp ona doğru uzattım. “Annem içtiğini öğrenince ağzını külük niyetine kullanacak, benden söylemesi,” dedim.

“Niye, oradan bakınca yalancıya mı benziyorum?” Yalancı değildi ama az buçuk dolandırıcıydı. “Ayrıca sen söylemezsen öğrenemez.”

“Yuh artık!” dedim bir dal yerine beş dal alınca. Üçünü siyah

* Portekiz kökenli, İngiliz sanatçı Nessi Gomes’un seslendirdiği şarkıların adıdır. (c.n.)

gömleğinin ön cebine, birini kulağının arkasına, sonuncusunu da dudaklarına yerleştirdi.

“Kulaklığını ödünç verir misin?” Ajitasyon yapar gibi gülümsemi. Bu salak gülümseyişi iyi bilirdim. “Benimki bozuldu da.”

“Bu ne yahu? Bıktım senden!”

“Bir de param yok. Beş kâğıt versene.” Onun deyimiyle beş kâğıt, beş yüz liraydı.

Avucumdaki çakmağı alıp sigarasını yaktı.

“Beş bin vercyim, ister misin?”

Sevinçle, “Harbi mi?” diye sordu. Neredeyse sigara ağzından düşecekti.

“Oradan bakınca para içinde yüzüyor gibi mi görünüyorum? Yok bende para falan. Git biraz daha mülteci gasbet.”

Ogeday ve serseri arkadaşları düzenli olarak mültecileri dolandırırdı. Arkadaşlarına nazaran hiç yakalanmamıştı ama böyle giderse yakalanacaktı. Üniversiteye gelmez, derslere pek girmezdi ve alttan çok dersi vardı. Bazen okulu aksattığı için seviniyordum çünkü birkaç kez yabancı uyruklu öğrencilerle kalabalık grup hâlinde birbirilerine girmişlerdi. O nedenle zarar görmesini istemiyordum.

“Kızla buluşacağım, çok önemli,” Şimdi de yalvarıyordu. “Ne istersen yaparım.” Doğruydu. Onursuz kardeşim para için istediğim her şeyi yapardı. Yakın zamanda ona para vermek şartıyla caddenin orta yerinde, “Ben büyük bir şerefsizim!” diye bağırtmışım. Aslında bunu söylerken ciddi değildim ama paragöz kardeşimin böyle bir çılgınlık yapacak kadar cesaretli olduğunu düşünmemiştim.

Hatta geçen sene serseri arkadaşlarıyla bir olup babamı dolandırmaya çalışmışlardı. Telefon açıp, “Oğlun elimizde.” diyerek fidye istemişlerdi. E babam da bu tuzığa düşmemişti tabii. Çünkü o, Ogeday’ın ciğerini bilirdi. Böylelikle de planları suya düşmüştü. Görünüş olarak birbirimize çok benziyor olarak da zıt karakterlere sahiptik.

Ogeday soluksuzca yalvarmaya devam ederken kuzenimiz Teoman yakınımızda belirdi. Dikkatimi ona vermiş gibi yapıp konuyu geçiştirdim.

Teoman'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

“Ne oldu sana?” diye sordum.

“Ablamı gördün mü?”

“Hayır.”

Bir süre etrafına bakındı.

“Teo, söylesene, karın ağrın ne?” Kumral kaşları güneşin soğuk ışığıyla çatılmıştı, mavi gözleri ise tedirgince etrafa bakınıyordu.

“Ablam yine birine âşık oldu galiba...”

“Yani?”

“Bu aralar kendinde değil. Sen bu konu hakkında bir şey biliyor musun?”

“Hayır. Hem bilsem bile sana söyler miyim sanıyorsun?”

“Şu mültecilerden birine âşık olmuş olmasın sakın? Ya da yeni yeni peydahlanan anarşistlerden birine?”

“Yahu, saçma sapan konuşma!” dedim yüzümü buruşturup. “Ayrıca hangi mültecilere? Ülkede neredeyse her ırktan mülteci var. Suriyeli, Afganlı, Iraklı, Mısırlı, İranlı, Katarlı, Yemenli... Ruslar ve Almanlar da var. Sana hangisi lazım?” Söylediklerim karşısında çılgına dönen Teoman'ın âdeta gözlerinin akı kızardı. Bir cümle daha kursam sinirden ağlardı herhâlde.

“Abla, Afrikalıları unuttun,” diyerek göz kırptı Ogeday, ardından kolunu Teoman'ın omzuna koyup ağırlığını ona verdi. “Ama bak şimdi, Afrikalılar iyidir. Adamlar yıllardır burada ama birinin bile tavuğuna kışt demediler. Olur olur, Afrikalı damat alabiliriz. Ama Afro-Türk olsun, tamam mı?”

Ogeday ile gülmeye başlayınca Teoman dalga geçtiğimizi anladı ve derin bir nefes aldı. “Sizi var ya sizi, çok kötü yapacağım bir gün.” O esnada bize doğru gülümseyerek gelen Laçın'e ilişti gözlerim.

“İşte ablan geliyor!” dedim çenemle Laçın’i işaret ederek.

Kafasını hızla işaret ettiğim yöne doğru çevirdi ve kolunu havaya kaldırıp ablasına seslendi. “Laçın! Gel buraya! Lan abla!”

Laçın yanımıza geldiğinde Teoman ona doğru eğilip, “Abla, Umay senin anarşistlerden birine âşık olduğunu söyledi,” dedi.

“Yürü lan kerkenez, ablam öyle bir şey söylemedi,” dedi Ogeday sırtarak.

Laçın aramıza katılırken, “Hâlâ dolandırıcılığa devam mı Ogi? Ayıp değil mi?” diye sordu. “Utanmıyor musun?”

“Yoo! Utanmıyorum. Sadece vergilerimi geri alıyorum.”

“Aha! Cevap vermediğine göre kesin onlardan birine abayı yaktı bu!” derken ablasını işaret etti Teoman.

“Bu muhabbet iyice boka sardı. Senin aklını çimdikleyeyim, Teoman.” derken arabadan indim.

Hâlâ gülümsemeye devam eden Laçın’e döndüm ve başındaki asker yeşili şapkayı işaret ettim. “Onu niye takıyorsun?”

Laçın, “Hazır mısınız?” dedi, hepimizle sırayla göz teması kurduktan sonra birden şapkasını çıkardı. “Saçlarımı kestirdim!”

Derin bir iç çektim. “Gerçekten birine âşık olmuş.” Teoman’ın omzuna iki defa vurup, “Merak etme, her kimse ayrılmış ve yeni bir imaj yapmış. Rahat bir nefes alabilirsin.” Ardından Laçın’e döndüm. “Güzel olmuş.”

“Ülke bu hâldeyken âşık olmak hangi kâmilin aklına gelir ki?” diye sesli bir şekilde hayıflandı Ogeday.

Yumruklarını havaya kaldırdı. “Savaşmamız lazım!”

Teoman sırtıttı. “Azmış lan bu. Bunu evlendirin yoksa önüne çıkan ilk mülteciyi sik-” Laçın birden kardeşinin ağzına vurarak susmasını sağladı.

Ogeday karşılık olarak, “Mülteciye gerek yok, kuzen. Ben yerli malı seviyorum,” deyip Teoman’ı kovalamaya başladı. Bir yandan da, “Abla, kulaklığını ve arabanın anahtarını aldım. Eve yayan gideceksin, hakkını helal et!” diye bağırdı. Panikle önce kulağımı sonra da ceplerimi ve çantamı kontrol ettim. *Bunları hangi ara nasıl araklamıştı?*

Cüzdanımı da kontrol ettim ve paramdan bir kısmının eksilmiş olduğunu gördüm.

“Okul çıkışı beraber gideriz. Ben seni eve bırakırım,” dedi Laçın.

“Teo, bebişim kaçma benden!” diye bağıırıyordu baş belası kardeşim. “Terk etme bu faşist delikanlıyı.”

Günümün yarısı Laçın’ın sorunlarını dinlemekle geçti. Ne ara sevgili yapıp ne ara ayrıldığını anlatıp durdu. Laçın iyi bir kızdır ama biraz alıktır. İnsanlara çok çabuk inanır ve sıklıkla hayal kırıklığına uğrardı. Fakat onda taktir ettiğim bir şey vardı ki o da aile kavramına değer verdiğiydi. Taktir etmediğim diğer şey ise kendinden önce ailesinin görüşlerini kolaylıkla benimsemesiydi. Sırf amcam istiyor diye Veri Analizi Uzmanlığı okuyordu ve hayali yurt dışına gitmekti. Çok iyi anlaşıyor olsak da karakterimiz birbirine zıttı. Misal, babam bundan üç yıl önce iş bulmama kolaylık sağlayacak olan Biyomedikal Mühendisliği bölümünü okumamı istemişti, tabii ki bunu kabul etmem söz konusu değildi. “Ben Gazeteci olmak istiyorum, yazar olmak istiyorum!” diye karşı çıkmıştım. Annem bu isteğim karşısında saygı duyup tüm inancıyla destek çıkmıştı bana. “Her şeyi, herkesi kontrol edemezsin, Kemal,” demişti annem. “Vazgeç artık, rahat bırak.”

Babam oy yetersizliği sonucunda pes edip bize, “Ne yaparsanız yapın,” demiş olsa da hâlâ içten içe gazeteciliği bırakıp istediği bölümü okumamı istiyordu. Benden sonra kardeşim Ogeday’ın da iplerini ele almak istedi ancak o benden bile daha inatçıydı, hâliyle babam da bir türlü istediğini alamadı. Ogeday, Sinema ve Televizyon bölümünde okuyordu. Hobi olarak da sokak dövüşlerini çekiyor, sonra da onları sosyal medya hesaplarında paylaşıyordu. Kardeşim, babamın gözünde tam bir hayal kırıklığıyken ben hâlâ umut vadeden konumdaydım. Fakat şimdi onu haklı çıkaracak bir durumla karşı karşıyaydım. Durmadan çalıştığım günlerin, onca uykusuz kaldığım gecelerin artık hiç-

bir önemi yoktu. Diğer ders notlarım ne kadar iyi olursa olsun eminim profesör verdiği sözü tutacak ve beni sınıfta bırakacaktı.

İlk dersin başlamasına iki dakika kala sınıfa girip yerime oturdum. Telefonumu sessize alıp masamın kenarına koydum. Not defterimi ve kalemimi çıkarıp akademisyenin gelmesini beklemeye başladım. Ancak dersin ilerleyen dakikalarında ortamdan tamamen uzaklaştığımı, zihnimin bambaşka âlemlere kapıldığının farkına varamayacak kadar dalgın olmalıydım ki gök gürültüsünün sesiyle kendime gelip yerimden sıçradım.

Gün içerisinde dört derse daha girdim. Öğle saatlerim, bağırان öğretmenlerin sesleri ve durmadan gürültü yapan zihnim arasında geçip gitti. Kendimi toparlayamıyordum, bu yalnızca uykusuzluk da değildi. *Hâlâ o gecenin etkisi altındaydım.*

Yağmur saatlerce yağmaya devam etmişti. Gök ara ara gür-lüyor, sanki Tanrı'nın öfkesini üzerimize kusuyordu. Oysaki bu yalnızca doğa olaylarının bir parçasıydı. Sadece yıllar önce an-nemin kitaplığında bulduğum ve büyülenerek okuduğum *Rahel Tanrı'yla Hesaplaşıyor** adlı kitabın etkisiyle böyle düşünüyordum. Gökyüzünde kim bilir ne savaşlar veriliyordu ve biz in-sanlar hepsinden bir haber yaşıyorduk. *Keşke derdim zaman za-man, keşke istediğimiz kitaplara girebilsek ve oradaki hayatları yaşayarak deneyimleyebilsek.. Çünkü tek bir hayat yetmiyordu insana, tek bir hayata hapsolmak istemiyordu.*

Yağmur şiddetini son sürat sürdürmeye devam ediyordu. Fakülteden çıkıp otobüs durağına gidene kadar sıçan gibi olmuş-tum. Güya beni eve Laçın bırakacaktı. Kendisi yine her zamanki gibi beni satmıştı. Acil bir işinin çıktığını, erkenden gitmek zo-runda olduğunu açıklayan bir mesaj atmıştı bana.

Durakta yarım saat boyunca bekledim fakat otobüs gelmek bilmiyordu. Yağmur da neredeyse durmuştu. Sanırım eve kadar yürümenin bir zararı olmaz diye düşündüm. Cebimden sigaramı çıkarıp yaktıktan sonra dudaklarımın arasına yerleştirdim. Kab-

* Stefan Zweig tarafından kaleme alınmıştır. (e.n.)

loları iç içe geçmiş kulaklığımı çözmekle uğraşmadan yetişebildiği yere kadar esnetip kulaklarıma taktım. Çiseleyen yağmurun altına çıkmadan önce *sweatshirt*'ümün kapüşonunu başıma geçirdim.

Üniversite ve evimin arasındaki mesafe yürüyerek daha da uzamıştı. Zaten hızlı yürüdüğümde söylenemezdi. Yağmurun temizlediği havayı ciğerlerime kadar çekmek öyle iyi geliyordu ki... Bu boğulmak üzere olan bir insanın birden oksijenle buluşup yaşama kavuşması gibiydi.

Eve varmak üzereyken hava çoktan kararmıştı bile. Semtimin tanıdık sokağına giriş yapacağım sırada köşebaşında tekinsiz birkaç tip varlığımla hareketlendi. Türk değillerdi. Şu dönemde kendi yurttaşınızı tanımak çok kolaydı çünkü. Yabancı biri görünüşüyle kendini hemen ele verirdi.

Adımlarımı olduğu gibi atmaya devam ettim. Gayet sakin ve temkinliydim. Onları neredeyse arkamda bırakacaktım ki içlerinden biri bozuk Türkçesiyle bana seslendi. Cevap vermeden yürümeye devam ettim ama bu onları durdurmaya yetmedi.

Birinin koluma dokunmasıyla geriye doğru büyük bir adım atıp aramızdaki mesafeyi açtım. Gözlerimi sonuna kadar açmış, kaşlarımı çatmıştım. Onları ifademle korkutmaya çalışmak her ne kadar âciz bir çırpınış olsa da elimden başka bir şey gelmiyordu.

“Baksana, sen şu Ogeday’ın ablası değil misin?” diye sordu gençlerden biri. “Evet, evet, o kızsın!”

“Kardeşimi nereden tanıyorsunuz?” diye sordum şüpheyle.

“O kardeşin olacak piçi kim tanımaz ki?” diye atıldı esmer olan diğer gençlerden biri. Ama bu diğerlerinden daha koyu bir tene sahipti. Yüzleri sakallıydı. Kim bilir en son ne zaman tıraş olmuşlardı? Saçları dağınık ve pis görünüyordu. Kıyafetleri de eskiydi. Buradaki her yabancı böyle giyinmezdi, belli ki bunlar toplum tarafından ötekileştirilen insanlardandı. *Ah, kim bilir Ogeday bu çocukları ne zaman dolandırmıştı?*

“Doğru konuş!” diye ikaz ettim.

“Neyse, eğriyi doğruyu bırakalım da sen yakından bayağı güzelmişsin he.”

Bakışlarında merakın çok ötesinde arsız bir mana vardı. “Yalnız mısın?” diye sordu aynı kişi.

“Öyle görünüyor,” diye cevap verdi bir diğeri.

“Benim mahallemdesiniz. Eğer uzaklaşmazsanız ortalığı ayağa kaldırırm,” diye tehdit ettim. “Canınız yanar.” Oysaki bu tehditlerimin içi boştu. *Kime seslenecektim? Ya da onlar bana zarar vermeden sesim birilerine ne kadar sürede ulaşacaktı?*

“Biz de bu mahallede oturuyoruz.” Kimden geldiğini fark edemediğim ses dikkatimi dağıttı. Gülüştüler. Arapça bir şeyler konuştular. Çantamdaki biber gazını onlara çaktırmadan nasıl alabilirim diye düşünüyordum.

“Gel eğlenelim biraz.”

“Eğlendirelim.”

“Şu gözlere baksana!”

Bakışlarım üçünün arasında gidip geliyordu. Çantayı birinin kafasına geçirsem, ötekinin bacak arasına tekme atsam ve o esnada çığlığı bassam sanırım korkutup kaçmayı başarabilirdim.

“Hadi korkma,” dedi soldaki genç bana doğru bir adım atarak. “Arkadaşın oluruz.”

“Siktirin gidin köpekler!” diye bağırdım tükürürcesine. “Öldürürüm sizi, orospu çocukları!”

Kocaman bir kahkaha patlattılar. “Yıllardır buradayım ama bunun gibi bir Türk kıızıyla hiç karşılaşmadım. Karşılaştıklarım ürkekti, bana hiç zorluk çıkarmadılar.” Sağdakinin söylediği sözler kafamda bir balyoz etkisi yarattı. *Kim bilir kaç kıza zarar vermişlerdi?*

“Başımıza bela almayalım sonra?” diye fısıldadı ortadaki genç yanındakine.

“Bir şey olmaz.” Sırtışı büyüdü. “Daha önce de olmadı. Baksanıza, ufak tefek bir şey zaten, ne yapabilir ki?”

Son sözleri öfkemi körükleyip ateş gibi alevlendirdi. Sırt çan-

tamı çıkarıp elime aldım. Elimden geldiğince üçünün de canını okuyacaktım. *Ölecek olsam da benden önceki tüm kadınların intikamını alacaktım!*

Konuşan pislik bana doğru adımlamaya başlayınca diğer ikisi de ondan güç alıp yaklaşmaya başladı. Elimdeki çantayı kendime siper etmiş, bir bacağımı arkaya atmış saldırmaya hazırlanıyordum ki ortama düşen bir ses tüm dikkati üzerine çekti.

Hırlama gibi bir ses...

Ve hemen arkasından çakmak sesi yankılandı.

Bakışlarımı sesin geldiği yöne doğru çevirdiğimde biraz uzamda duran bir gölge gördüm. Hatta bir değil iki gölge gördüm.

Gençler donup kalmıştı, onlar da baktığım yöne doğru bakıyorlardı.

Uzun boylu bir adamın gölgesi ve o gölgeye eşlik eden büyük bir kurt köpeği bize bakıyordu.

Adam köpeğin tasmaını hiç de sıkı olmayan bir şekilde tutuyor, sigarasını ağır ağır içiyordu. Gölgesi yanan sokak lambasının altında dev gibi görünüyordu, aynı zamanda köpeğinin hırlaması ıssız sokakta tehlike çanı görevi görüyordu.

“Yerinizde olsaydım kadınlarımızı hafife almazdım,” diye bir ses yükseldi adamdan. “Sizin yedi ceddinizi bu cihandan silebilecek güce sahipler!” Köpeği ile uyumlu adımlar atarak bize doğru yaklaşmaya başladı. Yapabildiğim tek şey şaşkınlık ve korku içerisinde yutkunmaktı.

Üzeri baştan aşağı simsiyahtı. İnce bir palto, spor bir gömlek ve keten bir pantolon giymişti; ayağında ise mevsimlik botlar vardı. Gümüş renkli takılarıyla müthiş bir uyum sağlıyor, uzun parmaklarındaki yüzükler dikkat çekiyordu. Bakışlarım yukarı doğru tırmanırken sokak lambasının aydınlattığı yüzünde duraksadı. Yüzü keskin ve sivri hatlara sahipti.

Gençlerden ikisi geriye doğru sendelerken ötekinin dizleri titredi. Sanki bu adamı tanıyorlardı, sanki Azrail gelmiş de ruhlarını teslim etmeye hazırlanıyorlardı.

Adam karanlığın içinden tamamen çıkıp yeterli bir görüş me-

safesine geldiğinde *azur mavisi* gözleri ilk beni buldu. Aklımı kaçırmama neden olacak bir tanıdıklık hissederken ona karşı, sanki bir buz dağına çarpmışım gibi sarsıldım. “Siz gidebilirsiniz,” dedi gözleri hâlâ benim üzerimdeyken. “Biz bu arkadaşlarla biraz sohbet edeceğiz.” Sonra bakışlarını onlara çevirdi. “Malum, fazla arkadaş canlısıdır bu türler.”

“B-Biz,” dedi gençlerden biri titreyen sesiyle. “Gidiyorduk...”

Adam iki parmağının arasında hâlâ yanmakta olan izmariti mekanik bir parmak hareketiyle ortadaki gencin üstüne fırlattı. Gövdesinde seken izmaritten kurtulmak için çırpınan genç, arkadaşlarının pek de umurunda gibi görünmüyordu.

“Hun sizinle arkadaş olmak istiyor,” dedi köpeğini işaret ederek. Köpek buna karşılık hırlamaya başladı. Sanki sahibinin ne demek istediğini anlamış gibi sesler çıkarıyordu. Hem korkutucu hem de asil görünüyordu.

Siyaha çalan gri tüyleri ipek gibiydi. İyi bakıldığı belliydi.

“Önce hanımefendiden özür dileyin.” Bu gizli emrine karşılık hiçbirinden ses gelmeyince adam öyle bir bağırdı ki köpeği de eş zamanlı olarak havladı. Gençler yerinden korkuyla zıpladı ve gözlerini adamdan bir saniye bile ayırmadan, “Özür dileriz...” dediler hep bir ağızdan.

“Yüksek sesle!” dedi adam. Sonra yine bağırdı. “Daha yüksek sesle!”

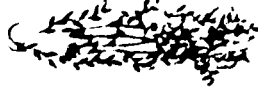
Adamın emrini yerine getirip benden tekrar özür dilediklerinde, “Artık gidebilirsiniz,” dedi. Benimle konuşurken ses tonu şaşılacak derecede sakindi. “Eviniz buraya birkaç adım mesafe uzaklıkta duyduğum kadarıyla?”

Hayretle adama bakarken bunu nereden bildiğini sorguladım kendi kendime. Ama sonra tüm bu yaşananlara sessizce şahit olduğunu düşündüm, bizi izlemiş olmalıydı.

“Lütfen,” dedi rica etmeyen bir ses tonuyla. “Birazdan burada yaşanacakları görmek bile istemezsiniz.”

Adamı her ne kadar korkutucu bulsam da birden ortaya çıkıp beni kurtarmıştı.

Bakışlarım geniş omuzlarını örten paltosunda gezinirken sırtımı dikleştirip yavaşça adımlamaya başladım. Köpeğinin karanlıkta parlayan gri gözlerinden bile daha parlak görünen gözlerine çevirdim bakışlarımı ve dudaklarımı oynatıp ona sessizce teşekkür ettim.

Aklım buz tutmuştu sanki.

Titreyen göğsümün altında temposu yavaşlamış olsa da biraz önce yaşadıklarının etkisini üzerinden atamayan yorgun kalbimin atışını duyabiliyordum. Apartmanın demir kapısını açarken eskimiş vidalardan yükselen tiz sese bile ürkererek tepki veriyordum.

Korku, zihnimin yüzeyinde italik harflerle yerini sağlama alırken cesaret, gövdemin tam ortasında tane tane büyük harflerle kendini derime kazımakla meşguldü.

Tehlikeli ama aynı zamanda cesur olan o adamın varlığı hâlâ gözlerimin önündeydi.

Ogeday'ın apartmanda yankı yapan sesi, pusuda yatmakta olan öfkemi uyandırdı.

“Abla, sonunda köşeyi döndük lan!” Onun mutluluktan dolup taşan sesi, vermek üzere olduğum tepkiyi hızlandırdı. Bir hışımla arkamı döndüm ve ona doğru sert adımlarla yürüdüm. “Zengin ol-” Suratına okkalı bir tokat yapıştırdım. Yediği darbeyeyle neye uğradığını şaşırdı. Kızaran yanağının üzerine elini koyarken, “Niye vurdun ki şimdi?” diye sordu. Diğer yanağına da bir tane yapıştırdım.

“N-Ne oluyor ya?” Kıvrılan kaşları ve şaşkınlıktan bir karış açılan ağzıyla öylece kalakaldı karşımda.

“Sen ne şerefsiz bir insan oldun ya!” diye bağırdım. “Sen nasıl insanlarla arkadaşlık ediyorsun, Ogeday?”

“Ne oldu ki? Ne duydun?” diye salağa yatıyordu, bu beni daha da kızdırdı.

“Hem senin neyin var? Yüzün kireç gibi. Biri bir şey mi yaptı sana?”

“Hemen aslan kesilirsin, değil mi? Senin o takıldığın piçler yüzünden az kalsın başıma gelmeyen kalmayacaktı!”

Sözlerim gözlerinin büyümesine, ifadesinin sertleşmesine neden oldu.

“Kim lan onlar? Ne yaptılar sana? Göster bana! Göster de belalarını sik-”

“Kes!” dedim cümlesini tamamlamasına izin vermeyip. “Bırak tatavayı, gözüne yersin yumruğu!”

Ogeday’ı ardımda bırakıp merdivenleri tırmanmaya başladım. Söylene söylene takip etti beni. Hâlâ olayı anlamaya çalışıyor, kim olduklarını söylememi istiyordu. Dairenin kapısına vardığımda arkamdaki varlığına dönüp onu uyarma gereği duydum.

“Bana bak, annemlere hiçbir şey belli etmeyeceksin, duydun mu beni?” dedim parmağımı ona doğru sallayarak. Sonra koluna çimdik attım. “Yoksa yolarım seni.”

Masum havalara girerek kaşlarını kaldırdı ve küçük bir çocuk gibi başını kaşıdı. “Tamam, söz.”

Ev ahalisi her zamanki gibiydi. Annem akşam yemeğini hazırlamış bizi beklerken sıkılmamak için balkonda kitap okuyor, anneannem de mutfakta tespih çekiyordu. Babam ise salondaydı. Elinde kumanda, televizyon başında uyuyakalmıştı.

O akşam her şey sorunsuz geçti. Herkes yatmaya odalarına gidince Ogeday ile balkonda oturduk ve ona bugün başımdan geçenleri tek tek anlattım. Utanmıştı. Sanırım yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu anlamıştır artık diye düşündüğüm sırada öyle bir şey dedi ki o koca kafasını balkon duvarında tempolu bir şekilde sektirmemek için kendimi zor tuttum.

“Bir keresinde bizim tayfa, seni kurtaran o adamı dolandırmaya çalışmıştı ama başaramayınca götlerini tuta tuta kaçmışlardı. Tam idol olunacak adam!”

“Sen adam olmazsın,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Ben

ne anlatıyorum, sen ne anlıyorsun...” Derin bir nefes aldım. “Onun hakkında ne biliyorsun, anlat bakalım.”

“Pek bir şey bilmiyorum. Çete lideri desem değil, mafya desem değil. Tek bildiğim yalnız olmadığı... Grubu var, aşırı milliyetçi bir tayfa ve hepsi de zırdeli!”

“Milliyetçi mi?” diye sordum kaşlarımı çatıp.

“Evet. Herkes tanır aslında onları. Ama kimse haklarında konuşmaz, *konusamaz*! Bence mafya onlar bak, sana söyleyeyim... Zaten alayı manyak. Köpeğini görmüşsün işte, tıpkı o adam gibi kocaman! Hele içlerinde bir adam var, gerçek bir ruh hastası. Geçenlerde gördüm, altında sadece pantolonu var, omuzunda kocaman bir yılan, üstü de çıplaktı, kaslı falan böyle... Deli gibi ara sokaklarda geziyordu.” Güldü. “Yılanı kime sokuyor anlamadım ki...”

Yüzümü buruşturup fesat kardeşimin kıkırdamalarına bir son vermesini bekledim. Bekledim, bekledim... Sonunda ona öylece baktığımı fark edince birden ciddileşip konuşmaya kaldığı yerden devam etti. “Öyle işte. Eğer bir daha karşına çıkarsa bana haber ver, olur mu?”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Sana haber vereyim, öyle mi?”

Göğsünü kabarttı. “Aynen. Biz icabına bakarız.”

“Kes lan!” dedim her zamanki gibi. “Adamı karşında görsen bir şey yapmasın diye göt korkusundan namaza durursun sen. Şanssızlığından ezan yerine sela okunur o an.” Söylediklerimi evirdi çevirdi, yine kendi bildiklerini okumaya devam etti.

Ogeday kendisine yöneltilen sorulara öyle uzun uzun cevaplar verirdi ki onundan beşi yalan, üçü şüpheli, ikisi eksik olurdu. Neyse ki çok geçmeden bana yardım eden o ilginç adamın ismini ağzından aldım ve bu işkenceden kurtuldum.

“*Attila Başkurt*,” dedi, sonra ürpermiş gibi silkelendi. “Adı ve soyadı bile insanın içini gıdıklıyor.”

“Gey mi oldun yoksa?” dedim odama çekilmek üzere ayağa kalkmadan önce. “Hadi sana iyi geceler, velet.”

“Sen merak etme, seni rahatsız eden o piç kurularının hesabını keseceğim.”

“Geç kaldın,” diye seslendim. Bana kalırsa onların hesabı saatler önce fena kesilmişti.

O gece uykuya çok geç daldım.

O adı zihnimde defalarca tekrarladım. İçimi saran merak dalgasına direnmek güçtü. Belki de gelecekteki mesleğimin bir parçasıydı bu meraklı yanımla.

Attila denen o adamı gördüğümde kökenini bilmediğim bir tanıdıklılık hissi sarmıştı her bir yanımla. Daha önce görmüş olabilirdim fakat görsem muhakkak hatırlardım. Bugüne kadar hislerime kulak vermiş biri olarak şunu söylemeliyim ki *asla yanıltmamıştım*.

Şimdilik bilinmesi güç olan bir şey yaklaşıyordu. Onunla nasıl başa çıkacağını bilmeyen yanımla sessizce bekliyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

2. BÖLÜM

“KADER YOLDAŞLIĞI”

“Her değişim, beraberinde yeni bir sancıyı getirir.”

A. Almira Mergen

1. Gün

İnsan beyni öyle bir mekanizmadır ki hiç yaşanmamış anları bile gerçekmiş gibi zihninin derinlerine kaydeder. Bilinçaltında yatan, şahit olduğu birtakım saklı durumlar somut bir görselliğe büründüğünde buna müthiş bir inançla bağlanır. Akıl oyunları insan için en büyük tehlikedir; yeri geldiğinde kendi kendine harekete geçer ya da onu tetikleyen bazı unsurlar açığa çıkar.

Psikiyatristlerin sık rastladığı bazı vakalar tıp literatüründe *ruh sağlığı bozukluğu* diye geçer. Oysaki bilinmeyen gerçekler, ruhu özel insanlara kutsal bir güç tarafından bahşedilir. Giriş duvarları yüksek olan binaların ardındaki o beyaz odalarda hasta diye nitelendirilen binlerce insan, diğerlerinin aksine *bilinmeyenleri* görenlerdir. Ne yazık ki her insan, bunları taşıyabilecek kadar güçlü değildi; bu yüzden kilolarca ilaçlara, elektroşoklara maruz kalıyorlardı. Sırf acı çekmemeleri için gördüklerinden, duyduklarından ve hissettiklerinden menediliyorlardı.

Keşke evrende her şeyin mantıklı bir açıklaması olsaydı... Belki o zaman sahip olduğumuz bu zihni daha kolay kontrol edebilirdik.

Zihnimi tıpkı bir sarmaşık gibi sarıp savunmasız hâle getiren düşüncelerimle kampüste yürüyordum. Binlerce soru işareti ile

çevrelenmişim. Hem dünün hem de bu gece sabaha karşı gördüğüm bir rüyanın etkisi altındaydım.

Issız bir buğday tarlasındaydım. Önümde batmak üzere olan bir güneş ile sırtımı dönmüş olduğum karanlık bir ormanın tam ortasındaydım.

Tarlanın ortasında duran bir karga korkuluğu; uzakta ise terk edilmiş bir evin bahçesinde, rüzgârda sallanan posta kutusu vardı. Her şey fazlasıyla korkutucuydu... Gökyüzü sanki üzerime devrilmek için geceyi bekliyor, tüm vücudum elektrik çarpmışçasına karıncalanıyordu.

Nefes nefeseydim. Gökyüzünde bir kral gibi hüküm süren güneş, ummadığım bir anda renk değiştirmişti. O rengi tarif etmem mümkün değildi çünkü daha önce hiç görmemiştim. Sonra birileri adımı söylemeye başladı. Seslerin geldiği yöne doğru başımı çevirdim. Arkama, yani ormana doğru baktım fakat kimseyi göremedim. Tekrar eski yönüme döndüğümde onu gördüm. Beni kurtaran adamı... Attila'yı. Güneşi arkasına almış, öylece bana bakıyordu. Sonra o derin mavi gözlerini göğe doğru kaldırdı. Kaşlarımı çatıp baktığı yöne çevirdim başımı. Bir cisim vardı gökyüzünde. Güneşten daha sıcak ve yıldızdan daha parlaktı. Cisim sanki denizin üzerindeki bir kayık gibi bulutların arasında sallanıyordu. Ürkmüştüm... O cisim, Attila'nın bulunduğu yere doğru hızla ilerliyordu. Onunla aynı hizaya gelmek istiyordu sanki. Birden avazım çıktığı kadar bağırdım. Ona kaçmasını söyledim fakat bana baktığında gözlerinde gördüğüm o duygu, şaşkınlıkla susmama neden oldu. Mutlu ve gururlu görünüyordu.

"Umay," dedi bir kadın sesi. Attila'nın hemen sol tarafında duran anneme baktım. Yanında babam ve anneannem de vardı. Gülümseyerek bana el sallıyorlardı.

"Gözümüz arkada değil. Bunu sen başaracaksın, kızım."

"Anne, kaçın!" diye bağırdım ama beni duymazlıktan geldiler.

"Seninle gurur duyuyoruz," dedi babam benzersiz bir coşkuyla.

Annem hem ağlıyor hem de sevinçle bana hakıyordu. "Bu görevi bundan böyle sana devrediyorum."

"Anne..." diye fısıldadım. Kalbim sıkışmaya başlamıştı; sesim çıkmıyor, onlara doğru koşmak istesem de yapamıyordum. Bilinmeyen bir güç buna engel oluyordu.

"Kader yoldaşlığı," dedi annem. O bunu söylerken gözlerim istemsizce Attila'ya döndü. Ve tam o esnada öyle bir ışık patlaması oldu ki gökyüzü ve yeryüzü âdeta beyaza boyandı. Dermanı olmayan dizlerim müthiş bir kasılmayla harekete geçti. Feryat ederek aileme doğru koşmaya başladım. Hiçbir şey görmüyordum ama yine de koşuyordum. Yönüm belliydi, ta ki biri elimden tutup beni başka bir yöne doğru çekene kadar... Hislerim onun kim olduğunu haykırsa bile aksi bir direniş göstermedim. Onunla birlikte ardıma bakmadan koştum, koştum, koştum...

Rüyam orada sona ermişti. Öyle gerçekçiydi ki... Tüm gün aynı sahneleri hayal edip durmuştum.

Dalgın dalgın yürümeye devam ederken biraz uzağımda, kampüsün arka tarafında bulunan kapalı bir oturma alanının boş olduğunu gördüm. Oraya doğru giderken tam tepemin üzerinden yine bir dron geçti. Bu küçük canavarlar günün belirli saatlerinde, yani daha çok kampüsün kalabalık olduğu saatlerde öğrencileri kontrol amaçlı geçerlerdi.

Sonbaharda havalar özellikle öğle saatlerinde çok sıcak geçiyordu. Güneşin altında yürümek tam bir işkenceydi, kendimi etrafı camlarla çevrili oturma alanına atınca rahat bir nefes aldım. Nemden yapış yapış olmuştum.

Çantamdan bilgisayarımı ve dinlendirici gözlüklerimi çıkararak işe koyuldum. Evde araştırma yaparken açık bıraktığım sayfaları incelemeye devam ettim. Yazıları pürdikkat okurken birden önüme birkaç reklam kutucuğu açıldı. *'Bilinmeyen Varlıklar'* başlığı adı altında bir sayfanın reklamıydı bu. Orada öylece donup kaldım. *Titriyor muydum?*

Bakışlarımı bir saniyeliğine beş metre ötemde bulunan kısa

boyu meşe ağacına çevirdim. Ağacın alçakta bulunan dallarından birine bir kuşun tünemiş olduğunu fark ettim. Öyle güzel bir kuştur ki... Sahip olduğu o eşsiz renklerinden gözlerimi alamadım. Gözleri parlak ve simsiyahtı. Turuncuya çalan küçük bir gagası vardı. Başı ve ense kısmı mavi, gövdesi sarıydı; sarının tüm alt tonları göbek kısmından pençelerine kadar uzanıyor, kanatları da gökkuşağı gibi görünüyordu. Kuyruğu bile öyle ihtişamlıydı ki neredeyse kendi boyu kadardı.

Daha önce hiç böyle bir kuş türüne yakından şahit olmamıştım. Fakat birden başıma sert bir cisim çarpmış gibi sarsıldım.

Bu bir Hūma kuşuydu!

Fakat Hūma kuşu, mitolojik bir hayvandı; onu canlı görmek imkânsızdı. Gözlerimi birkaç kez kırptım ve bunun bir sanrı olup olmadığından emin olmak istedim. Ama göz kapaklarımı açıp kapattığım her seferde kuşu aynı yerde görmeye devam ettim.

Tamamen tesadüften ibaret olduğunu düşünen zihnim, içgüdülerim ile bir savaş harbi başlatırken çocukluk anılarıma doğru istemsiz bir yolculuğa çıktım. Annemin sık sık bana, “Umay kuşum,” dediği o anıları hatırladım.

“Anne, bana neden böyle sesleniyorsun?” diye sorduğumda annem, “Sen benim Hūma kuşumsun. Uğurum, huzurum ve başıma konan en büyük talihimsin,” derdi.

“Peki, sen o kuşu hiç gördün mü?”

“Hayır, bir tanem. Onu hiç kimse göremez fakat yine de şöyle bir söz vardır: *Her kim Hūma kuşunu görürse o kişi seçilmiş olandır. Ve bu kuş ancak büyük işler başarabilecek kabiliyeti olan güçlü insanlara görünür.*”

Hūma kuşu, eski Türk mitolojisinde *Umay* isminin diğer anlamıydı.

Kafama dank eden anılarımla âdeta nutkum tutulmuş bir şe-

* *Cennet kuşu* olarak da adlandırılan, kimselere görünmeyecek şekilde dinlenmeksizin çok yükseklerde uçan, asla yere değmeyen, bazı kaynaklarda ise ayaklarının olmadığı söylenen efsanevi kuş. (e.n.)

kilde Hüma kuşuna bakmaya devam ediyordum ki bir anda kanatlanıp uçuşuyla tüm dikkatim dağıldı. Kuşun gözden kaybolmasının ardından ağacın dalındaki yaprakların en yoğun olduğu alanda parlak bir *tayf*^{*} belirdi.

Gözlerimi kısıp dikkatle bakmaya başladım. O tayf, ağacın kalın gövdesi üzerinde bir sarmaşık misali dolanarak yükselmeye başladı.

“Ne oluyor lan?” diye mırıldanarak gördüğüm şeyin gerçek olup olmadığını sorgulamaya başladım. Halüsinasyon muydu yoksa yine bir rüyanın içinde miydim bilmiyordum fakat sebebi- ni bilmediğim bir his yüzünden bu iki varsayımı kafamda çoktan elemiştim.

Bir müddet daha izledim bu yaşananları ve işler daha da tuhaflaşmaya başladı. Şarjı olmasına rağmen önce bilgisayarımın ekranı sonra da telefonum kapandı. Korku değil ama kalbimi saran heyecan, oturduğum yerde donup kalmama neden oldu. O gördüğüm şey ağacın dallarına hatta yapraklarındaki o ince damarlara kadar ulaşmış, gökkuşağına boyamış ve her bir yaprağı titretmeye başlamıştı. Rüzgârı geçtim, havada küçük bir esinti bile yoktu; bu da korkudan kalp krizi geçirmeme neden olabilecek bir ayrıntıydı.

Masadaki eşyaların hepsini bırakıp kaçmayı düşünüyordum, ta ki yapraklar titremeye son verip tayf ortadan kalkana kadar... Rahat bir nefes alıp arkama yaslandım. Bilgisayar ile telefonumun şarjı bitmiş olmalı diye kendi kendimi ikna etmeye çalıştım hatta buna inandım.

İki elimle alnımı ovuşturmaya başladığım sırada renkli tayf yeniden ortaya çıktı; ağaç deprem etkisi gibi sallanmaya, yaprakları ise üzerime doğru gelmeye başladı ve sonra gövdesinde bir çift çekik beyaz göz belirdi. Bunu görünce ağızımdan okkalı bir küfür savruldu. Bulunduğum zeminin de sallandığını hissettim.

Korku, kalbimi mühürledi ve beni yerimden bir ok gibi fişek-

* Görüntü. (c.n.)

ledi. Eşyalarımı öyle bir hızla toplayıp koşmaya başladım ki... Bunları ne zaman yaptığımı bile anlayamamıştım. Başımın üzerinden geçen dron yüzünden daha da panikleyip yüzüstü yere çakıldım. Bu beni durdurmadı aksine daha güçlü depara kalkmama neden oldu. Soluk soluğa koşmaya devam ettim.

Yaşadığım bu ürkütücü durum karşısında arabaya atlayıp son hız eve doğru sürdüm. Hâlâ tir tir titriyordum, yaşadıklarım gözümün önünden bir an olsun gitmiyordu. Geçen gece ve bu gece rüyamda gördüklerim bile bu denli korkutmamıştı beni. Bunun nedeni de uyurken rüya gördüğümün bilincinde olmamdı, *oysaki o ağaçta gördüklerim bir rüya değildi*. İşler sarpa sarıyordu, bu olayların ardı arkası kesilmeyecekti ve bunu tahmin etmesi hiç de zor değildi.

Arabayı öyle hızlı sürmüş olmalıyım ki eve normalinden yedi dakika daha erken vardım. Arabayı garaja park ettikten sonra hemen inmedim. Başımı geriye doğru atıp gözlerimi kapattım, bir süre sessizce zihnimi rahatlatmaya çalıştım.

Arabanın ışığını açıp dikiz aynasından yüzümün ne hâlde olduğunu kontrol ettim, tam tahmin ettiğim gibi bembeyazdım.

Dairenin kapısına doğru yaklaştığımda içeriden birtakım sesler geliyordu, bu beni yeni bir panik dalgasına düşürdü. Ben anahtarı deliğe sokup açmak üzereyken annem kapıyı korku dolu gözlerle açtı.

“Kızım!” diye sıkıca boynuma atıldı.

“Anne, ne oldu?”

“Yavrum, iyi misin? Seni on kere aradık, neden açmadın telefonunu?” dedi anneannem de bir yandan kapıda belirirken.

Annem kollarımı tuttu ve bir yerimde bir şey olup olmadığını kontrol etti.

“Duymadım aradığınızı... Ben iyiyim, asıl size ne oluyor? Bu hâliniz ne?” diye sordum içeri girerken.

“İzmir’in genelinde 7.2 şiddetinde deprem oldu, yıkılan binalar varmış, son dakika haberlerinde öğrendik. Sen hissetmedin mi?”

O an zihnimde bir ışık yandı. Bugün o ağacın ve oturduğum yerin sallanması deprem yüzünden olmalıydı, yani ben yanlış yorumlamıştım yaşadıklarımı... Peki, bu durumda gördüğüm renklerin açıklaması neydi? Şizofreni gibi bir durumun başlangıcını mı yaşıyordum yoksa?

Çantamı kapının kenarına yavaşça bıraktım. “Evet, hissettim ama sadece bir anlık. O sırada kampüsün bahçesindeydim,” diye cevapladım. Depremin saat kaçta olduğunu sormadım, durumu kurtarmanın geri dönüşü olmazdı. “Zaten sarsıntıyı hissedince hemen eve, sizin yanınıza gelmek için arabaya atladım.”

“Şükürler olsun,” diyerek dua okumaya başladı anneannem.

“Baban ve Ogeday yolda şu an, buraya geliyorlar,” dedi annem birlikte oturma odasına doğru yürürken.

“Babana seninle telefonda konuştuğumu, bir şeyin olmadığını söyledim. Sakın pot kırma, olur mu kızım?” *Tamam* anlamında başımı salladığım sırada annemin telefonu çaldı. Arayanın babam olduğunu söyledi.

“*Acele edin, çıkın evden!*” diye bir ses işittim. *Acele et*. Bu sanki dışarıdan değil de zihnimin içinden geliyordu. *Hadi, Umay!*

Babam telefonda her ne dediyse annemin yüzünde yeni bir şok dalgalanması belirdi. Kaşlarını çatıp birden kolumu tuttu. Telefonu kapatıp alelacele kot pantolonunun arka cebine sıkıştırıp, “Çabuk olun, hemen çıkıyoruz bu evden!” dedi.

“Anne, neler oluyor? Babam sana ne söyledi?” diye sorsam da cevap vermedi. Anneanneme dönüp hızlı olmasını söyledi. “Bir şey söyler misin? Anne, sana söylüyorum... Korkutma beni.”

“Baban evden çıkmamız gerektiğini, bizi almaya geldiğini söyledi. Çevredeki tüm binalar tek tek boşaltılıyormuş.”

Anneannem yaşı gereği hızlı yürüyemiyordu. Her ne kadar altmış beş yaşındaki bir insana kıyasla enerjik yapıda biri olsa da an gereği yeterince hızlı olması mümkün değildi.

Annemler duvarda asılı olan çantalarını aldı, ardından hep birlikte evden çıktık. İkinci katta oturduğumuz için zemine ulaş-

mamız zaman almadı. Babamı aramak için çantamın içinden telefonumu çıkardım. Laçın'den on tane cevapsız çağrı vardı. Onu aramayı babamdan sonraya erteledim.

Ana kapıdan çıkış yaptığımızda kimsenin olmadığını gördüm. Ne site etrafında ne de site dışındaki civar evlerin önünde kimsecikler yoktu.

“Hani çevredeki tüm binalar tek tek boşaltılıyordu, anne?” Babamı arayıp telefonu kulağıma götürdüm. “Kimsecikler yok.”

Annem de şaşkındı. “Bilmiyorum ki kızım, baban bana öyle söyledi.”

“Babam telefonu açmıyor,” dedim “Yolda galiba, ondan duymuyor.”

Hiç beklemediğimiz anda yerin altından gelen büyük bir sarsıntıyla neye uğradığımızı şaşırdık.

“Hemen binanın yanından uzaklaşın!” diye âdeta çılgılık attım. Annemleri olabildiğince bulunduğumuz yerden uzaklaştırmaya çalıştım. Güvenlik kulübesinin olduğu yöne doğru hızla ilerliyorduk. Sitenin güvenlikçisi kulübede görünmüyordu. Az önce zihnimin içinde konuşan ses yeniden konuştu. *Geri dön, yardım et!*

O sese itaat etmek için bir saniye bile düşünmedim.

Çantamı annemin eline verip, “Anne, siz buranın dışında bekleyin,” diye uyardım. Bekledikleri yerin arkasında inşaat hâlinde boş bir arazi vardı, herhangi bir yıkım esnasında oraya doğru ilerleyip kurtulabilirlerdi.

Ben binalara doğru koşarken annem arkamdan bağırdı. “Umay, nereye gidiyorsun?”

“Orada bekleyin!” diye karşılık verdim. Her dairenin ziline basacaktım ve insanlara dışarı çıkmaları gerektiğini söyleyecektim. Ne yazık ki bunu yapamadan bir sarsıntı daha gerçekleşti, üstelik bu sefer ki diğerine oranla iki katıydı. Annemlerin bağırışlarını duyuyordum. Az sonra insanlar panikle binalardan çıkmaya başladılar.

“Tüm binaları boşaltın, acele edin!” Avazım çıktığı kadar ba-

ğırıyor, insanlara yön vermeye çalışıyordum. Annemin yanıma geldiğini fark etmemiştim bile.

Elimi tuttu ve beni kendiyile beraber sürüklemeye başladı. Herkesin dışarı çıkması kendimi daha iyi hissetmemi neden olduğu için anneme direnmedim. Annemimin beklediği açık alana doğru koşarken babam görüş alanıma girdi.

“Baba!” diye haykırdım. Yüzü dehşet içindeydi, ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Neler oluyor?” dedi ellerini iki yana açıp.

“Kemal, sen aradıktan sonra hemen dışarı çıktık.” Babamın kollarını sarıldı. “Ogeday nerede?”

“Bilmiyorum... En son konuştuğumuzda evde, yanınızda olduğunu söyledi.”

“Baba, sen neler diyorsun? Kardeşim nerede?”

Babamın yüzündeki ifadeyi inceledim, sanki tüm bu olanlardan şimdi haberi olmuş gibi bir hâli vardı. “Buradan uzaklaşmamız gerek, çabuk arabaya geçin...”

Büyük bir patlama sesiyle hepimiz yere çöktük. Bu patlama, kalbimin ortasına bir çığ gibi düştü. Babam kendini üzerimize siper etmiş, bizi korumaya çalışıyordu. Patlamanın nereden geldiğini görmek için başımı kaldırdım. Tepenin orada, yeni yapılan binalardan biri yıkılmıştı ama hepsi bununla sınırlı kalmamıştı. Çünkü diğer binalar sanki planlanmış gibi sırayla çökmeye başladı. Çöken binaların parçaları üzerimize doğru yuvarlanırken bakışlarım etrafta panikle koşuşturan insanlara yöneldi. Ortalık cehennem yeriye, çılgınlık, feryatlar, ağlayışlar... Tüm bu duyguseli, korkunun dev bir bedene dönüşmüş hâline benziyordu. *Bu normal bir deprem değildi.*

Ama şimdi her şeyden önemlisi kardeşimdi. *Ogeday neredeydi?*

Babam hepimizi arabaya bindirdi. Nasıl becerebildiğini anlayamadığım bir manevrayla arabayı geriye döndürüp caddeye inen yola doğru son sürat sürmeye başladı. Yerin altındaki sarsıntı, babamın arabayı sabit sürmesine engel oluyordu. Geride

bıraktığımız kıyamete baktığımda yıkılmaya devam eden binaları gördüm. Bizim oturduğumuz bina da bundan nasibini almıştı elbette. Ama en dayanılmaz olanı, tepedeki binalardan düşen kalıntıların arasında ezilen insanlardı.

Babam, “Sorun yok, korkmayın. Kurtulacağız...” diyerek hepimizi sakinleştirmeye çalışıyordu. “Keşke daha erken gelebilseydim, keşke sarsıntıyı hissettiğim an sizi arayıp uyarabilseydim!” diye bağırdı.

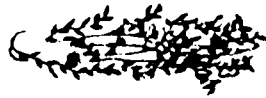
“Kemal, bizi arayıp evden çıkmamızı istedin ya zaten...” dedi annem. Gürültüden tam olarak ne konuştuklarını duyamıyordum fakat babamın ağzından çıkan cümleler zihnimde yeni bir bilinmezlik kapısının açılmasına neden oldu.

“Sen neden bahsediyorsun, Tomris? *Ben sizi aramadım.*”

Caddeye yaklaştığımızda oranın da geride bıraktıklarımızdan bir farkı yoktu. Trafik durmuştu; insanlar aklını yitirmişçesine oradan oraya koşuşturuyor, sığınacak güvenli bir yer arıyordu.

“Böyle olmayacak,” dedi babam. “İnmemiz gerek yoksa öleceğiz.” Haklıydı, cadde terk edilip bırakılan arabalarla doluydu. İlerleyebilmemiz olanaksızdı. “Hadi.”

Ama o arabadan inemedik çünkü tam o sırada, arkamızda kopan acı bir fren sesi havada yankılandı ve bizi hesaplanması imkânsız bir kuvvetle ön cama doğru itti.

Ölüme direnen göz kapaklarım yavaşça aralandı. Kulaklarımda hiç durmaksızın devam eden tiz bir ses vardı. Kirpiklerime yapışmış toz parçacıkları yüzünden puslu ve renksiz bir fotoğrafı gördüğüm. Burnumun etrafında gezen koku, ciğerlerimi yakıp kavururken soluk borumdan ağzıma doğru zift gibi bir tat yayıldı. Göz kapaklarımı kırparak görüşümü sabote eden tozları kovmaya çalıştım. Yanağım ılık, kaygan bir zeminin üzerindeydi; başımı hareket ettirmeye çalışmak oldukça güçtü. Yüzüme

yakın duran elime baktım, parmaklarım yer yer soyulmuş ve kan içinde kalmıştı.

Başımdaki ağırlık, olduğum yerden kalkmamam için inat ediyordu fakat vücudumun her yerinde baş gösteren tarifsiz acılar gitgide artıyordu. Bacaklarımı yapabileceğim en büyük azimle hareket ettirdim. Yavaş ve temkinli bir şekilde avuçlarımdan destek alıp dizlerimin üzerinde doğruldum.

Böylelikle yanağımın aslında bir arabanın zeminine yapıştığını fark ettim. *Kanımın döküldüğü arabamıza...* Bunun bilincine vardığım an ruhumda durdurulamaz bir tufan koptu. Aşağı doğru eğik olan başımı kaldırdım ve şok olmuş gözlerimle etrafa baktım. Çok kısa bir zaman öncesine kadar arabaların geçtiği, insanların gezdiği mağaza ve binaların olduğu yer, enkaz yığınlarından farksızdı artık. Kulaklarımda yankılanan o tiz ses yavaş yavaş kayboluyor, yerini insanların feryatlarına bırakıyordu.

İnsanlar kan revan içindeydi. Binaların altında kalanlar, yol kenarlarında yatanlar, yakınlarını kaybettikleri için görevlilerden yardım isteyenler... Bu gördüklerimden sonra kalçamı yavaşça yana yatırıp arabanın üzerine oturdum ve yönümü tamamen arkama çevirdim.

Onları, ailemi gördüm.

O kanlı tabloyla karşılaşmaktansa kör olmayı, canlı canlı yanmayı tercih ederdim.

Yutkunamadım.

Gözlerimden sicim gibi yaşlar akmaya başlarken boğazıma yerleşen zehirli yumru, bir yanardağ misali patlayarak lavlarını etrafa akıttı. Olağan gücümle göğşe doğru canhıraş bir feryat kopardım.

Uzaklardan bir ses duydum sonra, Adımı haykırıyor ve gittikçe bana doğru yaklaşıyordu. Nedenini bilmesem de o sesi nerede olsam hatırlardım. *Tıpkı o anı hatırladığım gibi.*

Ağlamaya devam ederken başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim.

Bu Attila'ydı.

Bana doğru koşuyordu. Sanki kaybettiği en değerli şeyi bulmuş ve ona kavuşma arzusuyla yanıp tutuşmuş gibi, ona engel olabilecek ne varsa hepsini yıkıp geçebilirmiş gibi.

Onu gördüğümde tüm direncim kırıldı ve zayıf bedenim bana doğru uzanan kollarına yöneldi. Yanıma vardığında bedenimi sandığımdan daha güçlü olan kolları arasına aldı. Belki de beni o akşam kurtardığı için içten içe ona güven duyuyordum. Belki de son tanıdığım yabancı o olduğu için, iyi biri olduğu için böylesine sevinmişim; adımı nereden bildiğini hesaba katmadan ve bunu önemsemeden...

O an tanıdık olsun ya da olmasın, her kim olursa olsun bana yardım etmeliydi. O kişi, adımı haykırarak bana doğru koşan ve güçlü kollarıyla sımsıkı sarılan Attila olsa bile.

Düzenleme
Ny.ozlem

3. BÖLÜM

“KARANLIK TARAF”

“Çoğu zaman hayat, yeni bir başlangıç şansı vermeden önce senden çok şey alır. Ya sevgiye olan inancını ya da sevdiğin insanları.”

A. Almira Mergen

7. Gün

Kendime geldiğimde nerede olduğumu bir müddet idrak edemedim. Alçak bir yatakta yatıyordum ve üzerimde ince, krem renkli bir battaniye vardı. Kolumu hareket ettirmek istediğimde acıyla irkildim. Elimin üzerinde bantlarla sabitlenmiş bir serum iğnesi olduğunu gördüm. Kemiklerim sızım sızım sızılıyordu.

“Korkma,” dedi bir kadın sesi. Gözlerimi birkaç kez kırıp yanı başımda duran açık tenli, siyah saçlı kadına baktım. Üzerinde uzun kollu, beyaz bir önlük vardı. “Güvendesin. Bana adını söyler misin?”

“Umay.”

“Soyadın?”

“Ülgen.”

“Doğum tarihin nedir, Umay?”

“08.03.2008”

“Buralı mısın?”

Başımınla onayladım.

Yeni fark etmiş olduğum mavi bir dosya vardı elinde. İçini kontrol etti ama aradığını bulamamış olacak ki önlüğünün cebinden bir kalem çıkartıp yazmaya başladı.

“Neredeyim?” diye sordum, sesimi ben bile zor duymuştum.

“Burası depremde kurtulanların tedavi olduğu yer.”

Birden ailem aklıma gelince panikledim. Kendimden geçmeden önce gördüğüm son sahneler canlandı gözlerimin önünde.

Çok geçmeden etrafım turuncu yakalı, üniformalı insanlarla doldu. Attila bana sarılmaya devam ediyordu. Bir Attila'ya bir de etrafımızı saran görevlilere yardım etmelerini, ailemi kurtarmalarını söylüyordum. Başım hiç olmadığı kadar ağırlaşmış, dengemi kaybetmek üzereydim. Boynum geriye doğru düşüyor, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Boynuma bir boyunluk taktıklarında bayılmamak için direniyordum. “Anne,” diyordum en çok. “Annemi kurtarın...” Bana bir şeyler söylüyorlardı ama içlerinden sadece ‘korkma, iyi, güven’ kelimelerini duyabiliyordum, Attila'nın sesi de gittikçe uzaklaşıyordu. Sadece sesi değil, elimle temas hâlinde olan eli bile uzaklaşıyordu. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da bağıırıyordum. Attila'ya, “Gitme!” diye bağıırıyordum ama bana cevap vermiyordu. Sonrasında yaralı bedenime daha fazla söz geçiremedim; kendimi tamamen bıraktığımda bedenimi ezen ağırlık yok oldu, yerini karanlığa bıraktı. Kendimden geçerken duyduğum tek şey ‘yaşıyor’ kelimesi oldu.

“Umay?” dedi kadın, ben o sırada anılarımla boğuşurken. Hafifçe irkildim.

“Ailem...” dedim. Gözlerim dolu doluydu. Doğrılmaya çalıştım fakat bana engel oldu. “Onları görmeliyim... İyiler mi? Kardeşimi de bulmam gerek. Kazada yanımızda değildi. O burada mı?”

“Kardeşinin adı ne?”

“Ogeday Ülgen.”

“Senin için öğreneceğim,” dedi. “Ayrıca merak etme, ailenin durumu çok iyi.”

“Yine de onları görmem gerek,” diye ısrarla karşı koysam da kadın buna mâni oldu.

“Annem nerede?” Sesim bu defa daha yüksek çıkmıştı.

“Annenin adı soyadı ne?” diye sorunca bana yalan söylediğini anladım. O da bunun farkına varmıştı.

“Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun...” Suçlayıcıydım, bırdandan da ağılıyordum. “Tomris Ülgen, Kemal Ülgen ve bır de anneannem var, Nevbahar Aykar.”

Dosyayı yeniden açtı ve kontrol etti. Bakışlarında anlık bır değışim sezdim, bu beni şüpheye düşürmüştü.

“Tamam,” dedi dosyaya bakmaya son verip bana yönelerek. “Sen sakın ol, olur mu? Ben hemen geleceğim.”

“O dosyada ne gördünüz?” Şaşkınlıkla suratıma baktı. “Bana çabuk doğruyu söyleyin yoksa buradan bır şekilde kalkar, ortalığı yakar, yıkarım.” diye çaresizce tehdit ettim. Bunları gerçekleştirecek hâlimin olmadığını o da biliyordu.

“Annen Tomris Ülgen yaşıyor,” dedi.

Duyduğum bu dört kelime derin bır rahatlama eşliğinde mutluluktan ağlamama neden oldu. “Peki, babam ve anneannem?”

“Çok şiddetli bır çarpışma yaşamışsınız. İçinde bulunduğunuz arabanın yarısı ezilmiş, herkes elinden geleni yaptı ama...”

“Ne demek istiyorsunuz?”

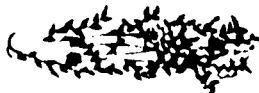
“Çok üzgünüm.”

Uzun uzun gözlerine baktım. Nasıl tarif edebilirdim hislerimi? Göğsüme yerleşen bu tarifsiz acıyı söküp atabilir miydim? Haykırsam, isyan etsem onları geri getirebilir miydim? Onların canına karşılık benim canımı alması için Tanrı’ya yakarsam kabul eder miydi dileğimi?

Üzerinde yattığım yatağa gömülmek istiyor, nefes alamıyordum. Sanki biri, bır neşter ile o yolları kesiyordu. Katıla katıla ağlıyor, çığlıklarım la sarsılıyordum.

Ben ömrüm boyunca hiç böyle bır ıstırap yaşamamıştım. Annemin yaşadığını bilmek, umudun elinden tutmak gibiyken babamı ve anneannemi kaybettiğimi bilmek, cehennem çukuruna düşmek gibiydi âdeta.

Ben sivri bır uçurumun kenarındaydım, aşağısı cehennemdi ama tutunduğum tek şey vardı; o da annemin eliydi.

Bana verdikleri ağır sakinleştiriciler yüzünden bir türlü uyanık kalamıyordum. Babam ve anneannemi kaybettiğimi öğrendiğim andan itibaren saldırgan bir tutum sergilemiş, o hasta h limle bizimle ilgilenen sağlık lara ve gönüllülere zorluk çıkarmıştım. Annemin yanına gitmek istediğimi söyleyip bunun için bağırarak ortalığı ayağa kaldırsam da asla başarılı olamamıştım.

Bulunduğum yer, savaş sonrası gazilerin tedavi olduğu çadırlar gibiydi ve içerisi uzuvları kopanlar, enkaz altında ezildikleri için ciddi hâlde yaralanan insanlarla doluydu. Hepsi seruma bağlı ve sargılarla kaplıydı. Etrafı saran ilaç ve kan kokusunu alabiliyordum.

Yaşadığım bu kazada en az yara alan bendim. Sadece boynumu ve bileğimi incitmiştım. Benimle ilgilenen hemşire, bunun bir mucize olduğunu söylüyordu.

Dört gündür burada, bu yatakta tedavim sürüyordu. Oge-day'dan hâlâ bir haber yoktu. Annem diğer çadırların birinde yatıyordu. Onu sadece iki kez g rebilmiştim. Çünkü ağrılarım ve boynum yüzünden uzun süre ayakta duramıyordum. Annemin durumunun iyi olduğunu söylemişti hemşirelerden biri hat-ta inanmayıp bunu doğrulamak adına doktor ile konuşmuştum. Tabii o da aynı şeyleri söylemişti bana fakat annemin yataktaki o hâlini hiçbir kuvvet hafızamdan silemezdi. Vücudunun yarısı kanlı sargılarla sarılıydı. Benim gibi onun da boynunda boyunluk vardı ve damarlarına içinde ağır ilaçların olduğu serumlar enjekte ediyorlardı.

   gün sonra verilen ağrı kesiciler ve serumlar sayesinde bir nebze de   olsa dinmişti acılarım. İyileşme isteğimin tek amacı, annemin yanına gidip onunla kalmaktı.

 Ben iyiyim, artık ağrım sızım yok. Annemin yanına gitmek istiyorum,  dedim hemşireye, kolumda kabuk bağlamak üzere olan yaraya pansuman yapıyordu.

“Hayır, hâlâ tam olarak iyileşmedin.”

Bunun üzerine ısrar etmedim çünkü her gün aynı replikleri ekrarlayıp duruyorduk.

“Peki, bir şey sormak istiyorum,” dedim. “Beni buraya getirliklerinde, yani kazadan hemen sonra yanımda kim vardı?”

“Anlayamadım?”

“Yani demek istediğim...” Cümleyi tamamlayamamak beni öldükçe germiştir. Derin bir nefes alıp aklımdakileri bir çırpıda söyledim. **“Adı Attila Başkurt olan biri vardı yanımda. Bana yardım etti. Buraya geldiğimde görevlilerin yanında o da var mıydı? Hani böyle uzun boylu, yapılı biri?”**

Birkaç saniye düşündü ama sonra başını iki yana sallayıp, **“Bilgilerinin bulunduğu dosyada öyle bir isim yazmıyordu,”** dedi. **“Akraban mı?”**

Derin bir nefes alıp hayal gördüğümü ikna eden yanımla kaşlarımı kaldırdım ve durumu kabullenerek, **“Hayır, arkadaşım,”** dedim. **“Teşekkür ederim.”**

Pansumanı bitirene kadar aramızdaki sessizliği koruduk.

“Hastanelerin durumu nedir?” diye sordum. **“Sağlam olan tek bir bina bile yok mu gerçekten?”**

“Maalesef,” dedi kısaca. Malzemeleri topladı ve hareketlendi. **“Birazdan yemeğini getireceğim.”**

Arkasından sessizce mırıldandım. **“Tabii beni bulabilirsen?”**

Elimin üzerindeki serum iğnesini hızlıca çektim. Yaptığım bu hareket, derimin altında keskin bir yanma hissetmeme neden oldu ama katlanılabilir bir acıydı.

Yataktan kalkıp olabildiğince hızlı adımlarla çadırdan çıktım.

Dışarısı yanıp kül olan bir cehennem gibiydi. Etraf, enkazdan geriye kalan toz toprak ve taş yığınlarıyla doluydu. Kazayı yaptığımız caddenin yakınında bir yerdeydik fakat her yer o kadar yabancıydı ki etrafı tanımam mümkün değildi. Arama kurtarma ekibi, özel eğitilmiş köpekleriyle çalışmalarını sürdürüyordu.

Yeni gelen yaralılar da bulunduğumuz bölgeye doğru sedyeleri getiriliyordu.

Hâlsizdim, acı içindeydim. Omuzlarım bitkince düşmüş, kollarım uyuşmuştu sanki.

Havadaki kirlilik yüzünden öksürüklerimin ardı arkası kesilmiyor, midem bulanıyordu. Bu sırada tanıdık bir ses adımla seslendi ve başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim.

“L-Laçın!” dedim kekeleyerek. Onun sağ salım hayatta olduğunu görmek beni çok mutlu etmişti. Bana sımsıkı sarılıp hıçkırma başladı.

“Annem öldü, Umay...” dedi. Birden kendimi geri çekip yüzünü ellerimin arasına aldım çünkü bu dediğine inanmam için önce onun gözlerine bakmaya ihtiyacım vardı. “Öldü...”

“Yengem...” diye söze başladım ama tamamlayamadım. “Teoman? Amcam?”

“Kardeşimi bulamadım, Umay. Babamla deprem olmadan önce konuşmuştuk, ben fakültedeydim.” Burnunu çekti, gözyaşları dinmiyordu. “Orduvinde olduğunu ve bizi almaya geleceğini söylemişti. Teoman, Ogeday ile buluşacaklarını söyleyip yanımdan ayrıldı. Her ne olursa yarım saat sonra oldu. O zamandan beri ondan haber alamadım.” dedi ve elleriyle yüzünü kapattı. Amcam Kenan Sungur, askeriyede görevli bir Asteğmendi.

“Yengemle amcam nerede? Peki, anneannem ve Ogeday? Durumları nasıl? Yaşıyorlar, değil mi Umay?” diye sordu bir umutla.

“Sadece annemle ben...” Boğazımdaki yumru düğümlendi. Laçın’ın aksine hıçkırarak ağlayamadım, tutuldum kaldım. “İkimiz kurtulduk.” Bu son cümleyle yok olmak istedim. “Ogeday’dan bir haber yok.” Verdiğim cevap, Laçın’ın acısına tuz biber ekti, kendini yere atıp haykırarak ağlamaya başladı ve çok geçmeden oracıkta bayıldı.

Etrafta bulunan herkes yardıma koşmuş, içlerinden bir genç onu kucağına alıp hemen çadıra götürmüştü. Peşinden gitmek

isteyen bacaklarım yere mih gibi saplanmıştı, ne hareket edebiliyor ne de düşünebiliyordum. Bir an *neden buradayım* diye bir soru belirdi zihnimde, şok geçiriyordum ve bunun farkında bile değildim. Ta ki aynı kaderi paylaştığım bir kadın iyi olup olmadığı sorana dek.

Ondan fazla Afat çadırı vardı bu bölgede, annemi de başka bir çadıra almışlardı. Hemşirenin doğru söylediğini umarak yakınımdaki beyaz çadıra doğru yürüdüm. Annemi bir an önce bulmam gerekiyordu.

İçeride dört yatak vardı, pürdikkat yatanlara baktım. Hemşire olduğunu düşündüğüm sarışın, beyaz önlüklü kadın kimi aradığımı sorunca ona annemin ismini verdim, zaten tam o sırada annemi hemen sol kısımda bulunan yatakta gördüm.

“O benim annem.” dedim hızla yanına doğru yürürken. “Anne?” Gözleri kapalıydı, tabii bu durum bende büyük bir panik dalgasına yol açtı.

“Neden gözleri kapalı? Bir şey mi oldu?” diye bağırdım. Hemşire ellerini bana doğru uzattı.

“Hayır, ilaçların etkisiyle uyuyor şu an. Durumu gayet iyi, korkma,” diye sakinleştirmeye çalıştı beni.

“Bir sandalye var mı? Yanına oturmak istiyorum.”

Etrafımda oturacak bir tabure aradım. Üzerinde serum ve bilmediğim ilaçların bulunduğu plastik bir masa vardı, masanın altında ise plastik, gri bir tabure. Onu alıp hemen annemin baş ucuna oturdum.

Annemin yüzündeki çizik ve yaralar hâlâ taze görünüyordu. Elinin üzerindeki serumu belli ki daha yeni takmışlardı. Onu bu hâlde, böylesine yara bere içinde görünce perişan oldum. Gözlerimden akan yaşlar göğsümdeki yangından dolayı mı bu kadar sıcak akıyordu bilinmez ama keşke annem yerine orada ben yatıyor olsaydım...

Battaniyeyi üşümesin diye özenle göğsüne doğru çekerken hemşireye neresinden yaralandığını sordum.

“Karnının bir kısmından cam parçaları çıkardık ama endişelenme, şanslı ki derin değillerdi. Boynu oldukça incinmiş, o yüzden uzun bir süre bunu takması gerek,” deyip ardından ekledi. “Hayatta kalmanız bir mucize.”

Konuşmaları bir hemşire gibi değildi, ayrıca üzerinde sağlık çalışanı forması yoktu, sadece beyaz bir önlük vardı. O yüzden onu ilk gördüğümde hemşire sanmıştım. Kadının yüzüne ister istemez dikkatle baktım, o da doğrudan benim gözlerimin içine bakıyordu. Gözleri çok garipti, renkli desem renkli değildi ama öyle parlak bir koyuluğa sahipti ki bu beni şüphelendirdi. Oysaki böyle hissetmem çok gereksizdi.

“Merak etme, annene de sana da hiçbir şey olmayacak, Umay.” dedi. Annemden bahsedince ister istemez başımı melege me çevirdim fakat bir anda jeton düştü. *Adımı nereden biliyordu?*

“Adımı nereden bili-” Cümlemi tamamlayamamıştım.

Çünkü gitmişti...

Zamanımın çocuğunu Ogeday’ı aramakla ve göçük altından kurtarılan hastalara, hayvanlara yardım etmekle geçiriyordum. Geri kalan zamanı ise annemin yanında. Çok şükür kendine gelmişti ve iletişim kurabilecek kadar güçlüydü.

Geçen iki hafta boyunca yaşamadığım psikolojik sorun kalmamıştı, bununla birlikte kendimi dikenli bir çemberin içinde sıkışmış gibi hissediyordum. Tırnaklarım o çemberin ağlarını yırtabilecek güçte değildi ya da henüz iyi bilenmemişti.

Laçın ile Türk Kızılay’ının bizler için yemek dağıtımı yaptığı çadıra doğru yürümeye başladık. Önce annem için yemek almak istiyordum, ben açlığa dayanırdım fakat annemi iyi besleyip iyileşmesine yardımcı olmam lazımdı.

“Babamdan öğrendim, sadece burada değil, Türkiye’nin dört bir yanında deprem olmuş. Ülke yangın yeri, Umay!” dedi Laçın. Ses tonunun altında yatan o saklı korkuyu açıkça duyabiliyordum. Bu beklemediğim bir haber değildi, İzmir’de yaşanan bu

şiddetli deprem elbette diğer illeri de vuracaktı. Benim aklımı meşgul edense Nevşehir ve Urfa'daki akrabalarımızdı.

“Amcam nasıl? Akrabalarımızla iletişime geçmiş mi?”

“Telefon çekmiyordu, sürekli hat kesiliyordu, o yüzden sora-ramadım,” dedi. “Sizi sordu işte, nasıl olduğunuzu... Cenazeye gelemedi ya hani, o yüzden-”

“Babaannem ölünce de cenazesine gelmemişti. Ama böyle bir durumda yanımıza gelip bizi görmek yerine sadece telefonla iletişim kuruyor!” diye sitemkâr bir tepkide bulundum lafını ke-serek. “Sanki ölen kardeşi ve karısı değil de yedi kat yabancı,” diye ekledim fakat anında pişman oldum çünkü ona acısını hatırlatmıştım. “Özür dilerim, seni üzmem için söylemedim.”

Başını öne eğmişti. “Biliyorum...” Sonra merakla yüzüme baktı. “Nasıl bu kadar güçlü durabiliyorsun, Umay?”

Ne demek istediğini anlamıştım ve bu sorunun cevabını bil-miyordum.

Uysal bir sesle, “Sanırım başka bir seçeneğim yok,” dedim. “Canım çok yanıyor fakat olanları değiştiremem, hiçbirimiz de-ğiştiremeyiz. Annemin hayatta olması beni ayakta tutuyor. Ayırı-ca Ogeday ile Teoman hayatta, inan bana yaşıyorlar.”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı. Boğazına oturan yumruyu fark ettim, ağlamamak için direniyordu.

“İnan bana, onları bulacağız. Sen de bu umuda tutunmalısın,” dedim. Boynumdaki boyunluk yüzünden başımı çeviremiyor-dum. “Ve ben yanıdayım, kardeşim.”

“Haklısın.” İçsel bir tepkiyle koluma dokundu. “Artık birbiri-mizden başka kimsemiz kalmadı.” Sesi titriyordu. “Babamı say-mıyorum bile, mesleğinden başka bir şey düşünmeyen, yıllarca ailesini ihmal eden bir adamdı o.” İç çekti. “Sürekli bahaneler uydurur, meşgul olduğunu öne sürer durur.”

“Duy da inanma.” dedim.

“Sen çantayı bulabildin mi?” diye sordu konuyu değiştirmeye çalışarak.

“Hayır,” Gözlerim yeniden sıradaki insanlara kayd1. “Sıra bize gelecek şimdi.” Sonra Laçin’e baktım. “Enkaz altında kaybolup gitmiştir. İçinde bilgisayarım da vardı, paramparça olmuştur zaten. Cep telefonumu kurtarabilseydim iyi olurdu ama.”

“Olsa ne olur? İnternet altyapısı yok ve hâlâ düzeltemediler. Ortada bir bokluk dönüyor ama neyse...” Depremle beraber şehrin bütün internet altyapısı çökmüştü.

“Ne demek istiyorsun? Bildiğin bir şey mi var?”

Soruma karşılık *boş ver* anlamında kaş göz işareti yaptı.

“Laçin, yaşadığımız bu felaket az buz değil. Doğal olarak kolay kolay düzelebileceğini de sanmıyorum,” dedim, bir yandan da önümüzde daha kaç kişi var diye sırayı kontrol ediyordum. “Baksana, akrabalarımızdan bile haber alamıyoruz. Delireceğim gerçekten, iletişim kuramadığımız için nasıl bir durumda olduklarını bile bilmiyoruz.”

Laçin söylediklerim karşısında sinirlenmiş görünüyordu, homurdanarak küfretti.

“Ne yapacağız peki?” Bu, cevabı beklenen bir soru değildi. “Bir felaketi daha kaldıramam...”

“Hiçbirimiz kaldıramayız,” dedim. “Bu tekrar yaşanır sa ülkenin yarısından çoğu yok olur.” Ürperdim. “Düşüncesi bile korkunç!”

Bence çoktan yok olmuştu.

Yavaş yavaş ilerlerken önümde benimle bekleyen kadının eteklerini tutan esmer küçük bir kız çocuğu vardı. O kadar küçüktü ki... Bir an başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözleri zeytin karasıydı, etrafı korku ve güven sarmaşıklarıyla sarılıydı. Başını annesinin bacağına yaslayıp gülümseyerek minik dudaklarının arkasındaki inci dişlerini gösterdi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. *Nasıl bir mucize bu,* dedim içimden; *dünyada saklı olan masumiyet, çocukların gülüşünde saklı. Ve bunu çalmak isteyen ne çok canı vardı.*

Birkaç dakika sonra sıra bize geldiğinde Laçin bana bakıp haince sırıttı. “Bak,” dedi. “En sevdiğin yemek.”

Menüde mercimek çorbası, pilav ve bezelye vardı; çok güzel kokuyorlardı, bu da iştahımı kabartmıştı. Şu durumda sunulan bu yemekler kraliyet sofrası gibi geliyordu bana.

Çorba kazanının başındaki orta yaşlı adam nelerden istediğini sordu.

“Abi, hepsinden ver. Anneme de alacağım yalnız, hâlâ tedavi görüyor, ayağa kalkamıyor da...” diye uzun bir açıklama yaptım.

“Tamam, kızım.” dedi adam anlayışlı bir tavırla.

Laçın, “En son kaç yaşında bezelye yemiştin, hatırlıyor musun?” dedi çorba kâsesini elindeki tepsiye koyarken.

“Hatırlamıyorum ama sevsem de sevmesem de eşek gibi yiyeceğim, seçme lüksüm yok,” diye cevapladım.

İkimiz elimizdeki yemeklerle kalabalığın arasından sıyrılıp geniş bir alana çıktık. “Sigara buldum,” dedi. “Yemekten sonra içelim.”

“Nereden buldun?”

Göz kırptı. “Üzümünü ye de bağıni sorma.”

O gün anneme zar zor yemek yedirdim. Ona sürekli güzel şeyler söylüyor, moralini yükseltmeye çalışıyordum. Fakat bir yandan da kendimi çok bitkin hissediyordum. Laçın yemem için bana biraz yemek getirmişti ama nedense ağzıma bir lokma eklemek bile girmiyordu. Daha çok su içmek istiyordum koca bir havuzu içebilirmişim gibi.

Biraz hava almak adına çadırdan çıktım fakat on dakika sonra geri döndüğümde beni iliklerime kadar sarsan bir manzarayla karşılaştım.

Uzun boylu, zayıf birisi annemin baş ucunda duruyordu. Bedenini örten uzun, beyaz bir hırka vardı; başında ise yüzünü göremeyeceğim şekilde sarılmış bir şal takıyordu. Bu yabancı, annemin yüzüne doğru eğilmiş, ona bir şeyler fısıldıyor gibiydi. Korku ve panik eşliğinde bağırdım.

Ama beni duymazlıktan gelmiş; annemin başına beyaz, uzun parmaklarını yerleştirmişti. Hemen ona doğru birkaç adım atıp aradaki mesafeyi kapattım.

“Uzak dur annemden!” Annem ikimizin arasında yatıyordu.
“Hey, sana diyorum!”

Yüzünü yavaşça bana doğru çevirdi ve o an yerimde sıçradım. Kalbim öyle bir gürültüyle attı ki neredeyse yerinden fırlayacaktı. İster istemez, garip bir şekilde unutmadığım o isim dudaklarımdan dökülüyordu.

“Ayata!”

Bana o eşsiz gülümsemesiyle karşılık verdi. Sonra annemden elini çekti ve doğruldu.

“O iyileşecek, artık endişelenme, Umay.”

Yine telepatik yolla konuşmuştu.

“Bu yine bir rüya, değil mi?” diye sordum. Fakat o başını olumsuz anlamda sallayarak sorumu cevaplamış oldu. Kaşlarını çatıp korkuyla solurken, “Sen gerçeksin!” dedim.

“Senin kadar gerçeğim.”

“Peki, neden buradasın? Neden rüya değil de fiziksel olarak karşımdasın?”

Mantıklı bir açıklama bekliyordum çünkü onun buna borçlu olduğunu düşünüyordum.

“O biliyor,” dedi mimikleriyle uyuyan annemi işaret ederek.

“Annem mi?”

Başını olumlu anlamda salladı.

“Ama-” Tam o sırada Laçın’ın sesini duydum.

“Umay!” diye sevinçle seslendi çadırın ağzından. Yüzü aydınlık bir sevinçle parlıyordu. “Umay, çabuk gel. Ogeday burada! Kardeşimiz yaşıyor!”

O an kim olduğumu, yaşadığım onca acıyı hatta saniyeler önce gördüğüm Ayata’yı bile unuttum. Coşkuyla atan kalbimle çadırdan ok gibi fırladım. “Hani nerede?” dedim dışarı çıkar çıkmaz. Gözlerim fıldır fıldır dönüyor, insanların arasında kardeşimin yüzünü bulmaya çalışıyordum.

Gözyaşlarım durmaksızın akıyordu. Nefesim sıklaşmış, boğazımda bir girdap yaratmıştı. “Abla!” diye gür bir sesin kulak-

larıma vuran yankısı, çağlayan acımı sert bir kayaya vurarak patlattı. Böylece bana doğru hızla koşan kardeşimi gördüm.

“Ogeday!” diye haykırdım. Ona doğru koşmaya başladım ama o benden daha hızlı koştuğu için kendimi kısa sürede kardeşimin kolları arasında buldum. Benden çok daha uzun olduğu için kolları arasında küçücük bir çocuk gibi kaldım. Öyle sıkı sarıldık ki birbirimize, o an hiçbir kuvvet bizi ayıramazdı. Boynumdaki o rahatsız edici boyunluğu bile unutmuştum, acısını hissetmiyordum. “Çok korktum, kardeşim. Ben çok korktum...”

“A-Abla, çok aradım sizi...” dedi hıçkırarak. O benim aksime için için ağlıyordu. Yüzümü elleri arasına aldı. “İyi misin abla? Çok yaralandın mı?” Boynuma bakarken yüzü acı içinde buruştu.

“Beni boş ver. Asıl sen iyi misin?” Bir adım geri atıp üzerine baktım. Kıyafeti toz toprak içindeydi. “Yaralandın mı? Nasıl kurtuldun? Neredeydin?”

“Korkma, ben iyiyim.” Gülümsedi. Kaşlarımı çattım ve bu yersiz ve anlamını bilmediğim gülüşüne dikkatle baktım. “Senden sonra benim de hayatımı kurtardı,” dedi ve yönünü biraz çevirip omzunun üzerinden geriye doğru baktı.

Ve onu gördüm.

Bir sanrı olduğunu savunan yanımla gerçek olduğunu savunan yanımla acımasızca yüzleşti. Dengem sarsıldı ama yine de ayakta kalabilmeyi başardım.

Gerçektir... Gerçekten orada duruyordu.

Gözlerimin ta içine bakan azur mavisi gözlerden başka yöne bakamazken nefes almayı bile unuttum. Beni kurtarmak için bana doğru koşan o adamı hatırladım, *ona karşı hissettiğim duyguları...* Bundan korktum. Hiç tanımadığım hâlde ve bununla beraber duyduğum o yakınlık hissiyle, bana tanıdık gelen o yüzle içinde bulunduğum bu durumdan korktum.

Attila’dan değil, aramızda bir bağ görevi gören o hayalet çekimden korktum.

4. BÖLÜM

“AİT OLDUĞUN EVREN”

“17. yüzyıl matematiğin çağıydı; 18. yüzyıl doğa bilimlerinin, 19. yüzyıl ise biyolojinin çağıydı. Bizimkisi, yani 20. yüzyıl ise korkunun çağıdır.”

Albert Camus

15. Gün

Peki, ya 21. yüzyıl? *Felaketin çağıydı.*

Yirmi bir yıllık yaşamımda bana yanlış gelen birçok şeyle yaşamak zorunda kalmıştım. Bunların en önemlisi, içinde doğup büyüdüğüm adaletsiz dünyaydı.

Dünya, insanlığa ev sahipliği yaptığından beri gün yüzü görmek yerine zarar görmüştü. Çünkü kibir denen duygu, insanlığın en büyük düşmanıydı. Hâlâ daha öyle. Bizler ‘*düşmanınızı yakınınızda tutun*’ sözünü çok yanlış anlamıştık. Yakın ne kelime, onu resmen içimize aldık ve üzüm üzüm baka baka misali zamanla karardık.

Ama Doğa Ana bunun intikamını her çağda aldı. Burnumuzdan fitil fitil getirse de insanlık durmadan kötülüğe devam etti ve bundan asla ders almadı.

Felaket denen şey ne depremler ne de sellerdi; *asıl felaket bizlerdik.* Uyum nedir asla bilmeyen, kaostan beslenen, katletmeyi seven ve kendini Tanrı sanan canlıya insan denirdi. Fakat yine de bazılarımız iyiydi, bir elin beş parmağını geçmesek de.

Neden Tanrı bunca şeye müdahale etmiyor?

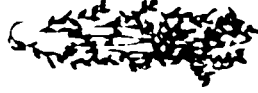
Neden asırlardır sessiz kalmaya devam ediyor?

Yoksa biz mi göremiyoruz olan biteni?

Buna benzer binlerce soru aklımızda belirirdi, bizler de elimizden geldiğince yardım etmeye çalışıyorduk.

Benim ise altı derin ama yüzeyi daha yalın bir sorum vardı, çocukluğumdan beri o sonsuz gökyüzüne bakıp değişmeyen dön kelime.

Aklımdan ziyade yüreğimden geçen tek cümle. “*Orada kimse var mı?*”

*16 Ekim 2030
İzmir*

Tarih bugünü asla yazmayacaktı.

Hiç kimse 16 Ekim’in bir uyanış için geri sayım olduğunu bilmeyecekti.

Benim ve onların dışında.

Havada kötü bir koku vardı. Gün batımı, kızılığını karanlığa bırakmak için hazırlanıyordu.

Gözlerim kalabalığın arasında Attila’yı arıyordu. Kardeşim ve kuzenim, annemin yanındaydı; onların yanından ayrılalı henüz on dakika bile olmamıştı.

Etraftaki çadırların sayısı azalmış ve enkazdan kalan kalıntıların büyük bir kısmı temizlenmişti. Geriye sadece bizler kalmıştık.

İçime çektiğim soğuk hava bedenimin titremesini artırıyor, arayışına bir son verip çadıra geri dönme fikrini cazip kılıyordu ama öyle olmadı. Omzuma bir el dokununca sıçrayarak arkamı döndüm ve Attila’yı karşımda buldum.

Bakışlarım doğrudan gözlerini buldu.

“Korkuttuğum için özür dilerim,” dedi derinliklerime işleyen kalın sesiyle. Varlığından ziyade ses tonu bile hâlâ çok tanıdık geliyordu bana. Daha önce çok kez duymuşum gibi, sanki yüzünü daha önce görmüşüm gibi. *Neydi bu?*

“Sorun değil,” diye cevapladım onu bir çırpıda. Uzun boylu olduğu için konuşurken başımı yukarı kaldırmak zorunda kalıyordum. “Aslında ben de seni arıyordum.” Bu son cümleme karşılık kaşları çatıldı ve dikkat kesildi. “Attila, değil mi?” diye sordum sanki adını daha önceden bilmiyormuşum gibi.

“Evet, Umay?” Adımı bilmesine biraz şaşırdım ve o da bu şaşkınlığıma karşılık açıklama yapma gereği duydu. “Kardeşin,” dedi. “Ogeday ile sizi ararken adını o söyledi.”

“Evet,” dedim saçmalayarak.

“Beni aradığını söylemiştin az önce sanki?” diye sorarken gözlerini kısıp merakla beklemeye başladı.

“Kardeşimi kurtardığın için teşekkür etmek istedim.” Derin bir nefes aldım. “Ayrıca o kaza günü...” Sertçe yutkundum. Yaşamış olduğum o acı sahneler gözlerimin önünde yeniden canlandığında kalbime bir bıçak saplandı. “Yanımda olduğun için de teşekkür ederim.”

Cümlemi nihayet tamamladığımda derin bir nefes alıp verdim ve gözlerimi birkaç saniye kapattım.

“Kaza günü mü?” diye sordu biçimli kaşlarını çatarak, anlamamış gibiydi.

“Deprem günü demek istedim. Arabamız kaza yapmıştı ya hani?”

Neden beni açıklama yapmak zorunda bırakıp acımın daha da deşilmesine sebep oluyordu ki?

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum,” derken sesi gerçekten hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi çıkmıştı. Aldığım cevap kafamı bir hayli karıştırdı. Öyle bir tavrı vardı ki neredeyse hayal gördüğüme kendi kendimi inandıracaktım.

“Ben o kazada ayılınca birinin bana adımla seslendiğini duydum ve sesin geldiği yöne bakınca da senin bana doğru koştuğunu gördüm. Evet, belki kulağa saçma gelecek ama samimiyetimiz olmadığı hâlde bana sarıldın...”

Dudakları tebessüm eder gibi kıvrıldı ve ifadesi şüpheli bir

hâle büründü. Gerçekten de hiçbir şeyden haberi yoktu. Acaba şaka mı yapıyordu yoksa aklımla mı oynuyordu?

“O kazada yanında değildim,” dedi kesinkes bir şekilde.

Kulaklarımda tiz bir ses yükselmeye başladı. Tüm bunları uyduracak hâlim yoktu, yalan da söylemiyordum. Yaşadıklarımı anbean hatırlıyordum. Bunu çürütecek aksi bir ayrıntı bile yoktu.

“İyi misin?” diye sordu, dalıp giden bakışlarımı ona çevirip kirpiklerimi art arda kırptım.

Başımı hafifçe iki yana sallayıp, “Anlamıyorum,” dedim. “Yalan söylemiyorum...”

“Sana yalan söylediğini ima edecek bir şey yaptığımı sanmıyorum. Anladığım kadarıyla şok geçirdiğin için halüsinasyon gördün ve-”

Öfkeyle solurken, “Ben ne gördüğümü gayet iyi hatırlıyorum,” diye direttim sözünü keserek. “O sendin!”

Yüz hatları yumuşadı ve yavaşça dudaklarını aradı. “Değildim, Umay.”

“O hâlde beni o serserilerden kurtaran adamın da sen olmadığını söyle?” diye sesimi yükselttim.

Âdeta aptal muamelesi görüyordum!

“İşte sorularının tüm cevabı burada,” dedi önemli bir ipucu yakalamış gibi. “Seni kurtardığım için o zor anında yanında olacağım inancına tutundu zihnin, böylelikle de hayal gördün. Anladın mı?”

Ona inanamayarak baktım. Ağzım şaşkınlıktan bir karış açılmış, kaşlarım istemsizce hiddetle çatılmıştı.

“Sen...” dedim ne söyleyeceğimi bilemeyerek. “Bu nasıl bir ukalalık böyle? Sen kendini ne zannediyorsun?” Artık gerçek anlamda bağırıyordum. “Sen kendini benim kahramanım falan mı sanıyorsun?” Tepkim onu öyle gafil avlamıştı ki peşi sıra sarf ettiğim sözler karşısında nutku tutulmuştu. “Söyle? Sen beni aptal mı sanıyorsun?” İster istemez etrafta bulunan birkaç kişinin de ilgisini çekmeyi başarmıştık.

“Bir de utanmadan beni yalancı konumuna sokuyorsun!”

“Şu an gereksiz yere tepki gösteriyorsun,” dedi, ifadesi şaşır-mış gibi görünse de ses tonu gayet sakindi.

Bu tavrı beni daha da öfkелendirdi.

Yumruklarımı sıktım. “Demek öyle?” dedim. “Tüm laflarımı geri alıyorum. Kardeşim dışında sana hiçbir şey için teşekkür et-miyorum. Umarım bir daha da karşılaşmayız.”

Öfkeyle yanından uzaklaştım. Beş altı adım atmıştım ki du-rakladım. Çünkü hıncımı alamamıştım. Geri dönüp onu biraz daha paylamak istiyordum. Reflekslerime yenik düşüp sağ om-zumun üzerinden geriye doğru baktığımda Attila’nın yanında genç bir adam gördüm. Onun gibi uzun boylu ama ondan biraz daha yapılıydı. Genç adam ona bir şeyler söylüyordu, Attila ise hâlâ bıraktığım gibiydi ama yüzünü başka bir yöne çevirmişti.

Elleri uzun, siyah paltosunun ceplerindeydi. Adam ona her ne söylüyorsa Attila’nın çene kasları gerilmiş, dişlerini sıkıyordu. İfadesi bambaşka bir öfkeyle boyutlanmıştı, buradan bakıldığın-da profili oldukça keskin görünüyordu. Arkamı dönüp yola de-vam etmeden önce gözlerini sanki hissetmiş gibi birden benden tarafa çevirdi. Beklemediğim bu ani çarpışmayla kalbim yerin-den oynadı, ateş gibi bir sıcaklık göğsümün her yerini sardı.

Gözlerimi Attila’dan çekmemle beraber diğer adamın da ba-kışları beni buldu. Bundan müthiş derecede rahatsızlık duymuş-tum. Oradan hızlı adımlarla uzaklaşıp çadırın yolunu tuttum.

İçeri girdiğimde annemin hâlâ uyuduğunu, kuzenim ve karde-şimin ise diğer yatakta oturduğunu gördüm. Aklım allak bullaktı, öyle ki Ogeday’ın kucağındaki kediye bile sonradan dikkatli ba-kınca fark ettim.

Annem uyanmasın diye, “Bu tosunu nereden buldun?” diye sordum fısıltıyla. Siyah beyaz tüylü, besili bir kedi-ydi. Yemyeşil gözleri ve pespembe bir ağzı vardı. Öyle tatlıydı ki... Belli ki en-kazdan kurtarılan hayvanlardan biriydi. Çünkü yaşanan felaket sonrası birçok dostumuz sağ ve yaralı olarak kurtarılmıştı.

“Bana sakın hatırlamadığını söyleme!” dedi şaşkınlıkla.

Yanına gittim ve kedinin kafasını sevmeye başladım. “Nereden hatırlayayım, Ogeday?”

“Yahu, hani Kordon’da yeni açılan köfteci var ya?”

“Eee?” dedim o köfteciyi hatırladığımı belli ederek.

“İşte oranın kedisi Seyfi bu!” dedi gülümseyerek. “Adını da ben koymuştum, hatırladın mı?”

“Hay ben senin...” dedim. “Tamam, şimdi hatırladım.”

“Ya,” dedi Laçın fısıldayarak. Sesinde isyan eder gibi bir ton vardı. “Hangi akla hizmet kedinin adını Seyfi koydun?”

Ogeday pişkin pişkin cevap verdi. “Dedemizin babasının ismi, kızım.”

Üstelik bu yaptığıyla da övünüyordu. “Ama bu şişko versiyonu.” Kediye doğru eğdi başını ben sevmeye devam ederken. “Bu ablalar geri zekâlı, oğlum. Sen onlara aldırma. Ne anlarlar erkeğin hasından, değil mi pehlivanım?” Sonra güya kedinin adına konuşur gibi yapıp, “Siz benim pisliğimi yiyin, pis ablalar,” dedi çocuklaşarak.

Laçın bunun üzerine Ogeday’ın ensesindeki birkaç saç tutamını çekiştirdi. “Ona kuru fasulye vermiştim.” Tekrar Seyfi’ye doğru eğildi. “Osurlar ablalara doğru, oğlum. Osurlar da şahlansın kokun.”

“Laçın,” dedim. “Seyfi’yi birkaç dakikalığına alsana, Ogeday’la bir şey konuşacağım.”

“Seve seve,” dedi hevesle.

“Gel sen benimle,” dedim başımla dışarıyı işaret ederek. Bana *ne oldu* anlamında göz kıptı, her zamanki gibi kızıp kötü muamele göreceğini sanmıştı. Tepki vermek yerine yürümeye başladım, o da küçük bir köpek yavrusu gibi beni takip etti.

“Ne oldu, abla?” diye sordu heyecanla. “Bir şey yapmadım yemin ederim.”

Tepkisi beni güldürmüştü.

“Kötü bir şey yok, sakın ol. O adamla nasıl karşılaştınız, anlat bakalım? Beni kurtardı dedin, nasıl oldu olay?”

“He,” dedi rahatlamış bir ifadeyle. “Bizim tayfaıyla köfteciye gitmiştik. Bir yarım saat sonra mekâna Attila abi ve iki arkadaşı geldi.”

Hemen *abi* diye benimsemesi tuhafıma gitmişti, gerçi bu Ogeday’dı. Benim aksime daha sıcak kanlıydı, iyilik gördüğü birini de hemen sever ve benimserdi. “Aradan bir on dakika geçmemişti ki bir sarsıntı hissettik. Tabii oturduğumuz masanın üstünde Seyfi geziniyordu, onu panikle kucağıma aldım. Hayvanı öyle bırakamazdım. Attila abi ve arkadaşları aniden hareketlendi, herkesi çıkışa doğru yönlendirmeye başladılar. Hepimiz dükkândan çıktık. Bu sefer de daha şiddetli bir sarsıntı yaşadık. Nasıl olduyorsa Attila abi birden benim yanıma geldi ve ‘*Sen Umay*’ın kardeşisin, *değil mi?*’ diye sordu. ‘*Atla hemen arabaya,*’ dedi. Bizim grubun tamamıyla arabasına bindik, sonra da oradan uzaklaştık. Arabayı süren arkadaş... Neydi adı? *Timur*. Açık alana çıkmamız için beş dakikamız olduğunu söyledi. Öyle hızlı sürdü ki arabayı, bir an depremden değil de takla atarak tahtalı köyü boylayacağımızı düşündüm.”

“Benim kardeşim olup olmadığını mı sordu yani?” dedim, dehşete düşmüştüm. *Bana resmen yalan söylemişti.*

“Ya abla, ben ne anlatıyorum, sen ne soruyorsun... Evet, sordu. Ne var bunda, anlamadım ki? Zaten haftalar önce sana yardım etmemiş miydi bu adam? Oradan biliyordur adını, ne bileyim.”

Kardeşim birinden iyilik gördü mü gözü kapalı inanırdı o kişiye. En ufak bir şüphe bile duymazdı, öyle saf bir çocuktı yani. Fakat ben ortada bir şeyler döndüğünü ve o Attila denen adamın bana yalan söylediğini biliyordum. Hatta bunun altında birtakım sebepler yattığını da hissediyordum. Ben hesap kitap işlerinden anlamazdım, birilerinin arkasından iş çevirmeyi bilmezdim. Kafam fenalıklara çalışmazdı ancak karşımdaki insanın gizli niyetlerini çok iyi sezer, sonunda da haklı çıkardım.

“Abla?” diye bağırdı Ogeday kulağımın dibinde. “Ne oldu şimdi? Aklında ne var senin?”

“Yok bir şey. O adamla bir daha konuşmayacaksın, tamam mı?”

“Niyeymiş o?”

“Sözümü dinle. Tekin biri değil.”

“Onu bunu bilmem ama delikanlı, hakkaniyetli bir adam. Hem de vatansever aynı benim gibi. Ayrıca yardım etmek istemese etmezdi.”

Sabır diler gibi derin bir nefes aldım. “Malsın ablam sen mal.”

“Sağ ol, hık demiş burnundan düşmüşüm.”

“Hadi çok konuşma. Annemin ve Laçın’ın yanına dön,” diye emir verdim.

“Olur, Kraliçe Umaypatra.”

Ogeday’la ayrıldıktan sonra Attila’yı arama işine koyuldum fakat çevrede ona dair tek bir ize bile rastlamadım. Bir yanıma yakasına yapışıp *sen ne ayaksın ulan* diye hesap sormak istiyordu, diğer yanımsa *hiç bulaşma* diyordu.

Akşam olunca Kızılay’ın bize verdiği yemekleri yiyip erkenden çadırlarımıza çekildik. Annem hâlâ yemek yiyemiyordu, o yüzden serumla beslenmeye devam ediyordu. Arada bir uyanıyor gibi oluyor, gözlerini açıyor ama çok geçmeden uykuya dalıyordu.

Bu durum beni oldukça korkutuyordu. Ayata bana annemin yakında iyileşeceğini söylemişti fakat o günden bu yana verdiği söz hiçbir şekilde yerine gelmemişti. Artık yaşadığım her şeyin birer hayal ürünü olduğunu düşünüyordum. Belki de aklımı oynatıyordum. Belki de gerçekte Ayata diye biri yoktu, belki de Attila söylediklerinde haklıydı.

Deliriyordum!

Gece Ogeday, ben ve Laçın hasta yatağında birbirimize sokularak uyuduk. Fazla battaniye bulamadığımız için iki tane tek kişilik battaniyenin altına girip ısınmaya çalıştık. Çocukken birbirimizin evlerinde kaldığımızda, Teoman da dâhil dördümüz geceleri battaniyenin altında el feneri yakar, birbirimize korku

hikâyeleri anlatır ve kendi hayal dünyamızda oyunlar kurar oynardık. Sonra büyüdük ve *asıl korku hikâyelerinin kendi hayatımızdan ibaret olduğunu yaşayarak öğrendik.*

Teoman'dan hâlâ haber yoktu. Hayatta mıydı yoksa ölü müydü bilmiyorduk. Bu içimi paramparça ediyordu. Laçın çok acı çekiyordu, bunu belli etmemeye çalışsa da ben görebiliyordum. Bizim varlığımız ona güç veriyor, bu şekilde dayanabiliyordu. Yalnız kaldığı vakitlerde hep ağlıyordu; bizi gördüğünde ise hemen gözyaşlarını siliyor, güç maskesini takıyordu.

En nihayetinde göz kapaklarım yenilip kendini uykunun karanlığına bıraktı ve zihnimi bu can yakıcı düşüncelerden uzaklaştırdı. Ne kadar zaman uyuduğumu kestiremedim ama hatırlayamadığım korku dolu huzursuz rüyalarım beni uykunun kollarından aldığı anda hava hâlâ karanlıktı.

Gözlerim yanıyor ve kendimi sersem gibi hissediyordum. Ogeday ve Laçın'ın ortasında yattığım için aralarından güçlükle sıyrılıp yatakta oturur pozisyona geçtim.

Gözlerimi birkaç saniye ovuşturup açtığımda çadırın bezine yansıyan turuncu ışık dikkatimi çekti. Başta bunun bir gün doğumu olduğunu sandım fakat kafamı annemin yattığı kısma çevirince orada gördüğüm tuhafılık beni heyecanlandırdı. Ters giden bir şeyler vardı. Kalbim ritmini olağanüstü bir hıza çıkarmıştı ki birkaç saniye sonrası gördüğüm başka bir ışıkla durdurulması imkânsız bir boyuta taşındı.

Çadırın dışında bembeyaz, göz alıcı bir ışık içeriye dev bir ışık kütlesiyle aydınlattı ve çok geçmeden tarif edemeyeceğim bir hızla annemin görüntüsünü ortaya çıkardı. Gördüğüm manzara karşısında âdeta şok oldum.

Annem ayaktaydı, sırtı bana dönüktü; üzerinde ise ayak bileği hizasında biten beyaz bir elbise vardı.

Ve çadırın bezini aralayıp dışarı çıktı.

Nutkum tutulmuş, nefes almayı unutmuş ve öylece bakakalmıştım.

“Anne?” diye fısıldadım zorlukla nefes alarak. Tenimde yine o bilindik kaşınma baş gösterdi; sadece bileğim değil, vücudumun belirli yerleri kaşınıyor ve geride yakıcı bir his bırakıyordu. “Anne?” dedim tekrar, bu sefer ki seslenişim ağlamaklıydı.

Laçın ve Ogeday’ı ezmemeye çalışarak üzerlerinden geçip yataktan atladım.

Kendimi dışarı attığımda buz gibi bir esintiyle karşılaştım ve resmen tüylerim ürperdi. Henüz ekim ayındaydık ama havada kar soğuğu vardı.

Sağımdan bedenimin her yerine nüfuz eden bir rüzgâr ile başımı çevirdim. An itibariyle gördüklerimi ben değil de bir başkası görseydi eğer belki oracıkta kendinden geçerdi.

Gökyüzü yarılmış gibiydi. Sonu nereye ait olduğu belli olmayan mavi bir ışık süzmesi boş arazinin tam ortasına düşmüştü. Oysaki bu bölgede yıkılan binalar dışında arazi falan yoktu. Birkaç saniye etrafıma göz attım. Binalar yerli yerinde duruyordu hatta sanki sisli bir perdenin ardındalarmış gibi net değillerdi. Bakışlarım tekrar annemi buldu, oradaydı. O ışık hüzmelerinin düştüğü yerde duran Ayata’ya doğru sakın adımlarla ilerliyordu.

“Anne!” diye çığlık attım. “Anne!”

Bu ikinci çığlığımın annem duraksadı ve omzunun üzerinden bana baktı. Ona doğru koştum. Sanki her adımında ondan daha da uzaklaşıyordum. Fırtına şiddetinde esen rüzgârın gücü direncimi zedeliyor, görüşümü sabote ediyor, incecik bedenimi ise savuruyordu. Fakat tüm bunlar beni yıldırmaq yerine daha da hiddetlendiriyordu.

Öte yandan, “Anne, bekle! Anne, gitme!” diye bağıırıyordum.

Ellerim annemin omuzlarını yakaladığında, “Dur,” dedim. Narin bedenine sıkıca sarıldım.

“Seni benden kimse alamaz. Gidemezsin, henüz iyileşmedin.”

Bu yaşananların bir rüya olduğunu sanıyordum. Kendimi buna inanarak avutuyordum. Oysaki içten içe biliyordum, *bu tıpkı Ayata’yı gördüğüm o gece gibi gerçektir.*

“Kızım,” dedi annem sonsuz bir şefkatle. Beni kendinden bir nebze olsun uzaklaştırıp iki elimi sıkıca tuttu. “Umay’ım, korkma.” Kahverengi gözleri tıpkı gençlik fotoğraflarındaki gibi diri ve parlaktı. Ayrıca bir masal kadar güzeldi. *Rüyadasın*, dedim içimden. *Rüya bu*.

“Onunla gitmem gerek,” dedi ileride sessizce bizi seyreden Ayata’yı kastederek. “Zamanı geldi.”

Nefes nefeseydim. “Hayır, bir zamanın geldiği falan yok.” Öfkeyle Ayata’ya baktım. “Annemi benden alamayacaksın! Ait olduğun yere git, defol!”

Annem devam eden rüzgâr yüzünden görüşümü kısıtlayan saçlarımı iki yana ittirip yüzümü avuçları arasına aldı. “Umay, dinle beni canım. Şu an bir rüyada değilsin, önce bunu kabullen. Senden bunca zaman sakladığım her şey için özür dilemek istiyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Gidelim buradan... Hadi, anne. Bunları sonra konuşuruz.”

“Ait olmadığın bir boyutta sıkışıp kalmanın ne demek olduğunu hiç bilemedim.” Dediklerimi duymazlıktan geliyordu. Üstelik mimikleri ağlamaklıydı. “Ruhun hep acı çekti, kızım.”

“Anne, sen neden bahsediyorsun? Kimin ruhu? Hiçbir şey anlamıyorum...”

“Senin,” dedi. “Fakat bunu ben kabul ettim. Seni doğurmayı ve büyütmeyi ben kabul ettim. Ruhun bir başka boyuta ait olsa da sen benim çocuğumsun. Dinle, ben gittikten sonra Attila’yı bulmanı istiyorum. Kardeşini yanına al ve asla bırakma. Ogeday, senin bu dünyadaki parçan. Merak etme ben gittikten sonra unuttuğun ne varsa tek tek hatırlayacaksın. Bana verilen görevi ve tanınan *kırk dokuz günü* gerçekleştirmeyi başaramadım. Şimdi bu görevi devralma sırası sende. Zaman hızla ilerliyor kızım. Yirmi dokuz günün var ama korkma geç kalmış sayılmazsın.”

“Bu gerçek değil, anne. O seni de kandırıyor. Bana iyileşeceğini söylemişti, söz vermişti. Ama beni kandırdı.”

“İyileştim,” dedi annem bir anda. Gülüyordu. Sadece bed-

nim değil, kalbim de buz kesti. O an kafama dank etti; *yaşadığım her şey gerçektir ve annem benden, kardeşimden vazgeçmişti.*

“Sana ihtiyacım var, sensiz yapamam,” dedim, gözlerimden akan yaşların haddi hesabı yoktu. Çaresizdim. Biliyordum, annemi ikna edemeyecektim. “Yaşayamam.”

“Yaşayacaksın,” dedi, şimdi biraz olsun sinirlenmişti. “Kim olduğunu hatırladığında ömrün boyunca bana bir kez olsun ihtiyaç duymadığını, duymayacağını anlayacaksın. *Sen bu boyutta benim kızsın fakat ait olduğun boyutta çok güçlü bir savaşçısın.*”

“Ben yalnızca benimle kalmanı istiyorum,” diye direttim onun gibi söylediklerini kulak ardı ederek. “Yapma...”

Ayata’ya baktı, sonra tekrar bana döndü. “Seni seviyorum, kızım. Sen benim en büyük aşkımsın ve her zaman da öyle olacaksın,” dedi, yüzündeki o şefkat dolu ifadeyi ve yaşlarla dolu gözlerini son görüşümdü. “Üzerine düşen görevi yerine getirdiğinde yeniden bir araya geleceğiz. Seni orada bekliyor olacağım.” Alnıma bir öpücük kondurdu. O an zamanın durmasını istedim. Fakat zaman benim düşmanımdı sanki, öyle hızlı geçip gitti ki... Gözlerimi sadece bir anlığına kapatmıştım, *sadece bir anlığına...* Ne yazık ki hissettiğim rüzgâr, şiddetini bambaşka bir boyuta taşıdı; kulaklıklarına indirdiği o uğultulu darbeyle gözlerimi sonuna kadar açmamı emretti.

Ve rüzgâr durdu.

Annem karşımda yoktu.

Sanki hiç var olmamış gibi kaybolmuştu.

Yorgun ama bir o kadar da telaşlı gözlerim Ayata’nın biraz önce bulunduğu tarafa döndü.

Kimse yoktu. Gördüğüm tek şey, tıpkı ilk rüyamdaki gibi gökyüzüne doğru uzanan bir ışıktı. Ama orada yeni bir ayrıntı vardı, *benden koparılan bir parçanın ayrıntısı.*

Ayata’nın saydamlaşan varlığının yanında annemin bedenini gördüm. Tabii bu sadece hayalet bir yansımasından ibaretti.

Işık gittikçe yok oldu.

“Hayır,” diye fısıldadım önce, sesim çıkmıyordu. Ama sonra avazım çıktığı kadar bağırdım.

Birkaç dakika önce bana boş bir arazi gibi görünen fakat şimdi enkazdan kalma o tanıdık meydanın ortasında Ayata’nın annemi beklediği yere doğru koşmaya başladım.

“Anne!”

Bu bağırın sanki ben değildim. Sesim bir insana ait olamayacak kadar vahşi ve yabancı geliyordu bana. Damarlarım acıyla ısınmış, kanım alevlenmişti. Bedenimin ağırlığını hissetmiyordum çünkü o an gerçekte sahteliğin ortasında bir boşluğa doğru koşuyordum. Kalbimin nasıl da acıyla cebelleştiğini tarif edebilmem olanaksızdı.

Kaç adım attım, onu bile bilmiyordum. Bedenimi tamamen saran kolları ya da kulağımın dibinde adımı haykıranı önemseymecek kadar kendi acıma düşmüş bir hâldeydim.

“Abla, yapma...”

Bu Ogeday’dı.

“Dur, yapma ne olursun...”

Bedenimi kollarından kurtarıp çadıra doğru koştum. Annem oradaydı, *orada olmalıydı!*

Çadırın bezini bir hışımla açtım. Annem oradaydı işte, uyuyordu. Öyle derin bir nefes aldım ki soluk borumun sızısını hissettim. *Her şey bir sanrıydı. Annem yaşıyordu.* Artık mutluluktan akan gözyaşlarımla yanına gidip ellerimle yüzünü sevmeye başladım.

“Anneciğim...” diye fısıldadım. Avucumun altındaki yüzü buz gibiydi. Kaşlarımı çattım. Şimdi yeniden korkuyla atıyordu kalbim. “Anne?” dedim yeniden. Omuzlarından tutup sarsmaya başladım ancak uyanmıyordu.

“Anne! Anne, uyan!”

Elimi boynuna götürüp nabzını kontrol ettim. *Atmıyordu...* Ama vazgeçmedim. Suni teneffüs yaparak ciğerlerine oksijen vermeye çalıştım fakat ne yapsam olmadı. *Annem bana geri dönmüyordu.*

Ogeday'ın hıçkırıklarını, Laçın'ın ağlayışlarını işittim sonra. İkisi de yatağın kenarına çöktü ve anneme dokunarak ağlamaya başladılar.

“Annem gitti...” dedim kısık bir sesle, tıpkı çocuk gibi.

Ogeday ayağa kalkıp bana sımsıkı sarıldı.

“Gitti, Ogeday,” dedim tekrar. Öylece bomboş gözlerle karanlığa bakıyordum. “Herkes gitti.”

Zaman durmuştu. Rüzgâr yönünü şaşırırken gök yarılmış, güneş devrilmiş ve kara bulutlar tutuştukları kavgada akıttığım gözyaşlarına dâhil olup düşüşe geçmişlerdi; tıpkı ruhum gibi. Cehennem dedikleri bu muydu? Bu denli yakar mıydı? Sevdiklerini kaybedenler cennete küsüp ateşe mi sarılırdı? Zebaniler neredeydi peki? Yoksa onlar acılı yüreklerden kopan feryatların ta kendisi miydi?

Kimdim ben? Uçsuz bucaksız şu evrende neydim ki bunca acıyı yaşamak zorundaydım?

İsyan etmeme ramak kala örttüm başıma siyah şalımlı. Bir kolumda Laçın, diğer kolumda ise tanımadığım bir kadın vardı. Yürüyecek hâlim yoktu. Tıpkı ruhum gibi dizlerimin de dermanı yoktu. Annemin naaşı erkeklerin omuzlarındaydı ve Ogeday en önde bitik kollarıyla annemin tabutuna destek oluyordu.

Annemi gömmek için tabuttan çıkarırlarken gözlerimi kapattım. Görmek istemiyordum. Çünkü bu acı fazlasıyla gerçek ve başa çıkılamaz bir türdendi. Babamı ve anneannemi defnederlerken de perişan bir hâldeydim fakat söz konusu annem olunca bu acıyı tarif etmem imkânsız bir hâl alıyordu. *O gün en çok annemi sevdiğimi anladım.*

O gün sahip olduğum en kıymetli hazinemi kaybettiğimi anladım.

Erkekler sırasıyla ellerine aldıkları küreklerle toprak attılar. Bir an hepsini uzaklaştırıp bağırarak ve annemden uzak durmalarını istedim. Sonra Ogeday da birkaç kürek toprak attı ve ağlamaktan harap olmuş gözlerini bana çevirdi. Küçük bir ço-

cuktan farksızdı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamadan önce yanına gelip bana sımsıkı sarıldı. Pınarbaşı Mezarlığı'nda dualar okunurken bir tek annemin gömüldüğünü sanıyorlardı ama şunu bilmiyorlardı; *o gün sadece annem değil, bizim de çocukluğumuz gömülmüştü.*

Kalabalık yavaş yavaş dağılırken annemin mezarının yanına çöktüm ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Ogeday kendimden geçip fenalaşmamdan korktuğu için omuzlarımdan sıkıca tutup ayağa kaldırdı beni. Tam o esnada Ogeday'ın omzunun hemen arkasından onu gördüm. Yirmi adım ötede, asırlık bir ağacın altında öylece dikilmiş bana bakıyordu. Annemin bana söylediği o sözler aklıma geldi.

“Attila'yı bulmanı istiyorum.”

Yakın zamanda yaşanan tüm o anılar bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmeye başladı. Ne olduysa onları tanıdıktan sonra olmuştu.

Ayata ve Attila, hayatımı altüst etmişti.

“Her şey senin yüzünden...” dedim başımı usulca iki yana sallarken. “Her şey siz ortaya çıktıktan sonra oldu.”

Kardeşimi kolundan itekleyip önümden çekilmesini sağladım ve Attila'ya doğru öfkeyle koşmaya başladım. Sanki öfkeden gözü dönmüş biri yerine özlemle koşan biri varmış gibi bakıyordu yüzüme. Sanki birazdan ona vurmayacak da boynuna sarılacaktım.

Mavi gözleri, tıpkı annemi benden alan o mavi ışığa benzeyen lanet gözleri parıldıyordu. Ellerini uzun, siyah paltosunun ceplerine koymuş; bacaklarını bir kol mesafesi kadar açmış ve kaşlarını hafifçe çatmış öylece bekliyordu.

Yanına vardığımda sağ yumruğumu üzerine doğru savurdum. Boyum yetişmediği için yüzü yerine omzuna denk geldi tabii. Bedeni hiç sarsılmadı, hâlâ sapasağlam ayakta duruyordu. Ben se acımdan ve öfkemden dolayı neresi olursa olsun vuruyor, bir yandan da bağıırıyordum.

Bir an Laçin'in sesini duydum ama kendi çığlıklarım onu kolaylıkla bastırdı. Kardeşimin sesi bile perde arkasından geliyordu. Sonra aniden bir titreme hissettim. Attila'ya savurduğum yumruklar bir başka bedene hücum ediyordu. Yaşlı gözlerimin önünden titreyerek geçen görüntü, beni hiç tanımadığım ama kendi dünyama benzer bir dünyaya götürdü.

Etrafımı ateşlerle çevriliydi, bir yangının tam ortasıdaydım. Karşımda yüzü kanlar içinde olan bir adam, onun hemen arkasında ise görebileceğim bir açıda dövüşen Attila vardı. Cesur ifadesiyle ve sert gözleriyle bana bakıyordu. Karşımda dövmekten perişan ettiğim adam kendinden geçerek yıkılınca Attila bana doğru bir hamle yaptı, güçlü bedenimi kollarıyla çevirip arkasına aldı. Sırtım geniş sırtına yaslıydı ve orada olduğunu bildiğim belimdeki silahı alıp iki elimle tuttum. İkimiz de yönümüzü değiştirdik ve üzerimize gelen adamları kurşun yağmuruna tuttuk.

Gözlerimin önünden ışık hızıyla geçen görüntülerden yine o aynı sarsıntıyla kurtuldum.

Artık yumruk sallamıyor, öylece Attila'nın gözlerine bakıyordum.

Başka bir boyut demişti annem. *Başka bir boyut ve Attila ile sırt sırta savaşan ben!*

"Korkma." dedi Attila duygu seliyle dolup taşan benliğimi dizginlemeye çalışılırken. Dizlerimin bağı çözülüyor gibiydi, düşmek üzereydim. "Gördüklerin gerçektir." Kollarımdan tuttu. "Umay?" Hiçbir tepki vermiyordum, daha doğrusu veremiyordum. Bu hâlim onu korkutmuş gibi görünüyordu, öyle ki tutuşu sağlamlaştıkça tekrar adımla seslendi.

O, beni kendine doğru çekerken ben çoktan karanlığa teslim etmiştim kendimi.

5. BÖLÜM

“GERÇEĞİN ŞİDDETİ”

“Kıvılcımı söndürmezsen ateşi zapt edemezsin.”

Lev Tolstoy

17. Gün

17 Ekim 2030

Karanlıktaydım.

Hava sıcaktı. Aklın hayal edemeyeceği kadar sıcak, insan bedeninin dayanamayacağı kadar yakıcıydı.

Karanlığın ölüm kadar soğuk olması gerekmez miydi?

Peki, ya niçin yanıyordum?

Neredeydim?

Ben aslında kimdim?

Zihnimde annemin sesi vardı. Neler söylediğini seçemiyordum ama özünde güven verici duyguların olduğu çok açıktı; bilincim bunu savunuyordu.

Görüntüler sürekli değişiyor, varlığımı başka diyarlarda buluyordum. Kimi yerde savaşıyor, kimi yerde de gülüyor ve koşuyordum.

Bulunduğum evrenlerde kısa, kahverengi saçlarım belime kadar uzundu ve tenim olduğundan daha beyazdı; ısıltılar saçıyordu.

Güneş bildiğimden daha parlaktı. Bir saniye öncesi çiçek bahçeleri ve elma ağaçlarıyla dolu bir alandaysam bir saniye sonrası binaların yıkıldığı, bombaların patladığı bir savaş alanında buluyordum kendimi.

Nereye baksam hep Attila vardı. Ve yüzünü görmediğim diğer

beş kişi daha... Onlarla omuz omuza savaşıyorduk; düşmanlarımız çoktu. Her yerde şanlı Türk bayrağı dalgalanıyordu. *Bizim bayrağımız.*

Kendi vatanım için savaştığımın bilincindeydim, sadece zaman kavramını yitirmiştim çünkü farklı yüzyıllarda savaşıyordum. O kadar eskiye gitmişim ki üzerinde kurt amblemi olan mavi bir bayrak bile görmüştüm. Savaş meydanının tam ortasındaydım. At üstünde, ellerinde kılıçlarla haykıran binlerce insan etrafımdan geçip gidiyordu. Bu adamlar fiziksel olarak içinde doğup büyüdüğüm insanlara benzemiyorlardı. Çekik gözlü, hilal bıyıklı, heybetli adamlardı. Aralarında kadın savaşçılar da vardı; çekik gözlü, saçları uzun örgülü kadınlar. Omuzlarında boylu boyunca serili kürkler vardı.

Onların kim olduğu apaçık ortadaydı.

Göktürkler.

Çok ileride, tepecik gibi görünen tümseklikte liderleri olduğunu düşündüğüm at üstünde bir adam savaşı izliyordu. Birkaç adım arkasında ise yine at üstünde dört adam ona eşlik ediyordu.

Gök kubbe bile yeryüzünde kopan bu tufana karşılık veriyordu sanki. Öyle ki o sonsuz mavilik sanki uykuya dalmış ve kara bulutlar neredeyse göğün tamamını sarmıştı.

Ve o adam göğün altında düşmana korku salan heybetiyle âdeta yeryüzünün hâkimi gibi görünüyordu. Sanki gökyüzü kanatları, yeryüzü ise ayaklarıydı.

Adam çok geçmeden elini kaldırdı, ardında bekleyen ordusuna işaret verdi. Ve sonra nereden geldiğini göremediğim yüzlerce ok bulunduğum tarafa doğru fırlatıldı. Öyle hızlılardı ki saniyeler içerisinde başımın iki metre üstünden geçip düşman cephesine doğru tam istikamet uçtular.

Soluk soluğa okların gittiği yöne doğru döndüğüm an savaş meydanı yok oldu. Kendimi neon ışıklarıyla sarılı bir derinlikte sürüklenirken buldum.

Bu, göz açıp kapayıncaya dek sürdü.

“Feda,” dedi biri.

O kelime beni bir anda bembeyaz, *uhrevi** bir ortama götürdü. Başka hiçbir renk yoktu burada. Yer ve gök belli değildi.

“Feda!” dedi yine bir ses. Bu sefer öyle derinden geldi ki uğultusu kulaklarımı tıkama isteği uyandırdı bende.

Aynı kelime tekrarlanırken karşımda Ayata’nın silüeti belirdi. Beyazların arasında kaybolmuş, sadece boğazından yukarısı görünüyordu.

“Kabul etmiyorum!” dedi bir erkek sesi. Bu Attila’ydı. Ama *Feda* kelimesi doğrudan bana yönelikti, bunun farkındaydım. Attila da itiraz etmişti zaten.

Dudaklarım benden izinsiz kıpırdarken büyük bir kurdun etrafımda dolandığını hissettim. Sanki beni almaya gelmişti ve kararımı bekliyordu. Sonra kurt, Ayata’nın yanına gidip bir tur etrafında dönerek onunla bir bütün oldu. Bedeni Ayata’nın bedeninin içine girip gözden kayboldu.

“Kabul!” dedim neyi kabul ettiğimi bile bilmeden.

Ayata’nın aldığı cevaptan memnuniyet duyan yüzü kaybolurken bu sefer Attila belirdi gözlerimin önünde. Mavi gözleri bas bas bağılıyor, beni vazgeçirmeye çalışıyordu. Kalbim onun bakışlarına karşılık acıyla kasıldı, gizil bir özlemle başkaldırdı. Seçimimden dolayı pişmanlık duymasam da ayrılığın getirdiği sızı beni yaktı.

Daha hissettiğim acıyı hazmedememişken Attila’dan gittikçe uzaklaşmaya başladım. O bembeyaz ortamda kaybolurken ben ağlıyordum.

Şiddetli bir baş ağrısıyla göz kapaklarım titreyerek açıldı. Gördüğüm ilk şey, puslu beyaz bir tavandı. Kurumuş boğazımı yutkunarak yumuşatmaya çalıştım, epey acıyordu.

* Ahiret (öteki dünya) ile ilgili. (e.n.)

Yattığım yatağın sol kısmında mavi renkli bir perdeyle örtülü, iki kanatlı pencere vardı. Dışarıdan sızan gün ışığı havada uçuşan toz zerreciklerini ortaya çıkarmıştı.

Pencerenin biraz ötesinde üzeri bomboş olan kahverengi, ahşap bir çalışma masası bulunuyordu. Sandalyesi yoktu. Gerek atmosfer gerekse enerji olarak çok tuhaf bir odadaydım.

Sahi ben neredeydim?

Hiç beklediğim anda, “Merhaba,” dedi tok bir kadın sesi. Bakışlarım birden sesin geldiği yöne doğru çevrildi. Yatağın kenarında bel hizama denk gelecek şekilde oturmuş genç bir kadın vardı. Mavi gözleriyle buluştuğum an yerimden sıçradım ve reflekslerime yenik düşüp kadının yakasına yapıştım.

“Hop hop!” dedi ellerini bileklerime sıkıca sarıp. “Düşmanın değilim, sakın ol...”

Burun buruna gelmiştik. Ne olduysa tam da o esnada oldu. Sadece kısacık bir an, yabancı bir anı gözlerimin önüne puslu bir perde gibi indi.

Yine bir savaş meydanındaydım ve bu kadının sırtı bana dönüktü. Sanki ona seslenmişim gibi başını aniden benden tarafa çevirdi ve ona doğru fırlattığım silahı havada yakalayıp etrafa ateş açmaya başladı.

Görüntü kaybolduğu an birden silkelendim. Ellerimi temkinli bir şekilde yakasından çektim, kendimi geri iterek sırtımı yatak başlığına verdim ve böylece göz temasımızı kestim. Yerimden biraz doğrulup oturur pozisyona geçtim.

“Bir şey mi gördün?” diye sordu.

“Anlamadım?” Bakışlarım ve ses tonum hâlâ sertti.

“Anlık sahneler görüyorsun, bunu biliyorum. İrkildikten sonraki şaşkınlığına bakacak olursak beni görmüş olmalısın.”

Yüz hatlarının Attila’ya oldukça benzediğini fark ettim. Bir akrabalığı olduğunu düşündüm ama çok da umursamadım.

“Bunu nereden biliyorsun? Ayrıca sen kimsin ve ben neredeyim?” En son hatırladığım Attila’ya tekme tokat daldığım ve

sonrasında yine o acayip görüntüleri gördüğümdü. Ardından kendimden geçerek kollarında bayılmışım.

“Tahmin etmesi güç değil,” dedi hafife alır gibi, diğer sorularımı duymazlıktan geliyordu. “Asıl yaşamını ve bizleri hatırlaman çok doğal.”

Asıl yaşam mı? Başka bir boyut gibi mi?

“Hayır, yalnızca aklımı kaçıyorum.”

Yataktan kalkmak için atağa geçtim ama bana doğru eğilip bedeniyle engel oldu.

“Kaçıklık konusunda haklısın. Bu ekipteki herkes biraz kaçıktır, buna sen de dâhil. Ama doğru olan bu, ruhunun ait olduğu yerdesin artık,” dedikten sonra ekledi. “Bu arada ben, Akşin. Yüzüm dışında başka bir şeyi hatırlamanı beklemiyorum tabii. Attila’nın kız kardeşiyim.”

“Benzerliğinizin sebebi bu yüzden demek?” dedim, bu cevabı beklenmeyen bir soruydu.

“Kardeşimi bulmalıyım. O nerede?”

Dostane bir şekilde omuzlarımdan kavradı. Gereksiz samimiyetten nefret ederdim. Kaşlarımı olduğundan daha sert bir şekilde çatıp kızgınlıkla kirpiklerimin altından baktım. “Çek şu ellerini üzerimden,” diye uyardım.

“Gerçekleri hâlâ kabullenememişsin anlaşılan.” Başını ihtiyatla sallayarak konuştu, hemen sonra ellerini omuzlarımdan çekti.

“Hangi siktiğimin gerçeği bu?” Artık konuşmuyor, tıpkı bir hayvan gibi hırıliyordum.

“Annemi kaybettim ben, tek gerçeğimi kaybettim! Üstelik aklımı yitiyordum. Eğer beni bırakmazsan sana gerçeğin ne olduğunu gözüne indireceğim yumruğun acısında görürsün!” Bu çıkışlarıma karşılık bıyık altından güldü.

“Aynı şirretlik,” dedi kendi kendine. “Hiç değişmemişsin. Seni bu boyutta da dövmek istiyorum ama neyse...”

“Çekil şuradan!” dedim, emrimi yerine getirmesini bekleme-

den yataktan fırladım. Gerçi onda bunu yerine getirecek göz de yoktu.

“Kardeşin aşağıda, ekiple beraber,” dedi ben odanın kapısına doğru ilerlerken. “Merdivenler solda!”

Ahşap kapıyı açıp odadan çıktım. Söylediği gibi sol tarafta bir merdiven vardı. Gördüğüm kadarıyla iki katlı, ahşap bir evdi. Tahta merdivenleri hızlıca inmeye başladım, bir yandan da kendi kendime küfürler ediyordum. Merdivenin sonu doğruca antreye çıkıyordu. Sol tarafta çıkış kapısı, sağ tarafta ise büyük bir odaya açılan başka bir kapı vardı. İçeriden birtakım sesler geliyordu. Tek bir saniye bile duraksamadan kapıyı sertçe açtım.

Karşılaştığım manzara kalabalıktı. Bir anda tüm gözleri üstüme çektim. İki kişi hariç yüzlerini daha önce görmediğim yabancı üç kişi vardı. Odanın neredeyse dörtte birini kaplamış bir kanepede biri kadın ikisi erkek üç kişi oturuyordu. Sırtı bana dönük bir adam vardı, o da tekli koltuk kolçağının üstünde oturuyordu. Onun kim olduğunu dik duruşundan ve giyim tarzından az çok anlamıştım. Gözlerim Ogeday’ı ararken sesini duydum. Attila’nın *gösterişli vücudu* görüş alanımı kapatıyordu. Herkes bana bakarken kardeşimin sesinin geldiği yöne doğru ilerledim.

“Ogeday!” dedim, o esnada Attila başını yavaşça bana doğru çevirdi. Keskin bakışlarına maruz kalmak istemediğim için gözlerimi ondan tarafa çevirmediğim bile.

Ogeday onun oturduğu koltuğun tam karşı hizasındaki diğer koltukta oturuyordu. “Kalk hadi, gidiyoruz,” dedim resmî bir ses tonuyla. Benim bu tavrım odadaki herkesi ayağa kaldırdı. Onlar da sanki her gün izledikleri bir sahneyi izlemiş gibi öylece suratıma bakıyorlardı.

“Abla, sana bir şey oldu diye çok korktum,” dedi, ayağa kalkıp yanıma gelerek sarıldı. Kısacık bir sarılma sonrası kendimi geri çekip elinden tuttum ve küçük bir çocukmuş gibi çekiştirmeye başladım. “Abla, bir sakın olur musun lütfen?”

“Ne sakinliğinden bahsediyorsun, Ogeday? Annemizi daha yeni kaybettik, farkında mısın?”

Bir an duraksadı ve sanki benim değil de kendisinin bildiği bir şey varmış gibi yüzüme bakmaya başladı. “Ne bakıyorsun yüzüme, hadisene?”

“Umay, biraz oturup soluklanır mısın?” dedi birden Attila. Dişlerimi sıktım. Gerçekten öfkeden gözüm dönmek üzereydi. “Konuşmamız gerek.”

Hiddetle başımı ona çevirdim. Bakışlarıyla çarpışınca yine kalbimde anlamını bilmediğim bir sıcaklık hissettim. “Ne konuşacağız?” diye sordum kendime hâkim olmaya çalışarak. “Siz kimsiniz? Tarikat mısınız? Mafya mısınız? Ne ayaksınız lan siz?” Bu son derece kaba üslubuma karşılık odadaki birisi güldü. Ogeday’ın elini bırakırken kim olduğunu görmek için arkamı döndüm. Yeşil gözlü, beyaz tenli bir gençti. Evet, onu daha önce hiç görmemiştim ama öyle tanıdık gelmişti ki... Hatta Attila ve Akşin’de olduğu gibi olmasa da çok silik bir görüntü gözlerimin önünden geçip gitti.

“Ne gülüyorsun lan?” dedim alçak ama bir o kadar da sinirli bir sesle. “Komik mi?”

“Ulan, bir insan hiç mi değişmez?” dedikten sonra bastı kahkahayı. Yanındakileri dürterek, “Hâlâ aynı psikopatlık.” diye ekledi ve onlar da gülümseyerek karşılık verdi.

Gerçekten aklımı yitirecektim! Herkes hiç değişmediğimi söyleyip duruyordu. Neler oluyordu böyle? Bu insanlar beni nereden tanıyordu da böyle laflar edebiliyorlardı?

“Bakın, zıvanadan çıkmak üzereyim. Hiçbirinizle uğraşamayacağım. Kardeşimi alıp şimdi bu evden çıkıyorum ve hiçbirinizin yüzünü bir daha görmek istemiyorum!” dedim, hâlâ kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Ogeday’ın elini yeniden tuttum ancak hiç beklemediğim bir şey yaptı. Elini elimden kurtarıp kendini geri çekti. “Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Ogeday?”

“Abla, hiçbir şey senin sandığın gibi değil,” dedi başını iki yana sallayıp. “Gerçekleri duyman gerek. Belki kulağa çok saçma gelecek ama durup bir dinlesen inan ki anlayacaksın. Üstelik duyacağın şeyleri aslında benden çok daha iyi biliyorsun.”

“Ne saçmalıyorsun oğlum sen?” dedim hayretle. “Kafan yerinde mi senin? Ateşin falan mı var?”

“Yahu, annemin nasıl gittiğini ben de gördüm,” diye isyan etti bıkkınlıkla. “Gözlerimle gördüm! Onu götüren varlığı da gördüm.” Yani benim sanrı olduğunu düşündüğüm o görüntüleri kardeşim de görmüştü.

“O bir hayaldi. Gerçek değildi...” diye beceriksizce bir inkârda bulundum, üstelik buna kendim bile inanmayarak.

Birden sabırsızca sesini yükseltti. “Bok değildi. Hadi hayaldi diyelim, Laçın abla nasıl gördü peki?”

“Laçın,” dedim. “O nerede?”

Attila söze atıldı. “Kuzenin iyi, yukarıdaki odaların birinde uyuyor.”

“Abla, annem giderken sana başka bir boyuta ait olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?”

Yutkundum. Ogeday benden önce her şeyi çoktan kabullenmiş görünüyordu. Boyutlar arası geçiş teorilerini, makalelerini çok kez okumuştum hatta bununla ilgili bir haber bile yapmıştım fakat kesin ispatı olmayan şeylere inanmak benlik değildi. Yıllarca içimde bir yerlerde bilinmeyenlere olan merakım ve yakınlık hissimin beni esir almasına hiç izin vermemiştim. Gördüğüm rüyalar, semboller asla beni etkisi altına alamamıştı, en azından yeterince. Şimdiyse kafam öyle karışıktı ki... Tüm bu olayların patlak vermesine neden olan o gece gözlerimin önünde canlandı ve âdeta bir film şeridi gibi içinde bulunduğum şu ana kadar ulaştı.

“Hatırlıyorum,” diye cevap verdim gözlerimi kaçırarak.

“Gözlerime bak, abla!”

Dolu dolu gözlerle baktım kardeşimin yüzüne. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Sen de biliyorsun,” diye devam etti. Her ne görüyorsa gözlerimde, derinlerindeki o gerçeği hissediyordu. “Korkuyorum... Beni bilirsin, her ne kadar kavgacı ve cesur görünsem de korkuyorum.”

“Sana kimse zarar veremez,” dedim kaşlarımı çatıp. Anında korumacı tavrım devreye girmişti. Yanımızdaki dört sessiz insana karşı onu koruyacağımı belli edercesine bir kedi gibi kamburumu çıkardım.

“Kendim için korkmuyorum, senin için korkuyorum, abla.” Ellerimi tuttu. “Gel, otur şöyle ve sana anlatacaklarını dinle, olur mu? Sonra istersen gideriz.”

“Şu an yalnızca bu evden gitmek istiyorum,” diye direttim. En son Attila’nın yanında gördüğüm diğer adam sessizliğini bozup, “Hâlâ keçi gibi inatçı,” dedi.

“Pardon da sen beni nereden tanıyorsun?”

“Diğer boyuttan tanıyoruz, oldu mu?” diye seslendi biri salonun kapısından. Bu Akşin’di. Kollarını birbirine dolayıp bize doğru yaklaşımaya başladı. “Bizler kimiz biliyor musun? Senin *reenkarne** olmadan önceki asıl yaşamından ekip arkadaşlarınız.”

“Akşin, aptal mısın? Böyle dan diye söylenir mi?” dedi yeşil gözlü adam.

“Hay ben sizin... Durumu iyice batırdınız,” dedi en son konuştuğum adam. Diğer çekik gözlü kız olayları sessizce seyretmekle yetiniyordu.

Bense âdeta buz kesmiş bir vaziyette öylece Akşin’in yüzüne bakıyordum. Kalbimin ritmi tıpkı bir kuşun kanadı gibi çarpıyor, nefesimi sekteye uğratıyordu. Başım da hafiften dönüyordu. Akşin iyice yakınımına gelip, “Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun?” diye sordu. “Hani transa geçip birtakım görüntüler görüyorsun ya, işte onların hepsi senin geldiğin boyutta yaşadığın anılar.”

Yer birden ayağımın altından kaydı. Dengemi sağlayabilmek için bir adım gerilerken Attila kolumu sıkıca kavrayıp bana destek olmaya çalıştı. “Akşin!” diye uyardı kız kardeşini katı bir tonla. “Şu tavırlarına bir ayar çek, kızdırma beni.”

* (Fr.) Yeniden bedenlenme. Diğer bir adıyla ruh göçü, reenkarnasyon. Ruhun sürekli olarak tekrar bedenlendiğine inanan spiritüalistlerin bu olaya verdiği addır. Ölümden sonra ruhun yeniden insan vücuduna gelmesi ve yeniden bir bedende yaşamaya başlamasıdır. (c.n.)

“Hayır, artık bilmeli!” dedi abisiyle inatlaşarak. “Zamanımız yok. *Yirmi bir yıl* boyunca onu aradık. Hangi bedende şekillendiğini, hangi şehirde yaşadığını araştırıp durduk. Sonunda bulduk ama açıkça görüyoruz ki arkadaşımız bunca yıl kim olduğunu bir nebze olsun hissedememiş. Üstelik annesi de ona hiçbir şeyden bahsetmemiş. Veda ederken işittiği o birkaç cümleyle tabii ki inanmaz etrafındaki olan bitene. Kardeşi bile gördüklerine inandı, inkâr etmedi.” İri, mavi gözlerini yüzüme çevirdi. “Ama her çağda kıran kırana, omuz omuza savaştığımız arkadaşımız gözüyle gördüğü hâlde hâlâ inkâr ediyor olanları!”

Ses tonu tıpkı söyledikleri gibi bir tokat misali yüzüme çarptı. Duyduğum ve özümde hissedip inandığım tüm gerçekler karşısında iradem sarsılıyor hatta halsizleştiriyordu da. Elimde olmadan dengemi tekrar kaybedip titrediğimde Attila’nın hâlâ kolumu sarmakta olan güçlü elleri atağa geçti. Beni kendi gövdesine doğru çekip düşmemem için zayıf bedenime destek verdi.

“Akşın, kes artık!” diye uyarsa da kız kardeşi onu umursamıyordu. En nihayetinde dayanamayıp öyle bir gürledi ki Akşın yerinde sıçradı. “O ağzını kapat. Beni pişman olacağım şeyler yaptırmaya zorlama!”

Nefes alamıyordum. Bedenim öyle titriyordu ki geçirdiğim şok nedeniyle kontrol de edemiyordum. Attila boşta kalan diğer kolunu etrafıma dolayıp beni kendiyile beraber odanın çıkışına doğru sürükledi. “Sakin ol,” dedi usulca. Benden bir hayli uzun olduğu için nefesinin sıcaklığı saç diplerime vuruyordu. “Derin nefes al, Umay. Yanındayım, kardeşin de burada, korkma sakın. Her şeyin mantıklı bir açıklaması var,” diye beni telkin etmeye çalıştı. Başım göğsüne çok yakındı, kalp atışlarını duyabiliyordum. “Nefes al, düşünmemeye çalış.” Sürekli aynı şeyleri söylüyordu. Bir yerden sonra söylediği talimatları tek tek yerine getirdim ve geçen her saniye kendimi bir nebze olsun daha iyi ve daha güvende hissettim. Derinlerde bir yerlerde hâlâ Attila tarafından kurtarılmaya çalışıldığını yok sayamıyordum.

“Kardeşim de gelsin,” diye mırıldandım, sesim zar zor çıkıyordu.

“Ogeday,” diye seslendi isteğimi ikiletmeden. “Sen de gel.” Kardeşimin yaklaşan adımlarını duyunca güven hissim ikiye katlandı. Önümüzde uzanan koridora girmeden önce holün hemen köşesinde bulunan askılıktan kalın bir mont aldı. Omuzlarımı örtüp, “Biraz açık hava iyi gelir,” dedi, beni daha sıkı sarıp bedenimi kendine iyice bastırdı. “Yanımdayım.”

6. BÖLÜM

“PASİF AGRESİF”

“Ruhumda, cinayet işlemişim gibi bir ağırlık vardı.”

-Dostoyevski

Gün henüz yeni doğmuştu, bu yüzden kızılık hâlâ görkemini sürdürüyordu.

Teras büyüklüğündeki bir balkona çıkmıştık. Güneşin kızılığı gözlerimi kamaştırmıştı, her ne kadar hâlim olmasa da baygın gözlerimden gördüğüm kadarıyla evin etrafı kocaman bir araziyle çevriliydi. Önümde upuzun, hazan renginde bir tarla vardı. Karşımdaki manzara bana deprem öncesi gördüğüm rüyayı anımsatmıştı.

“Otur şöyle,” dedi Attila beni sol kısımda bulunan tahta sandalyeye yönlendirerek. Ben yerimi alırken kollarımdan sıkıca tutmaya devam ediyordu. Sanki her an düşüp bayılabiliyordum gibi temkinli davranıyordu. Haksız da sayılmazdı.

Kendisi için de bir sandalye çekip karşımdaki yerini aldı. Öyle iri bir vücudu vardı ki güneş ile olan etkileşimimi kolayca kesmişti. Belki şimdi gözlerimi kısmadan yüzüne bakabilirdim fakat buna cesaretim yoktu.

O, hatıramın silik bir yankısıydı. Başka bir bedene ait olan kalbin ağrısıydı.

“Ogeday, ablana bir bardak su getirebilir misin?” dediğinde kardeşim kapının eşiğinde sessizce duruyordu.

Yüzü, vücudu, ses tonu ve kokusu bana benliğim kadar yakın gelse de gördüğüm görüntülerdeki varlığına hissettiğim duygu acı vericiydi.

O âlemdeki Umay, âşıktı ama bu dünyadaki Umay, kafası karışık bir kadındı.

Evet, ona karşı müthiş bir yakınlık duyuyordum. Öyle tuhaftı ki hissettiğim bu duygu gücünü ölçebilecek bir terazi yoktu. Tutkunun ötesinde, alacakaranlığın en derininde ruhumu kuşatıp saran bir histi ve kurtuluşun olmadığını da biliyordum. Bu tıpkı bir kâğıda basılan mühür gibiydi, koparılmaya çalışılsa kâğıdı paramparça ederdi. *O kâğıt benim kaderimdi, kaderimden öte yüreğimdi; mühür ise Attila'nın ta kendisiydi.*

Hakikati görmeye cesaret edemediğim için gözlerine de bakamıyordum. Şu an karşımda oturan ve dikkatle beni inceleyen adamın varlığı, asırlık bir ağacın altında dinlenmek kadar huzur verici olsa da göz bebeklerine yansıyan kadına bakmaya cesaretim yoktu.

“Şimdi daha iyi misin?” diye sordu.

Sesinde şefkat mi vardı? Bu ilgi ve alakanın samimiyeti ne dereceydi?

Sesli cevap vermek yerine başımı olumlu anlamda salladım. Derin bir nefes alıp dirseklerini dizlerine koyarak bedenini bana doğru eğdi. Son derece etkileyici olan kokusu sert bir yel gibi burnuma doldu. Bir saniyeliğine yüzüne baktım, kirpiklerinin altından doğruca gözlerime baktığını fark ettim.

Neden kalbimde bu derin ama bir o kadar da ince bir sızı vardı?

“Eğer iyi olduğuna eminsen her şeyi anlatmaya başlayacağım,” dedi. Sanki aynadaki aksim ile konuşuyor gibiydim.

“Eminim,” dedim derin bir nefes alıp. “Anlat. Çünkü artık mantıklı şeyler duymaya ihtiyacım var. Aksi taktirde kafayı yiyeceğim.”

O esnada Ogeday, elinde bir bardak suyla geri geldi. Öyle çok

susamıştım ki bardağın dibini görene dek içtim. Bardağı Ogeday'a vermek yerine parmaklarımla etrafını sarıp bakışlarımı cam yüzeyinde gezdirmeye başladım.

“Yanımdayım, abla,” dedi birden. “Sana inanıyorum.”

Tek ailem artık kardeşimdi. Ondan başka kimsem yoktu ve bana böylesine destek vermesi kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

“Eğer daha iyiysen ve korkmuyorsan seninle baş başa konuşmak istiyorum,” dedi Attila. *Sesindeki o gizli imayı yalnızca ben mi fark etmiştim?* Sanki söyleyeceklerini sadece benim bilmem gerekiyormuş gibi.

“Korkmuyorum,” dedim. “Ama zaten ona da anlatmadınız mı her şeyi? Neden gitmesi gerekiyor?”

“Abla, ben içerideyim, bir seslenmene bakar,” deyip yanımdan ayrıldı.

“Kardeşime ne yaptın böyle?” diye sordum kaşlarımı çatıp. “O asla bu kadar rahat bir çocuk değildir.”

“Bir şey yaptığım ya da yaptığımız yok... Umay, biz tarikat değiliz ya da kötü işler peşinde koşan çete de değiliz. O sadece gerçekleri öğrendi.”

“Neler oluyor, anlamlandıramıyorum... Annem başka bir boyuttan bahsetti hatta seni bulmamı istedi. Beni dünyaya getiren, büyüten, koruyup kollayan annem nasıl olur da...” Devamını getiremedim. Bardağı yere koydum. Doğrulup sırtımı sandalyeye dayadıktan sonra kollarımı birbirine doladım.

“Sen kimsin? Siz kimsiniz? Burası neresi? Bizim seninle bağlantımız ne?” Nefes dahi almadan peşi sıra dile getirdiğim sorular karşısında sakinliğini korumaya devam ediyordu.

“Bunu söylesem inanacak mısın?”

“Neden denemiyorsun?” diye sordum meydan okur gibi. “Ben yalnızca mantıklı cevaplar arıyorum Bak, güvenimi ve inancımı kazanmak istiyorsan sorularıma tek tek, dürüstçe cevap vermelisin.” Sabırsızdım, aynı zamanda korkunç bir heyecana sahip-

tim. “Birtakım görüntüler görüyorum ve bunlar ayıkken oluyor. Delirdiğimi düşündüm ilk zamanlar, reddettim gördüklerimi ama ardı arkası kesilmedi; ısrarla görmeye devam ettim.”

“Geçmiş anılarını görüyorsun. Hiç reenkarne olmuş insanların hayatlarını okumadın mı? Yıllardır bunlarla ilgili birçok makaleler, kitaplar yazıldı hatta haberler yapıldı. Umay, sen gazetecilik okuyorsun. Doğuştan araştırmacı bir ruha sahipsin,” derken ses tonunda bu bilgisizliğimi bana yakıştıramadığını hissettiren bir ton vardı.

“Biliyorum tabii ki,” dedim yüzümü buruşturup. “Ama araştırıp bilmek başka, bunu yaşamak bambaşka.”

“İşte burada bilgi birikimin devreye giriyor. Düşün, düşün ki karşılaştığın durumları parçalara ayır ve iyi analiz et, Umay.”

Cevap vermedim. Kalbimin gürültüsü öyle yüksekti ki duya-bildiğine emindim.

“Tamam,” dedi en sonunda aramızdaki sessizliği bozarak. Artık onun da sabrı kalmamıştı. “Yaşadığımız dünyadan birden fazla olduğunu düşün. Paralel evren gibi ama aynı zamanda da değil. Boyut değiştiriyorsun ve yaşamış olduğun dünyanın farklı versiyonlarına geçiş yapıyorsun. Senin doğduğun dünya, buradaki dünyanın son derece gelişmiş hâli.” Bir anda işittiğim cümleler kafamı bir hayli karıştırmıştı. “Aklın karıştı, farkındayım.”

“Peki, gördüğüm tüm o şeyler söylediğin dünyada yaşamış olduğum hatıralar mı?” Bu soruyu sorarken içim buz gibiydi. Soluğum kulaklarımda çınılıyordu.

“Farklı farklı dünyalardaki anıların. Birini söyle mesela, ne gördün?”

“Çok eski bir çağdaydım, siz de vardınız... Savaşıyoruz. Her yerde Türk bayrakları vardı hatta kurt amblemi olan bayraklar da vardı.”

Gülümsedi. Gülümsemesi güneşten bile daha parlaktı. “Göktürkler,” dedi, gözlerindeki o gururu görmemek imkânsızdı.

“Umay, sen her çağda vatanını savunan ve yirmi bir yıl önce kendi ruhunu bizim için feda edip bu boyuta reenkarne olmuş bir Türk askerisin. Biz birlikte savaştık.”

Konuşmaya başlamadan önce sertçe yutkundum. “Kimlerle savaştık?” diye fısıldadım sanki gizli bir sır verir gibi. Aslında bu, gelecek cevaptan korktuğumun bir göstergesiydi.

“Biliyorsun, tarih boyunca biz Türklerin çok düşmanı oldu. Atalarımız yurdu korumak için kanının son damlasına kadar savaştı. Bizim görevimiz ise atalarımızın savaştığı o yıllara gidip onlara yardım etmek. Bu bir nevi geçmişe müdahale etmek gibi bir şey. Senin anlattığına bakılırsa beş yüz elli iki yılındaki anılarını görmüşsün.”

Gözlerimi kapattım ve bu anın tamamen bir rüya olmasını istedim. Birazdan annemin sesiyle uyanacak ve okula gitmek için hazırlanacaktım.

“Bundan kaçış yok, Umay,” derken sesi ne yapmaya çalıştığımı anlamış gibiydi.

Kirpiklerimi yavaşça araladım. Parlak, mavi gözleriyle pürdikkat bana bakıyordu. O gözlerin derinliğinde kaybolmamak çok zordu; bu yüzden her defasında gözlerimi kaçırıyor, başka yöne bakıyordum.

“Annemin bu oyundaki rolü ne o zaman?” diye sordum.

“Annen senin reenkarne olacağını biliyordu. Ayata bunu en baştan söylemişti,” dedi. O adı söylerken sanki kırk yıldır tanıdığı birinden bahsediyor gibiydi.

“Ayata’yı tanıyor musun?” diye soludum pürüzlü bir sesle. “Onu biliyorsun, değil mi? O hâlde annemi nereye götürdüğünü de biliyorsun!” Ruhumda, vaktinden önce uyandırılan bir ejderhanın öfkesi vardı. Dişlerimi sıkarken gövdemi ona doğru eğdim. “Annemi nereye götürdü?”

Bana anlattığı onca şeyi bir çırpıda kenara atmıştım.

“Annen bunca zaman nasıl olur da sana hiçbir şey anlatmaz?” Kendi kendine hayıflanıyordu, benimse öfkem bir uçurum kadar

büyümeye devam ediyordu. “Ayata, bize yardım eden bir elçi, Umay. O, *Işık Ülkesi* elçisi. Kötü bir varlık değil. O senin, benim ya da diğer tüm insanlığın gelecekteki örneği. Hepimiz zerre içinde zerreyiz.”

Hatırlıyordum. Her şeyin başında *Akyıldız*’ı araştırırken karşıma çıkan makalede *Işık Ülkesi*’nden bahsediyordu.

Yine de inkâr edercesine başımı iki yana salladım. Âdeta transa geçmişim. Gözlerimden usulca süzülen yaşlar, kalbimde çağılayan haykırışların yanında hafif kalırdı.

“Çok fazla,” dedim birden ayağa kalkıp. Boğazımda bir yumru oluşmuştu, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. “Bunlar çok fazla.” O da benimle ayağa kalktı. Ne yapacağını bilemez hâlde kalakalmıştı. Yüzümü ellerimin arasına aldım ve sertçe sıvazlamaya başladım.

“Ben normal biriyim. Ben buraya aitim. Benim dünyam burası.” Bu kriz öncesi çırpınışıydı, biliyordum. Bileklerimi tuttu ve ellerimi yüzümden ayırmaya çalıştı.

“Umay, sakinleş.”

“Annemi götürdü, annemi benden aldı. Onu bulmalıyım...”

Bir anda direncim kırıldı ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Küçük bir çocuk gibi çırpınıyordum. Gücümü yitiriyordum. Bunca yıl başıma gelen her kötü olayda içten içe güçlü olduğumu söyleyip dayanmaya çalışan ben, korkak küçük bir kız çocuğu gibi davranıyordum. Fakat elimde değildi. Başıma gelen tüm bu felaketler karşısında gardımı düşürmem çok doğaldı.

“Annemi bulmalıyım...” dediğimde beni kolları arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Sarılışına hemen karşılık vermedim. Ellerim hâlâ yüzümle bir bütün hâlindeydi. Hıçkırıklarım dinmiyordu. Kafam allak bullaktı ve doğru düşünemiyordum. “Yardım et,” dedim istem dışı bir şekilde. Bunu hangi akla hizmet söyledim bilmiyordum ama bunu söyleyen dudaklarıma karşılık, kalbimde coşkulu bir sarsıntı meydana geldi. Onu bilinçaltımda bir kahramana dönüştüren ben, bedenimi saran kollarına karşılık verdim ve ona sıkıca sarıldım. Bana yardım edebileceğini savunan bir yanımdı. Zihnim ikiye bölünmüş gibiydi.

“Anlaşılan gerçekleri duymam için henüz çok erken,” dedi, çenesi başımın üstündeydi. “Üzgünüm... Ta en başından izin vermemeliydim. Bizim için kendini feda etmene engel olmalıydım.”

Feda!

Rüyamda duyduğum ve Attila'nın şiddetle karşı çıktığı o kelime. Ben ne için kendimi feda etmişim? Her şeyin başlamasına neden olan benim seçimim miydi?

“Seninle olmalıydım. Beklemek yerine hemen peşinden gitmeliydim. Böyle olsun istemedim...”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Gördüm.” Bir nebze olsun dinen gözyaşlarımdan sonra toparlandım. Kollarımı çekip ondan usulca ayrıldığımda yüzüne bakamıyordum.

“Nasıl?” Şaşırmış gibi görünüyordu. Yavaşça yerime geri oturdum. Sanki mıknaatısın iki parçasıymışız gibi o da benimle hareket ediyordu.

Ona gördüklerimi anlattığımda bana, “Anlatacağım,” diye cevap verdi. “Ama hem zihnini hem de bedenini dinlendirmen gerek. Uyuyup güç toplamalısın.”

Hava iyice aydınlanmıştı ve ben çok yorgundum.

“Vakit yok, her şeyi bilmeliyim.”

“Buradayım,” dedi hafifçe tebessüm ederek. “Hiçbir yere gitmişim yok.”

Ses tonunda *seni asla bırakmam* der gibi bir ima vardı. “Zamanımız var.”

“Son bir şey daha sormak istiyorum,” dedim çekinerek. Aklımdan geçenleri sormak benim için çok zordu. Yanlış anlaşılma istemiyordum.

“Ne istersen.”

“Ait olduğumuzu söylediğimiz boyutta, ikimizin arasındaki arkadaşlık ne boyuttaydı?” İstemsizce dudaklarımı kemirmeye başladım. Bakışları bir an dudaklarıma kaydı ama hemen sonra yere çevirdi.

Nefes almakta güçlük çekiyordum. Cevabını içten içe bildi-

ğim bu soru, nasıl oluyordu da kalbimi heyecan seliyle dolup taşıyordu ki?

“Yanlış anlama, demek istediğim...”

“Birlikteydik,” dedi yavaşça. Dişlerini sıkıyordu ve bana kalırsa bir sonraki cümlelerini zihninde süzgeçten geçiriyordu. Sonra yere bakan göz kapakları birden yukarı kalktı ve gözleri gözlerimle çarpıştı.

“Nişanlıydık. Üstelik birbirimize çok âşıktık.”

Son kelimesi buruk bir yaz gecesinin hüznünü taşıyordu.

O an yoğun bir sıcaklık göğsümü talan etti. Ne söylemeliydim, nasıl davranmalıydım bilemedim. Göğsüme hücum eden sıcaklık hızla damarlarıma ulaştı ve tüm vücudumu sardı.

“Bunu hatırlamıyorum. Yani birtakım görüntüler var ama...”

“Biliyorum,” dedi hemen araya girip. Ne düşündüğümü ne hissettiğimi anlıyor gibiydi. “Söylediklerim seni korkutmasın, olanı söyledim sadece. Hatırlamanı isterim elbette ama seni buna zorlayamam.”

7. BÖLÜM

» “GERÇEK BİR AİLE”

“İnsan vatanını sever çünkü hürriyeti,
rahatı, hakkı, menfaati vatan sayesinde kaimdir.”

Namık Kemal

18. Gün

Uyku ve uyanıklık arasında, tekinsiz bir kuytuda yapayalnız kıvranıyordum. Ne bir rüya görüyordum ne de bir hayal kuruyordum. Karanlıkta öylece soluk alıyor, üşüyen bedenimi gizleyecek bir sıcaklık arıyordum.

Göğsüme kadar çektiğim yorganın altında âdeta bir ceset gibi uzanıyordum. Attila ile geçen konuşmamızdan sonra bana gösterdiği odaya çıkmış ve kendimi öylece yatağa atmıştım. Ne bir gözyaşı ne bir isyan sarmıştı ruhumu.

Durgun bir ifadeyle dakikalarca tavanı seyretmiştim, ta ki bitap düşen zihnime boyun eğene dek.

Oda mı soğuktu yoksa sıcaklığı bedenim mi reddediyordu?

Sanki gün aymış da güneş bir tek beni gölgede bırakmıştı. Artık ruhumu aydınlayabilecek bir ışık yoktu.

Ruhum rüya âlemine geçiş yapmakta zorlanıyor gibiydi, bedenimde kalmakta ısrarcıydı. Hareketsiz yatmak, yağan karların altında durmak gibiydi; bu da beni titretti. Nasıl oldu bilmiyorum ama sıcaklık omuzlarıma doğru yükseldi ve ısınmaya başladım. Bir nefes sesi duydum, sonra o nefes sesi kelimelere dönüştü.

“Her şeyin suçlusu benim,” dedi o kelimelerin sahibi. “İzin vermemeliydim, verdiğim hâlde peşine düşmeliydim. Bak, sorgusuz sualsiz boyun eğmek bizi ne hâle getirdi?”

Bu, Attila'nın sesiydi.

Onun sesinden hemen sonra gökyüzü dev bir gürültüyle patladı. Ardından yağmur sesleri pencereyi istila etti. Gök gürültüsü belli aralıklarla yükselirken yağmurun sesiyle etkileyici bir şekilde senkronize oluşturdu.

Anımsadığım kokusu usulca sızdı burnumdan içeri. Sanki yirmi bir yıl boyunca akciğerlerim, oksijen yerine bu kokuyla beslenip doymuştu. Bana yakın olan herkesin kokusu yabancılaşıyor, bir onun kokusunu tanıyordum.

Bu duygu beni içten içe ürkütüyordu.

Gök bir kez daha gürledi.

“Şimdi en baştan başlamak zorundayım. Bu benim için bir külfet değil, sonuna kadar sırtlarım bu yükü. Mühim olan tek şey sensin. Seni bu karanlıktan kurtarmalıyım.”

Rüya mı görüyordum yoksa gerçek miydi bu duyduklarım, emin değildim.

“Biliyorum, o güzel aklının bir yerlerinde saklı duruyor anıların,” Elini yüzümde hissettim, sanki parmağıyla saçlarımı geriye doğru itekliyordu fakat dokunuşu öyle şefkat doluydu ki bunun tarifini yapmam imkânsızdı.

“Hatırlamıyor olsan da gerçek değişmeyecek. Sen bir zamanlar benimdin.” Derin bir nefes verdi. “*Ve hâlâ öylesin.*”

Sonra sesi tamamen kesildi, yatağın çöken kısmı eski hâline döndü. Her ne kadar söylediklerine cevap veremesem de onu dinlemek huzurlu ve güven vericiydi, bu hissin kopup gitmesine bir yanımda isyan etmişti. Sesini tekrar duymayı umut ederken zeminde yükselen ayak sesleri gittikçe uzaklaştı, bu da beni acı bir hayal kırıklığına uğrattı.

Gıcırtyla açılan kapı tok bir sesle kapandı.

Kokusunu da alıp gitmişti. Beni çocukluğumdan beri korktuğum gök gürültüsüyle baş başa bırakmıştı.

Uyandığımda havanın hâlâ aydınlık olduğunu gördüm. Kemiklerim ağrıyordu, bu genelde hareketsiz yattığım gecelerin sabahında olurdu.

Bu sefer bulunduğum oda farklıydı. Küçük, kare bir odaydı. Yattığım yatak tek kişilikti. Sağ tarafta üzeri boş, ahşap bir şifonyer; sol tarafta iki kanatlı bir pencere vardı. Yatağın ayakucunda ise üç kapılı bir gardırop bulunuyordu.

Yavaşça yatakta doğruldum. Üzerimdeki yorgani gayriihtiyari bir şekilde kaldırdım ve ayaklarımı yataktan sarkıttım. Başımda müthiş bir ağırlık ve alın bölgemde ince bir sızı vardı. Gözlerim yatağın ucunda üst üste katlanmış giysilere ve üzerindeki nota ilişince kaşlarımı çattım. Kâğıdın üstünde kötü bir el yazısıyla *senin için* yazılmıştı.

Altında da imza niyetine *Akşin* yazıyordu.

Huyu gibi yazısını da beğenmemiştim.

Eminim bana göstermiş olduğu bu kibarlık başkasının fikriydi *yani ağabeyi Attila'nın*.

Yerde, yatağın yakınında bulunan yıpranmış siyah spor ayakkabılarımı giydim. Haftalardır sahip olduğum tek ayakkabı olduğu için çok kötü görünüyordu. İç çektim. Bana verilen giysileri giymeyi reddederek odadan çıktım.

Merdivenleri inerken hararetli bir erkek sesi duydum. Salon kapısının iki kanadı da açıktı. Son basamağa vardığımda, salonun hemen karşı duvarında bulunan lacivert koltukta Akşin ile iki adam oturuyordu. Birini tanıyordum zaten, saatler öncesinde laf dalaşına girdiğim adamlardan biriydi. Sanırım adı Timur'du. Ama diğer adamı daha önce hiç görmemişim.

"Bunlar babadan oğula nesil galiba. Beni atlatacaklar en sonunda," dedi kumral, kahverengi gözlü olan. En az grubun diğer erkek üyeleri kadar yapılı biriydi.

Timur, "Kubilay, bir sakın ol, oğlum." diye mırıldandı.

"Abi, babaannem her zaman ne derdi, biliyor musun? Götüyle inatlaşan donuna sıçar," dedi Kubilay, Timur'u iplemeyerek.

Akşin bu sohbeti yüzünde hafif bir tebessüm ile seyrediyordu. Kapının eşiğine adım attığımda hepsi gözlerini bana çevirdi.

Akşin beni baştan sona şöyle bir süzüp dudaklarını aşağı sarkıttı. “Bir şey değil,” dedi sanki ona teşekkürlerimi sunmuşum gibi. Verdiği giysileri giymediğim için alınmışa benzemiyordu ama kibirlendiği çok açıktı. Ona cevap verme gereksiniminde bile bulunmadım.

Timur birden, “Kraliçe uyanmış,” dedi sırtarak. “Günaydın.”

Güya adını bilmiyormuşum gibi, “Sen, Timur’sun değil mi?” diye sordum gözlerimi kısarak. Oturduğu koltukta sırtını dikleştirdi. “Ta kendisiyim.”

Çadırların orada, Attila’nın yanında gördüğüm adamdı bu. Daha yeni hatırlıyordum.

“İyi. Bundan sonra benimle dalga geçmeden önce iki kez düşünsen iyi edersin,” dedim sertçe. Birden diğerleri, her sınıfta bulunan ve hep en arkada oturan yaygaracı öğrenci grubu gibi tezahürat yapmaya başladılar.

Timur sözlerime bozulmuş gibi görünüyordu, açıkçası bu pek de umurumda olmadı.

Kubilay ayağa kalkıp bana doğru büyük bir adım attı ve tokalaşmak için elini uzattı. “Merhaba, Umay,” dedi sanki kırk yıllık arkadaşımıymışım gibi samimiydi ama kesinlikle laubali değildi.

Elini sıktım. “Merhaba.”

“Evet,” dedi gülümseyerek. “Anlaşılan,” İki eliyle başını gösterdi. “Hafıza sorunları falan...” Ardından hemen toparladı. “Evet, neyse... Zaman her şeyin ilacıdır, demişler. Sen de hatırlarsın zamanla.” Başını Timur’a çevirdi fakat Timur çatık kaşlarla ve ekşimiş bir yüz ifadesiyle sessizce dudaklarını oynattı. “Ne diyorsun...” Küfretmeyi de unutmadı tabii.

Kubilay diğerlerine göre gözüme daha sempatik gelmişti.

“Ogeday ve Laçin nerede?” diye sordum ortaya yönelik. Tam o saniye Attila’nın nefesini ensemde hissettim.

“Günaydın,” dedi birden, o derinden gelen sesiyle. Ürpersem de belli etmemeye çalışarak sol omzumun üstünden arkama baktım.

“Günaydın,” dedim gayet normal bir sesle.

“Nasılsın?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. İyiyim mi demem gerekiyordu çünkü *değildim*. Uykumu alma konusunda evet, söz konusu ruh hâlim ise tabii ki hayır.

“Ogeday, Mete ile markete gitti, gelirler birazdan. Laçın ise kardeşi Teoman’ı bulma ümidiyle kaldığınız Afat bölgesine gitti.”

“Ama beni uyandırmadı...” diye fısıldadım sanki kendi kendime konuşuyormuş gibi. “Ogeday gelsin de gidelim bir an önce.”

“Hepimiz gideceğiz.” Başını kararlı bir şekilde hareket ettirdi. “Ama önce,” Yüzünü bizi sessizce dinleyen diğer arkadaşlarına çevirdi. “Kahvaltı yapalım mı arkadaşlar? Yoksa planınız akşama kadar sohbet etmek mi?” diye seslendi. Tıpkı bir komutan gibi katı ve resmîydi. Bu beni bir anlık şaşkınlığa uğratmıştı, ta ki Kubilay denen adamın, “Yapalım tabii, *başkan*.” diye cevap vermesine dek.

“Ekibin geri kalanı nerede? Çağırın gelsinler,” diye ekledi Attila.

“İki dakikaya burada olurlar,” dedi Timur, sesinde müthiş bir saygı vardı.

Attila çatık kaşları arasından çelik gibi sert bakışlarını benden tarafa çevirdi. Ama gözlerindeki ifade gözlerimle temas eder etmez yumuşadı. “Gel biz önden geçelim.”

“Neden sana başkan diyorlar?” diye sordum peşinden giderken.

“Ekibin en yüksek rütbesine sahip çünkü, Yüzbaşı kendisi.” diye cevapladı hemen ardımızda yürüyen Kubilay.

Üçümüz de koridorun sonundaki bir odaya girdik. Burası salona göre çok daha büyüktü. Kapıdan girer girmez bizi karşılayan dikdörtgen şeklinde koyu yeşil, ahşap bir yemek masası ve masanın ucundaki duvarda asılı büyük bir Atatürk portresi vardı.

Asla eskimeyen ve eskimeyecek olan, her yerde görebileceğimiz şekilde göğe bakan bir Atatürk portresi.

Odanın diğer alanlarında çok az eşya bulunuyordu.

Köşede sekiz raflı ve tamamı kalın kitaplarla dolu büyük ahşap bir kitaplık vardı. Aynı şekilde, diğer karşı köşede de bir kitaplık vardı.

“Burası yemek odası, değil mi?” diye sordum Attila’ya. “Bu kadar kitabın ne işi var burada?”

“Biz zamanımızın çoğunu bu odada geçiririz. Araştırmalarımızı ve toplantılarımızı burada yaparız.”

Masanın başköşesine kendi geçti ve hemen yanındaki sandalyeye oturmam için eliyle işaret etti bana. Diğer herkes odaya girince masadaki yerlerini almaları için ayakta bekledik. Daha doğrusu Attila bekliyordu, bense neden ona eşlik ediyordum, bir anlam vermemiştim. Garipti. Gece görmüş olduğum çekik gözlü kız kapıdan girip seri adımlarla masaya yaklaştı ve başıyla selam vererek herkes gibi ayakta dikilmeye başladı. Çok geçmeden Ogeday ve Mete de içeri girdi.

“Hepimiz hazır olduğuna göre başlayabiliriz,” dedi ve eliyle oturmamız için işaret etti. Ezber yapmışız gibi aynı anda ahşap sandalyelere oturduk.

Ogeday karşımda duran boş sandalyede yerini aldı.

Masa her ne kadar kocaman olsa da üzerindeki kahvaltılık- lar herkese yetecek kadar mütevazı sayıdaydı. Öyle peynirin ya da zeytinin birden fazla çeşidi yoktu. Kişi başına düşen ekmek üç dilimdi. Hepimiz için hazırlanmış orta boyda peynirli tostlar çoktan tabağımıza konulmuştu. Salata, domates ve bol miktarda yeşillik vardı. Aynı zamanda süt ve taze sıkılmış portakal suları da mevcuttu.

“Bu kıtlıkta taze portakal suyu mu?” diye mırıldandım.

“Niye, sen Afrika’dan mı geldin?” dedi hemen sağımda oturan Akşin. Mırıldanışımı duymuştu.

“Afrika olma yolunda ilerleyen bir ülkede yaşıyorum.”

Bu kadın gerçekten tam tokatlıktı. Bir an *diğer boyutta onu hiç tekme tokat dövdüm mü*, diye düşünmeden edemedim.

Attila'nın gözleri ikimizin arasında gelip gidiyordu fakat yüzünde hiçbir mimik oynamıyordu. Herkes sessizce bir süre yemeğini yedi. *Niye kimse konuşmuyordu?* Belki de her sofrası kahkahalar ve tatlı atışmalarla dolu bir ailede büyüdüğüm için bana tuhaf geliyordu. İçim birden sızlamaya başladı. Nasıl bir özlemimdi ki bu, boğazım düğüm düğüm, kalbimse alev alevdi? *Başka bir boyuttan bu boyuta gelmiş bir ruh isem eğer neden bu dünyadaki aileme bu kadar bağlı olabiliyordum?* Zamanında okuduğum makalelerde reenkarnasyon olan ruhların yeni hayatında sahip olduğu aile fertlerine karşı yeterince sevgi bağı hissetmediği yazıyordu. Fakat durum bende bambaşka bir şekilde işliyordu.

Ailemi geri istiyordum.

Herkes kahvaltısını güzelce yaptı. Normalde bir deveyi bile yiyebilecek mideye sahip olan kardeşim bile benim gibi zar zor bitirmişti tabağındakileri. Ona hüzünlü olduğunu düşündüğüm bakışlarla baktım. O da aynı hislerle baktı yüzüme. Zamanında didişen ve sürekli sorunlar çıkaran kardeşim artık bambaşka bir erkek gibi geliyordu gözüme. *Daha olgun ve daha candan...* Bir kayıp, bir insanı ne kadar değiştirirdi bilmiyorum ama birden fazla kayıplar insanı sancılar içinde büyütür ve geliştirirdi. Ruhu bir gecede yaşlanmıştı kardeşimin. Ruhundan tutmalıydım onun. Tek ailemdi o benim, kaybedemezdim. Eğer o da olmasaydı belki de çoktan hayatıma son verirdim.

Bakışlarımı kardeşimin yüzünden çekip başımı bir an için eğdim. Yarıyı bile yenmemiş tabağımda gezindi gözlerim. Neden Attıla'nın bu hâlimi fark ettiğini hissediyordum. Masanın üzerinde çatalı tutan eli duraksadı, ardından çatalı yavaşça masaya bıraktı. Elleri pürüzsüz ve bir erkeğe ait olamayacak kadar bakımlıydı. Benim yenmiş tırnaklarımın aksine sağlıklı görünüyordu tırnakları.

Başımı tekrar kaldırıp masadaki diğer herkese tek tek göz gezdirdim. Bazılarıyla istemeden de olsa göz göze geldim. *Kimdi bu insanlar? Gerçekten benim bir zamanlar sahip olduğum dostlarım mıydı? Öyleyse neden net bir şekilde hatırlamıyor, o boyuttaki görüntülerde hissettiğim yakınlığı gerçeğe döndüğümde neden hissetmiyordum?*

Şu ana kadar gördüğüm kadarıyla buradaki insanlar da birbirinin ailesiydi. Benim daha önce hiç karşılaşmadığım bir bağlılık vardı aralarında. Bilmiyorum ama bana yansıyan enerjileri bu yöndeydi. Muhabbetleri, gülüşleri... Hepsi gerçek bir ailede olan eylemlerdi. *Saf sevginin ötesindeydi.*

Gizli bir iç çektim. Savaşın resmedildiği bir tabloda çerçevenin dışına sızan kan kırmızı bir boya damlası gibiydim. Bilinmeze doğru akıyordum ve saniyelere engel olamıyordum. Bir bezle düştüğüm yerden silinecekti varlığımın izi ve sonsuza dek yok olacaktı sanki. Ne acı ki bu işime gelirdi. Ölmeyi istemek ne çaresiz bir istek ve ne gerçek bir kurtuluş ümidiydi.

“Afiyet olsun, arkadaşlar,” dedi Attila. Düşüncelerimin ipine takılıp sürüklendiğim için sesini aniden duymak irkilmeme neden oldu. “On beş dakika kadar vaktiniz var. Hazırlanmak isteyenler elini çabuk tutsun.”

Herkes ayaklandı ve teker teker odayı terk etmeye başladı.

Kaşlarımı çattım ve Attila’ya doğru başımı eğdim. “Afet bölgesine gideceğiz, değil mi?”

“Hangisine?” diye lafa atıldı Akşin. Diğerleri gibi gitmemiş, beklemişti.

Kardeşinin sorusunu cevaplamak yerine benimkini cevapladı. “Evet, oraya gideceğiz,” Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “İstersen bir duş alıp odadaki giysileri giy,” dedi.

Akşin bunun üzerine ayağa kalkmadan önce homurdandı. “Bence de. Bir gün daha yıkanmadan bu kıyafetler içerisinde dursan artık geçtiğin her yerde kokun izini bırakacak.”

Attila, kardeşinin bu pervasız sözlerine karşılık kötü bir söz söylememek için kendini zor tuttu. Ama o delici keskin bakışlarını tehditkâr bir tavırla Akşin'e doğru yöneltti; odadan çıkarken gözlerini bir an olsun ayırmadı ve başını belli belirsiz salladı. Sanırım uygun bir zamanda kardeşini güzelce paylayacaktı.

“Benim hatam,” dedi Attila bana öfkeden yoksun bakışlarla bakıp. “Kıyafetleri onunla göndermemeliydim. Akşin, *arıza* kelimesinin vücut bulmuş hâlidir. Hatırlamıyorsun ama o önceki yaşamında da böyleydi. Hiç anlaşılamazdınız, kavga etmediğiniz bir gün bile yoktu.”

“Buna inanırım işte,” dedim sol kaşımı kaldırıp. “Umarım dövdüğüm zamanlar da olmuştur. Kusura bakma, kardeşin olabilir ama ondan hiç hoşlanmadım.”

Gülümsedi.

“Evet, dövmüştün.” Gülümseyişi daha da büyüdü. İster istemez benim de ifadem yumuşadı ve dudaklarım belli belirsiz aralandı.

“On beş dakikamız vardı, değil mi?” Başımı salladım. “Kaldı on dakika,” Ayağa kalktığımda o da benimle birlikte ayaklandı. “Duş alıp üzerimi giyinmem için yeterli olur umarım.”

Ben seri adımlarla yanından ayrılmadan önce yüzünden saliselik bir şaşkınlık geçtiğini fark ettim.

Girişten geçerken hâlâ adını bilmediğim o çekik gözlü kızı gördüm. Merdivenlerden iniyordu. Son basamağa vardığında, “Banyonun nerede olduğunu öğrenebilir miyim?” diye sordum.

“Yukarıda, koridorun sonunda sağ tarafta,” dedi. Bu kız, Akşin'e göre daha cana yakın gibi görünüyordu. Nereli olduğu konusunda bir tahminim vardı ve zaten bu apaçık ortadaydı. *Kazakistan kökenli* olduğunu düşünüyordum. Küçük yüzü, çekik kara gözleriyle doğru orantılıydı. Fındık burunlu, al yanaklıydı. Saçları ise gece gibi simsiyah ve beline kadar uzundu. Saçlarının arasında ince örgüler vardı.

Cevabı aldıktan sonra teşekkür edip merdivenleri tırmanmaya

başladım ancak üç dört basamak sonrası durup yönümü ona doğru çevirdim. Orada duruyor, bana bakıyordu.

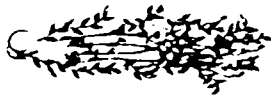
“Bu arada adın neydi?” dedim sıcak bir ses tonuyla. Tatlı tatlı gülümsedi. Çıkık elmacık kemikleri daha da ortaya çıktı.

“Adım, Yula. Türkiye’de doğdum ama aslen Kazakistanlıyım, aklımdan geçenlere ışık tutmak istedim.”

Gülümsedim.

“Seninle hep çok iyi anlaşmıştık. Gidişin bende daima büyük bir yara olarak kaldı fakat sonunda bulduk seni. İyi ki de bulduk...” Gözlerinde eski bir anının özlemi ve özlemde boğulan bir kuşun ağıtı vardı. Kalbim duyduklarım karşısında sızım sızım sızladı. Hiç sahip olamadığım dostluk duygusunu hissettirdi. Benim bu dünyada hiç yakın arkadaşım olmamıştı, her ne kadar Laçin ile kardeş gibi büyüsek de asla dost gibi olamamıştık.

“Hadi bakalım, birazdan çıkarız evden. Hazırlan sen de bir an önce. Nasılsa bundan böyle birlikte geçirebileceğimiz bol bol vaktimiz olacak,” dedi gülümsemeye devam ederek. Ve sonra girişten ayrıldı.

Uzun süre banyoda kalıp su ile oynayarak yıkanmayı seven ben, bu sefer üç dakika gibi kısa bir süre içinde yıkandım. Duş kabininin üstünden sarkıttığım beyaz renkli vücut havlusunu alıp bedenime, saç havlusunu da başıma doladım. Banyoya girmeden önce odadaki giysileri getirmiştim, onları bir an önce giymek için hızla kurulanmaya başladım.

Sonbahar ve kış aylarında her banyodan önce ve sonra çok üşürdüm. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Kanser değilim, belki de psikolojik bir durumdu bilemiyorum. Banyo dolabında kullanılmamış paketli diş fırçasını ve bitmek üzere olan diş macununu alıp dişlerimi fırçaladım. Paketli iç çamaşırlarını alıp çabucak giydim. Sütyenin göğüslerime tam oturması beni şaşırtmıştı, Akşin beden

ölçülerimi nasıl bilebilmişti ki? Buna anlam veremedim ama çok da üzerinde durmadım açıkçası. Taşlanmış, mavi ket pantolonu giydim. Yüksek bel ve İspanyol paça olması hoşuma gitti. Alayım boyunca düşük bel giymeyi hiçbir zaman tercih etmemiştim zaten. Üstüm içinse iki tane seçeneğim vardı. Aynı model fakat farklı renklere sahip V yakalı, uzun kollu triko bluzlar. Üzerinde çok kafa yormadan kahverengi olanı eleyip moru seçtim. Başım-daki havluyu çıkartıp ince telli saçlarımın nemini aldım ve yine dolaptan bulduğum bir tarakla saçlarımı taradım.

Hiç kullanılmamış ince fırçalı tarağı da elime alıp aynanın karşısına çekinerek geçtim. Aynadaki o kızla göz göze gelmek istemiyordum. Yalan söyleyemediğim tek kişi o kızdı çünkü. Bu yaşına kadar kendi gözlerime korkmadan bakmış, hep orada başka bir ben görmüş, onun varlığıyla yaşamışım. Ama bugün o gözlerin derinliğinde saklanan o kızla buluşmaya cesaretim yoktu.

Ulan, ayna o ayna! Korkulur mu hiç?

“Hadi Umay, hadi kızım yaparsın sen...” dedim kendi kendimi cesaretlendirerek.

En sonunda pes ettim ve başımı kaldırıp aynaya baktım. Dik katimi ilk çeken şey saçlarım oldu, oldukça uzamışlardı ve omuzlarıma dökülüyordu artık. Boyalı oldukları için rengi de açılmış, dipleri gelmişti. Yüzümde ise değişen bir şey aradım ama bulamadım. Bulduğum tek şey artık bambaşka anlamda bakan gözlerdi. Açık kahverengi gözlerim artık tutkuyla yanıp tutuşmuyor, yaşadığı acıların yasını tutuyordu.

Dirilt onları, dirilt yoksa seni öldürürüm!

Ben içimden türlü türlü senaryolar çevirirken o sırada banyonun kapısı tıklatıldı.

“Umay, benim Yula. İyi misin?”

Hemen kapıyı açtım. “İyiyim. Ben hazırım.”

“Kaldığın odaya gittim ama yoktun,” Elindeki siyah spor ayakkabıları gösterdi. “Bunları verecektim. İçinde çorap da var.” Diğer elinde ise büyük bir alışveriş çantası vardı.

“Teşekkür ederim, Yula,” dedim usulca. Henüz yeni tanıdığım hâlde kanım iyice ısınmaya başlamıştı bu kıza karşı. Ne kadar saçma ama değil mi?

Siyah bilek çorapları ve aynı renkteki spor ayakkabıları giydim.

“Doğru tahmin etmiş, otuz yedi numara giyiyormuşsun,” dedi ben oturduğum yerden kalkarken.

Kaşlarımı çattım. “Kim?”

“Attila,” dedi *başka kim olabilir* der gibi bir imayla. “Kıyafetleri de o verdi zaten.” Ben şaşkınlıkla ona bakarken çantanın içinden siyah şişme bir mont çıkardı. “M beden.”

“Anlaşılan bana fazlasıyla acıyor,” diye mırıldandım yeni montumu giyerken.

“Bunun acımakla bir ilgisi yok. Ogeday’a da aynılarından aldı.”

Montun altında sıkışan saçlarımı iki elimin tersiyle havalandırıp dışarı attım. “Ne yani, kardeşime de mi sütyen aldı?” Yaptığım iğrenç espriye karşı gülümseyince inci gibi olan dişleri ortaya çıktı.

Koridorda yürümeye başlayınca o da peşime takıldı.

Şaka bir yana, bu adam benim tüm ölçülerimi nereden biliyordu? Tamam, önceki yaşamımda bilmesi doğal bir durum olabilirdi, sonuçta söylediğine göre *birlikteymişiz*... İyi de buradaki yaşamımda bilmesi mümkün değildi. Oradaki Umay’ın beden ölçüleriyle buradaki Umay’ın beden ölçüleri birebir aynı olamazdı. *Sütyeni bile kendisi seçmişti!* Şimdi ona kıyafetler için nasıl teşekkür edecektim?

Merdivenlerden indiğimizde herkesin çoktan girişte toplandığını gördüm.

“Abla, nasıl olmuşum?” dedi Ogeday yüzünde özlediğim o çocuksu gülümsemesiyle. Biliyorum, içi kan ağlıyordu ama sırf beni neşelendirmek için şirinlik yapmaya çalışıyordu. Sanki eskisi gibi bayramlık kıyafetlerini giymişti de şakasına beni kıskandırmaya çalışıyordu. Yula’nın söylediği doğrudu, kardeşime de

yeni giysiler alınmıştı. Siyah spor ayakkabı, siyah kot pantolon ve aynı renkte olan montunun içinden görünen lacivert bir kazak. Bana bu soruyu her sorduğunda ona *yakışıklısın köpek* derdim. O da *sağ ol şirret* derdi.

“Sen de iyi görünüyorsun he! Bu kot pantolon seni uzun boy-lu göstermiş. Badik gibi gezmeyeceksin artık yanımda.”

“An itibariyle hakkındaki güzel düşüncelerimi geri alıyor ve seni herkesin içinde dövmemek için kendimce sebepler arıyorum, Ogeday.”

Sinirlenmeye başladığımı anlayınca küçük bir enik gibi bana doğru koştu. Hâlâ merdivenin son iki basamağında duruyordum. Beni bacaklarımdan sarıp kucağına aldı ve kendiyile beraber döndürmeye başladı. “Bana bak çocuk, seni döverim, çabuk indir beni!”

İkazımı dinlememekle kalmayıp daha hızlı dönmeye başladı. Gerçekten hâlâ küçük bir çocuk gibiydi. Gülüyordu ve sevgi dolu gözlerle yüzüme bakıyordu.

Nihayet beni yere bıraktı ve sımsıkı sarıldı. İçini bilirdim ben kardeşimin... Kalbi acıyordu ve hayatta olduğum için şükrediyordu. Tabii ki asla dile getirmezdi hislerini, bunun yerine az önceki gibi çocukça hareketler yapar, sevgisini öyle belli ederdi. Bense sevgimi yeterince dışa vuramaz, içimde yaşırdım.

“Çok güzel olmuşsun ablaların en şirreti,” dedi saçlarımı iki eliyle karıştırarak. Ben koca ellerinden kaçmaya çalışırken o sırada Attila’nın ortamda yükselen sesini işittim.

“Hadi artık çıkalım.” Ona doğru arkamı döndüğümde yalnızca bana bakıyordu, yüzünde ise hoş bir tebessüm vardı.

8. BÖLÜM

»»»“SAHİPLİ SOKAKLAR”

“Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde
yabancı unsurların borusu ötmez.”

Hüseyin Nihâl Atsız

İçimdeki o yarım kalmışlığın gölgesiyle evden dışarı adım attım. Kardeşim hariç etrafımdaki bedenler bana her ne kadar yakınlık hissi verse de *yapayalnız hissediyordum*.

Hava soğuktu. Çocukluğumdan beri soğuk havadan korkardım. Özellikle de göğe karanlık çöktüğünde... Eğer dışarıdaysam eve bir an önce varmak için sokaklarda hızlı hızlı yürürdüm. Kış mevsimini sevmezdim çünkü korku ve endişelerini tetiklerdi. Üşüyen sadece bedenim değildi, ruhum da tir tir titrerdi. Eve vardığımda o canavar kadar tehlikeli olan soğuktan kurtulup ailemin kanatları arasına gireceğimi bilirdim. Babam ile her ne kadar fazla yakın olmasak da varlığı yeterdi ama *annemin kucacı beni hep korur, derdim*.

Şimdi ise o kucak yoktu.

Önümde uzanan giriş bahçesinde öylece durup bekliyor, ayakta zor duruyordum. Diğerleri ise bahçenin dışında bulunan arabalara doğru ilerliyorlardı. Yanlarında yürümediğimi fark etmemişlerdi bile.

Yalnızca biri hariç.

Önce adımlarını durdurdu, sonra yönünü yavaşça geriye doğru çevirdi. Keskin bakışları doğrudan yüzümü buldu. Elleri uzun,

siyah paltosunun ceplerinde, öylece hareket etmeden saniyelerce baktı yüzüme. Sanki aklından bir şeyler geçiriyormuş gibi kaşları hafifçe çatıldı ama sonra hemen yumuşadı. Sanki bana cesaret vermeye çalışıyor, müdahale etmeden yürümemi bekliyordu. O bakışların en derinlerinde korunaklı bir hazine odası vardı; girenin lanetlendiği ve yalnızca sahibinin dokunabileceği. Elmaslar ya da yakutlardan bahsetmiyorum. Bahsettiğim şey daha ruhani bir gerçeklikti.

Ve henüz bu gerçekliği çözebilecek mantıklı bir gerekçem yoktu. *Yalnızca bir histi. Daha adını bile bilmediğim, milyonlarca rengi içinde barındıran büyüleyici bir histi.*

En nihayetinde yavaş adımlarla yürümeye başladım. Attığım her adımda gözlerini bir an olsun ayırmadı gözlerimden. Normalde insanların gözlerine iki saniyeden fazla bakamazdım fakat *onun gözlerine bakmak, aynaya bakmak gibiydi.* Yabancılaşmıyor, ürkmüyor, kaçmıyordum.

Yanından geçip giderken o da benimle yürümeye başladı.

Kapıda biri Volvo XC90 SUV, diğeri de Toyota Hilux Pick Up olan iki araba bulunuyordu. Gerçekten bu pahalı arabaları alabilecek kadar zengin miydi bu insanlar? Ne işle uğraşıyorlardı? Düşününce gardımı almamam mümkün değildi. Haklarında hiçbir şey bilmediğim bu insanların yanında ne yapıyordum ben? Kardeşimi kolundan tutup olabildiğince uzaklaşmam gerekirken beni tutan neydi?

Attila, “Umay?” diye seslendi.

Herkes teker teker arabalara yerleşirken ben de o sırada gözlerimi kırmış, olduğum yerde öylece durup çatık kaşlarla önümdeki manzarayı seyrediyordum.

“İyi misin?” diye sordu yanıma gelerek. Başımı sallayarak onu onayladım. O esnada Ogeday’ın, Timur’un binmiş olduğu arabaya doğru hareketlendiğini gördüm. “O arabaya mı bineceğim?” diye sordum.

“Hayır, benim arabama,” dedi kendinden emin bir ses tonuyla.

“O hâlde kardeşim de gelsin.” Tam başımı çevirip Ogeday’a seslenecektim ki beni durdurdu.

“Aynı yere gideceğiz zaten. Endişelenmeni gerektirecek bir durum söz konusu değil.”

“Bırak da buna ben karar vereyim,” diye cevap verirken bakışlarımı tekrar kardeşimden tarafa çevirdim. Ogeday, Timur’un yanındaki ön koltuğa oturmuş, hâlinden gayet mutlu görünüyordu. Arabanın ön kısımlarını hayran hayran inceliyordu. *Aptal kardeşim benim...* Tıpkı bir çocuk gibiydi. Onu kandırıp mutlu etmek bu kadar basitti işte. Bakışlarını ön cama doğru kaldırınca göz göze geldik, ona el sallayıp gelmesini söyledim.

“Bir dakika ya, o neden geliyor ki? Ben yanına gideyim,” dediğimde Attila kolumdan tuttu.

“Akşın ile yolculuk mu etmek istiyorsun?” diye sordu. Bu söylediği yüzümü buruşturmama neden olsa da söz konusu kardeşimle yan yana olmaksa buna katlanabilirdim. Ogeday’ın başını camdan çıkarıp, “Abla! Ben buradayım, siz binin,” diye seslenmesiyle öylece kalakaldım.

Akşın ve Mete, Timur’un arabasına binmişti; ben ve Kubilay ise Attila’nın. Yula bizimle gelmemiştir. Nedenini anlayamasam da içimden bir ses onun, bu grubun sessiz üyesi olduğunu söylüyordu. Sanki ciddi bir görevi vardı.

Kubilay ön koltuğa oturabileceğimi söylese de ben kararımı arka koltukta oturmaktan yana verdim.

Attila ile sık sık dikiz aynasında göz göze geleceğimiz ihtimalini düşünmemiştim. Bir ormanda, bembeyaz karların altında düşmanını pusuya düşürmek isteyen tehlikeli bir kurdun gözlerine benziyordu bakışları. Bir an için, sadece bir an için o gözlerde ölmeden önce *aman dileyen** binlerce ceset gördüm. Gerçek bir yaşanmışlık yatıyordu derinlerinde. *Bu adam her kimse görüldüğünden çok daha fazlasıydı.*

* Önce direnirken zor karşısında boyun eğip canının bağışlanmasını dilemek. (e.n.)

Düşüncelerimin serin sularında boğulmak üzereyken Kubilay'ın sorusuyla silkelendim.

“Pardon, duymadım?” dedim gözlerimi dikkatle kıсарak.

“Aslen nerelisin diye sormuştum?” diye tekrarladı sorusunu.

“Burada doğup büyüdüм ama baba tarafım Urfa, anne tarafım ise Nevşehir.”

“Ben de Mardinliyim,” dedi gülümseyerek. *İyi* bir adama benziyordu. İnsan sarrafı değildim belki ama hislerim güçlüdür.

“Hiç *zingil tatlısı** yedin mi?” diye sordu bu sefer. Bakışlarım bir an dikiz aynasına gitti. Attila'nın mavi gözleri gülümser gibi kısılmıştı.

“Yemedim,” dedim, sorusunu garipsemiştim. Ona, “Ne alakası var?” diye sormak istedim ama konuyu daha da uzatıp saçma bir diyalog içine girmek istemedim.

“Belki bir gün senin için de yaparım. Attila Başkan bayılır benim zingilime!”

Attila öksürerek, “Doğru dürüst kur lan şu cümlelerini!” diye sertçe uyardı onu.

“Yok başkan, ben öyle demek istemedim,” Tam o saniye Attila'ya doğru eğilip onun taraftaki camı indirdi. “Lan, Timur ayısı!” diye yola doğru bağırmaya başladı.

Attila sinirle, “Oğlum, bir dur yerinde!” diye iteklemeye çalıştı Kubilay'ı.

“Bizi mi geçeceğini sanıyorsun, devrem?” Kubilay hâlâ bağıırıyordu ama bu sefer kendini geriye çekmiş, Attila'dan biraz olsun uzaklaşmıştı. “Şanlı Türk askeri geliyor! Attila Başkan geliyor!” Parmaklarıyla *Bozkurt işareti*** yaparak bağırmaya devam etti.

Evet, *iyi birine benziyor*, demiştim ama belli ki diğerleri gibi manyak olduğunu görememiştim.

* Süt, un, yumurta ve kabartma tozu ile hazırlanan hamurun sıvı yağda kızartılıp şerbetle tatlandırıldığı bir Türk tatlısıdır. (e.n.)

** Türk milliyetçiliğini ve Türkçülüğü sembolize eden bir el işaretidir. (e.n.)

Timur ani bir atakla içinde kardeşimin de olduğu arabayı bize doğru yaklaştırdı. Şehir merkezine neredeyse yaklaşmıştık, bulunduğumuz otoyolda arabaların olmayışından dolayı içim rahat-tım fakat bu arabayı deli gibi sürdüğü gerçeğini değiştirmiyordu.

Ogeday camı indirdi ve bize el sallamaya başladı. Camı açın-ca içeride son ses çalan şarkıyı duyduk. Babam ve annemin sev-diği şarkılardan biri olan *Er Turan** çalıyordu.

Sonra Timur, şarkının sesini kıstı ve Ogeday'ın olduğu tara-fa eğilip bize doğru bağırdı. “Yağcı pezevenk, götüne kasatura mı girdi de böğürüyorsun?” Ruh hastası gibi gülüyordu. “Merak etme, şu günü bir atlatalım, alacağım ben senin gazını!” Hemen ardından Mete de çıkardı kafasını Ogeday'ın arkasından ve güle-rek seslendi. “Herkes kurşun, sana kasatura be Kubi'm!”

Ogeday küfretmeye alışkındı, tabii ben de ama yanında edilen bir küfre bu kadar gülmesi de ayrı bir tuhafıktı. Ayrıca rüzgâr çok sert esiyordu, hasta olacaktı. Timur'da bunu ona söyleyecek akıl var mıydı bilinmez ama Attila anlayamadığım el hareketle-riyle camı kapatmasını işaret etti.

Timur önce Kubilay'a küfretti, ardından, “Emredersin, baş-kan!” diye bağırp Ogeday'a camı kapatmasını söyledi. Sonra şarkıyı tekrar açıp bizi hızla geride bıraktılar.

Attila'ya bu davranışından ötürü teşekkür etmek istedim. Sanki aklımı okumuştı.

Gözlerim, geçen gece annemi bulduğum, ona sarıldığım ve benden sonsuza dek alındığı o bölgede takılı kalmıştı. İçimde-ki öfke, nefret ve yakınma istediği başkaldırmış olsa da sakin kalmaya çalışıyordum. Şimdiye kadar metanetime böylesine ko-rumam bile akıl kârı değildi. Gerçi Ayata şu an karşımda olsa

* 2008 yılında Kurmangazı adında birkaç Kazak Ulusal Konservatuvarı öğrencisi tarafın-dan oluşturulan Kazakistanlı halk müziği grubudur. (e.n.)

yakasına yapışır, hesap sorardım. Annemi benden alan güce karşı son derece zayıf olduğumun bilincindeydim, belki de bu yüzden hiçbir şey yapmadan duruyordum. *Meydan okumak istediğim varlıkla denk değildik.*

“Gitmişler,” dedim önümde uzanan bomboş bölgeye bakarak. Afat çadırları kaldırılmış, Kızılay gitmişti. “Laçın’i nasıl bulacağız?” Şüphesiz kendi kendime konuşuyor ve cevaplar arıyordum.

“Oradaki Laçın mi?” diye seslendi Kubilay. Aniden bakmakta olduğu yere yöneldi bakışlarım. Etrafı insanlarla çevrili olan sarı saçlı bir kadın feryat figan bağıırıyordu. Sırtı bize dönüktü ama mavi montundan tanımıştım hemen onu.

“Laçın!” diye bağırdım ve ona doğru koşmaya başladım. Grubun geri kalanı da peşime takıldı. Kuzenimin etrafını saran gençlerden biri bizden tarafa bakınca gözlerini sonuna kadar açtı ve coşkuyla, “*Aspanda* geliyor!” diye haykırdı. “Dağılın!”

Odağı doğrudan ardımda koşmakta olan adama yönelmişti. “Attila abi!”

Kalabalık deniz misali ikiye yarılrken bir hışımla aralarına daldım. Birkaç kadın, Laçın’i kollarından tutmuş sakinleştirmeye çalışıyordu. “Laçın, geldim!” Haykırışımı duyar duymaz yönünü bana çevirdi. Adımı çığlıklar eşliğinde telaffuz ederek kollarını boynuma doladı. “Geldim, buradayım...” dedim defalarca. Bir yandan da saçlarını okşuyordum.

“Teoman ölmüş, Umay!”

Bedenine sıkıca sardığım kollarım, buz tutmuş bir demir misali hareketsizce kaldı.

“Kardeşim ölmüş!” Hem bağıırıyor hem de ağlıyordu. “Kardeşimi öldürmüşler...”

O an, o buz tutan demir, ateşe değdi. Eriyen buzlar, kalbimin ortasına sivri bir çığ tanesi gibi düştü. Ben yeni bir hissin ocağında cayır cayır yanarken etrafta bulunan diğer herkes suspus oldu. Duyduğum tek ses, Laçın’ın iç çekişleriydi. Kendimi yavaşça geri çektim, bu esnada Laçın’ın kollarından

tutmaya devam ediyordum. Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş yaşlarla dolu yeşil gözlerine baktım. “Kim?” demek istedi dilim fakat onun yerine gözlerim öfkeyle doldu.

“Türkiye, Türklerindir!” diye haykırdı gençlerden biri. “Yurttaşlarım, iyi dinleyin bu sözlerimi. Senin kardeşin ne Arap ne Rus ne de Alman’dır. Türk’ün, Türk’ten başka kardeşi yoktur. Uyanın artık! Kardeşlerimizin kanı akıtılıyor! Uyanın ve şu sözü hatırlayın; *Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde yabancı unsurların borusu ötmez!*” dedi Atsız’ın bir sözünü anarak. Sonra sözlerine devam etti. “Türk sineye çekmez, Türk unutmaz! Türk intikamı ertelemez!”

Kalabalığın içinden başka bir ses Atatürk’ün şu sözlerini söyledi: “*Uyuyan milletler ya ölür ya da köle olarak uyanır.*”

İlk başta konuşan kişi kaldığı yerden devam etti. “Bu uyku sizce de fazla uzamadı mı?”

Hep bir ağızdan bağırıldılar. “Çok uzadı!”

Adam tek yumruğunu havaya kaldırdı. “O yüzden, intikam!”

Diğer herkes de aynı şekilde yumruklarını havaya kaldırıp gencin söylediği son kelimeyi heceleyerek tekrarladı.

“İN-Tİ-KAM!”

Omzumun üzerinden Attila’ya baktım. Gözleri kararmış, yüzü öfkeyle kasılmıştı. Konuşmuyor, bir tepki vermiyordu ama duruşu bir cehennem kadar ürkütücüydü. Bana değil kalabalığa bakıyordu, sanki bambaşka bir dünyaya gitmişti aklı ve sanki orada intikamın senaryosunu planlıyordu.

“*Bilinçleninceye kadar asla başkaldırmayacaklar ama başkaldırmadıkça da bilinçlenemezler.*” dedi. Benimle değil de daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi ve bunları söylerken gözleri hâlâ insanların üzerindeydi.

Etrafta bulunan halk bir anda galeyana geldi ve onlar da bulunduğumuz alana gelerek destek verme amaçlı bağırmaya başladılar. Kadını erkeği denemeden herkes slogan atıyordu. Yumruklar havadaydı, bazıları parmaklarıyla Bozkurt işareti yapıyordu.

* George Orwell’in 1984 adlı kitabından bir alıntı. (e.n.)

“Laçın,” dedim yüzünü iki avucumun arasına alarak. “Gerçekten kim yaptı bunu? Söyle bana!”

İnce dudakları acıyla kıpırdadı. Sorduğum sorunun cevabı neyse söylemekte zorluk çekiyordu. Korktuğundan değil, söyleyeceği gerçeğin ağırlığında eziliyordu.

“Onlar,” dedi. “Yabancılar.”

“Ama hangileri? Ve sen bunu nereden öğrendin?”

“Bir önemi var mı?” diye isyan etti ve çırpınarak kollarını ellerimden kurtardı. Âdeta tepiniyor, eş zamanlı çığlık atarak tepki gösteriyordu. “Kardeşimi geri getirecek mi?”

Attila kulağıma doğru eğilerek, “Umay, Laçın ile arabaya bin,” dedi. “Ogeday, götür onları, burası birazdan karışacak.”

O esnada Ogeday görüş alanıma girdi. Hızlı hızlı yürüyerek yanımıza geldi ve Laçın’i kolları arasına alarak “ arabaya doğru götürmeye başladı.

“Abla, sen de gel,” diye bana seslense de kaş göz işaretiyle onlara devam etmelerini söyledim.

“Attila,” diye seslendim boğuk bir sesle. “Kim yapmış bunu?” İstemsizce elimi koluna doğru götürdüm ve parmaklarımı paltonun etrafına doladım.

“Öğreneceğim,” dedi son derece kararlı bir tavırla. “Öğreneceğim ve inan bana, bedelini çok ağır ödeyecek.”

Kolumu yavaşça kavradı, beni kalabalığın arasından çıkıp kendiyile beraber açık bir alana çıkmamızı sağladı.

“Benim anlamadığım Teoman depremde kayboldu ve-” Tam o anda Metehan yanımızda belirdi. Öyle kan dondurucu bir ifadeye sahipti ki gözlerindeki o öfkeyi anlatmaya hiçbir kelime yetmezdi. “Attila, kimlerin yaptığını öğrendik,” dedi, nefretle sıktı dişlerini. “İnan bana, olayın iç yüzü tahmin ettiğimizden bile daha ciddi.”

Kafamın içinde beni ikiye ayıran bir parça şekillendi. Tamamen kandan oluşan, benden bir parça... Yaşadığım tüm anlarda hislerime tepki vererek beni titreten ve anlaşılması güç bir paradoksun içine hapseden.

Kaosun ortasında, yükselen çığlıkların arasında öylece kalandım. Korkunun ne olduğunu en şiddetiyle öğrendiğimi sanırken şimdi bir yenisiyle daha karşı karşıyaydım.

Zihnimin içinde bir titreşim hissettim.

Kafamın içindeki o parça gittikçe daha da netleşti.

Sertçe yutkunurken karşımda duran bu dev adamın gözlerinde gerçeğin karanlık yönünü gördüm. Koca bir imparatorluğun yeniden doğuşu için bir medeniyetin patlayarak yok oluşunu seyrediyor gibiydim.

Metehan'ın yüzünde gördüğüm o dehşet verici ifade ile Attila'nın öldürücü bakışları arasında gidip geliyor, bir sonraki anı tahmin etmeye çekiniyordum.

Neler oluyor, diye sordum içten içe. Tanrım neler oluyor?

Kalbimde kardeş gibi büyüdüğüm kuzenimin acılı yankısı vardı. Ve bu yankı, korkularım ile sarmaş dolaştı. Bir *tentenin** altına girmiş, savaştan korunmak için saklanıyorlardı. Bir an nefes almayı unuttum sanki; tenim karıncalanmaya başladı. O sırada Metehan'ın, “Bunlar yabancıların kimliği adı altında saklanan, *Negatifler*”, dediğini duydum. “Barış falan yok, başkan. Bunu en başından beri biliyorduk zaten. Binlerce yıldır durmadılar, bugün de durmayacaklar! Dört bir yanı sardılar, şimdi de yeni bir savaşın işaretini verdiler.”

“Ne diyorsunuz?” diye yükseldim birden. “Ne savaşı?”

Bakışlarım bir cevap arar gibi Attila'nın yüzünü buldu. Sanki aradığım tüm cevaplar ondaydı. “*Negatifler* de kim?”

Attila tuhaf bir bakış attı yüzüme. *Zaten biliyorsun* der gibi bir bakıştı bu. Çok eski ama bir o kadar da tanıdık bir duygunun alelade yansımasıydı.

* Genellikle güneşten ve kötü hava koşullarından korumak için bir yerin üzerine gerilen bez, naylon, branda, akrilik gibi malzemelerden yapılmış örtüdür. (c.n.)

** Karanlık tarafa hizmet eden ruhsuz varlıklar. (c.n.)

“Günün sonunda anlatacağım,” diye söz verdi. “Ama şimdi yapmamız gereken bir şey var.” Arkadaşına baktı, sonra tekrar bana yöneldi. “Metehan, sizi eve götürecekt.”

“Neden?” dedim. “Kuzenimi kim öldürdüyse onu bulmak istiyorum.”

“Biz de tam olarak bunu yapacağız zaten, Umay. Ama şu an Laçın ile eve gidip onun yanında olduğunu hissettirmeli ve teselli etmelisin.”

Duyduklarımın karşısında neredeyse sinirden gülecektim. “Teselli mi? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Başımı şiddetle iki yana salladım ve sakladığım pençelerimi ortaya çıkardım. “Fazla sessiz kaldım, bugüne kadar olanlara göz yumdum ama artık yetti!” Bakışlarım bizi sessizce seyreden Metehan’a değince onun da ifadesinde beni destekleyen bir mana fark ettim.

“Bizi eve gönderdikten sonra araştırmaya başlayacaksın, bunu biliyorum,” diye devam ettim. “Metehan’ın bahsettiği o insanların kim olduğunu anlatmanı ve Teoman’ın öldürülmesiyle ne tür bir bağlantıları olduğunu öğrenmek için günün sonunu bekleyemem. Dışarıdan bakıldığında saygı gören, güçlü ve eli kolu uzun bir adama benziyorsun. Madem görüldüğün gibisin, o hâlde yardım et ve bunu kanıtla!”

Söylediğim tüm bu sözlerle karşılık ufacık bir tepki bile vermeden öylece izledi beni. Dişlerini sıkıp kaşlarını çatmaya başladığında konuşmaya nokta koymak adına son kez ağzımı açtım.

“Öte yandan,” İşaret parmağımla kendimi gösterdim. “Söz konusu benim kuzenim. Bu da demek oluyor ki *bu dava benim!* Silahı eline verip bir köşeye çekilecek değilim.”

Ondan bir karşılık vermesini beklemeden harekete geçip yürümeye başladım. Bir iki saniye sonra ardımda yükselen adımlarını işitsem ve ismimle seslense de durmadım. İlerideki insan kalabalığı yerli yerinde duruyordu. Ortalık geçen her saniye daha

da alevleniyordu. Tepemizde uçan herhangi bir dron veya kolluk kuvveti de görünürde yoktu. Atı alan Üsküdar'ı geçtiğinde mi çıkacaklardı acaba ortaya?

“Umay, dinle beni...”

Kolumdan yakalayıp beni durduğunda onu var gücümle itekleyerek kendimden uzaklaştırdım. “Sen kimsin?” diye sordum âdeta bağırarak. “Gördüğüm sanrılardan ya da gerçek dışı anılarımdan mı ibaretsin? Tüm İzmir seni tanırken nasıl oluyor da adını bunca zaman bir kez bile duymadım? Attila, kimsin sen?” Parmaklarımı sayı sayar gibi tek tek kapatmaya başladım. “Kafamın içinde türlü sahnelerde görünüyorsun, şehirden uzakta saçma sapan bir yerde yaşıyorsun, bir ekip kurmuş kendine *başkan* dedirtiyorsun, kardeşin önceki hayatımda sizden biri olduğumu söylüyor ve sen de bunu destekliyorsun, Ayata'yı biliyorsun, beni korumaya çalışıyorsun...”

Gözyaşlarım isyan bayrağını çekmişçesine akıyor, boğazım alev alev yanıyordu. Onun yüzünde ise gizlemeye çalıştığı ama benim gördüğüm bir yenilgi vardı. Ya söylediklerime hak veriyordu ya da ağlayarak konuştuğum için bana acıyordu. Sinirlendiğimde ya da öfke nöbetleri geçirdiğimde istemsizce ağlardım ve bu en nefret ettiğim özelliklerimden biriydi. Sırf karşısında gözyaşlarıma hâkim olamadığım için o an bu özelliğimden daha da nefret ettiğimi fark ettim.

“Ama her şeyden önemlisi,” Kollarımı iki yana açıp parmaklarımı bir kartal pençesi şeklinde kıvırdım. “Kimim ben? Ben kimim de bu siktiğimin felaketlerini hep ben yaşıyorum?”

Uzun boyu yüzünden ona kaldırdığım başım, bu sefer gökyüzüne doğru yol aldı. Orada, bir yerlerde çığlık atmak istedim. Ellerim aynı şekilde kalmaya devam ederken kollarımı içe doğru büküp parmak uçlarımı göğsüme doğru yaklaştırdım. Göğsümde hissettiğim o zehir gibi acıyı parmaklarımla söküp çıkarmak iste-

dim. Şimdi acıdan buruşan yüzüm ve yaşlarla sırlıslık olan yanaklarım, onun tarafından bakıldığında gelmekte olan patlamayı işaret ediyor olmalıydı.

“Neredesin?” diye çığlık attım gri bulutlara doğru.

Bu soruyu kimi kastederek sormuştum bilmiyordum ama tek bir kişi için olmadığı kesindi. Belki de her şeyi soruyordum. Belki de acı çeken tüm canlılar adına, belki de yitip giden merhamet adına. Ya da henüz emin olamadığımız diğer varlıklara... Ama tüm bunların dışında, bilinçaltımın en derininde var olana yönelikti attığım çığlık. Hiçbirimizin göremediği fakat orada olduğunu bildiğimiz güce, *mutlak yaratıcıya*.

“Dur de artık!”

Son kez attığım bu çığlık, gelmeyen cevapla beraber boyunumun çaresizce öne düşmesine neden oldu. Bakışlarım yerde, öylece ayakta durmaya başladım. Havanın kirli kokusu, acı çekerek esen o soğuk rüzgârın ıslığı kulaklarımı doldurmaya başladı. Arkamdaki kaos, bir perdenin arkasında yaşanıyor gibiydi sanki. Bunun üzerine Attila, bana doğru büyük bir adım attı. Ona öfke duyuyordum ama öte yandan ışığın kaynağı sadece oymuş gibi hiçbir yere de gidemiyordum.

“Kafamın içini açıp orada neler olduğunu görmek istiyorum,” diye mırıldandım. Sesim o kadar yabancı geliyordu ki kulağıma... “Hakikatin nerede olduğunu bilmiyorum ve bir şeyleri bilmemek beni delirtiyor.”

Elini başıma doğru götürdü ve ben hâlâ yeri seyrederken parmakları önce saçlarımı buldu, ardından avucunu başıma bastırıp ağır ağır okşamaya başladı. Gözlerimi kapattım ve bana hissettirdiği bu tanımsız duyguyu çözümlemeye çalıştım. *Çok uzaklardan gelen eski bir histi bu, tıpkı onun gözlerinde gördüğüm o tanıdık hissiyat gibi*. Ama yeterince hatırlayamıyordum. Kafamın içinde kopan tufanlar gün geçtikçe ruhumu da ele geçiriyordu.

Sanki doğumumdan bu yana bana ait olan parçalar tek tek yok oluyordu. Beni ben yapan tüm o karakteristik özelliklerim gidiyordu. Özümü korumak için bir gemi inşa etmemiştim oysaki. Bir gün bunları yaşayacağımı bilseydim eğer bana ait olan her özelliğin iyi ve kötü yanlarını alırdım o gemiye; sırf unuttuğumda hatırlamama yardımcı olsunlar diye.

O tufanlar dışarıya yayılırsa ve kontrol edemezsem eğer değil kendimi, sevdiğim insanları da koruyamazdım.

“Kim olduğunu sana göstereceğim,” dedi. Avucunu enseme yerleştirip alnını alnıma doğru yaklaştırdı. “Alıştırma alıştırma öğrenmeni, hatırlayarak yol katetmeni istedim. Ancak görüyorum ki bu doğru bir yol değilmiş.” Başımı yavaşça kaldırıp kirpiklerimin altından yüzüne baktım. “Ruh, aynı ruh olsa da sen diğer boyuttaki Umay ile aynı değilsin. Beyniniz iki farklı kıta gibi. Bunu görememek tamamen benim hatamdı. Oradaki Umay, acıyı zamana yayarak çekmeyi tercih ederdi. Ağır gelen gerçekleri tek bir günde kabullenemezdi. Ama buradaki Umay, buradaki sen, çok daha cesursun,” dedi ve cümlelerine soluksuz devam etti.

“Yanıldım. *Ruh eşim hakkında ilk defa yanıldım.* Üzerine gelecek olan darbeler ne kadar büyük olursa olsun, kabullenip acıyı en dibine kadar yaşamayı tercih ediyorsun. Bir anda yıkılıp bir anda dimdik ayağa kalkıyorsun. Diğer Umay, bedenen bir savaşçıydı ama şu an yanımda, ellerimin arasında olan Umay, ruhani bir savaşçı. Şu zamana kadar hak ettiğin muameleyi göstermediğim için senden özür diliyorum. İyi bir gözlemci ve iz sürücü değilmişim, bunu anladım. Seni, seninle iletişime geçmeden tanımaya çalışmak büyük bir hataydı,” dediği an arkamdaki toplulukta her ne oluyorsa Attila, inanç içinde parlayan keskin bakışlarını gözlerimden yavaşça çekip oraya doğru odakladı. Eş zamanlı olarak kalabalıktan yükselen ses, kademe kademe artmaya başladı.

Kaşlarımı çatıp başımı çevirdim ve gördüklerim karşısında gözlerim kocaman oldu.

Bulunduğumuz meydana doğru gelen kalabalık bir insan grubu vardı. Öfkeli ve kavgaya hazır gibi görünen yürüyüşleri, kötü bir şeyler olacağının habercisiydi.

Attila müthiş bir soğukkanlılıkla, “Arkamda dur,” diyerek önüme siper oldu. Metehan da önümde durunca görüş alanım tamamen kısıtlandı.

Akşin ve Timur koşar adımlarla yanımıza geldiler.

“Onlar mı?” diye sordu Timur ortaya doğru.

Metehan başını iki yana salladı. “Sanmıyorum... Yani doğru-
dan değil.”

Attila, “Ne demek istiyorsun, Mete?” diye sorarken ona bakmamıştı bile.

“Bana göre bu, planlı yapılan bir şey. Teoman’ın ölümü, işleri kızıştıracaktı, sonra da suçu sığınmacılara atacaktı. En sonunda da ortalık ayağa kalkacak, karışıklık çıkacaktı. Yani tam olarak bunu istiyorlardı ve görüyorum ki oldu da.”

“Teoman’ı kim öldürdü?” diye bağırdım.

“*Negatifler!*” dedi Akşin saf bir öfkeyle. Çenesiyle topluluğu işaret etti. “İşte bu da onların kuklaları ve aralarında Türkler de var.” Önümde dağ gibi duran Attila ve Metehan’ı iki elimle kenara itip boşluktan geçmeye çalıştım. Olan biteni görmek istiyordum. Yanlarında ufak kalan bedenimle bunu başarıp açığa çıktım. Attila kolumdan sıkıca tuttu ama geriye doğru çekmek gibi bir eylemde bulunmadı. Sanki bu sıradan tutuş ile beni koruyabilecekti.

Başımı iki yana sallayarak, “Kötü şeyler olacak,” dedim nefes nefese. Sanki kilometrelerce koşmuşum da yorulmuşum gibi hissediyordum. Hızlı bir hareketle Attila’ya baktım. “Müdahale edemez misiniz?”

“Biz müdahale etsek bile,” Kalabalığı işaret etti. “Onlar niyetlerini gerçekleştirmeden hiçbir yere gitmeyecekler. Kavgaya kaçınılmaz.”

“Kürşad geliyor.” dedi Timur arkamızdan. Dedikleri genç,

bize doğru koşuyordu. Yüz ifadesi hiç hayra alamet değildi. “Ne oldu, Samsunlu?”

“Abi, birazdan burası karışacak,” Doğrudan Attila ile göz teması kurdu. “Bir şeyler yapmalısınız. Bu gelenler kavga etmeye değil, öldürmeye gelmişler!” dedi.

Attila’nın gözlerinden bir karartı geçti ve yumruklarını öfkeyle sıktı.

“O zaman,” dedi Timur. “Geldikleri gibi gönderelim.”

Kürşad iki parmağını ağzına götürüp ıslık çalarken yönünü geldiği tarafa doğru çevirdi. Tek bir ıslık sesiyle meydana toplanan halk, bize doğru koşmaya başladı.

“Hayır,” dedim isyan edercesine. “Durdurmamız gerek!” Umut dolu gözlerle Attila’ya baktım. Gözlerini hafifçe kıstı ve başını belli belirsiz salladı.

“Çok geç,” dedi. Bize doğru koşan insanlar yanımızdan geçtikten sonra belirli mesafelerde durup yerlerini aldılar. “Arabanın nerede olduğunu biliyorsun. Git ve kardeşinle kuzeninin yanında kal. Ve ne olursa olsun dışarı çıkmayın.”

İri parmaklarıyla kolumu tutup beni yavaşça geriye doğru çekti. “Hadi,” diye emir verdi. “Umay, git!”

Gözlerim bulunduğumuz alanı taramaya başladı. Az önce yumruklarını havaya kaldırıp bağırان insanların hepsi ardımızda toplanmış, saldırmak için üzerimize doğru gelen düşman topluluğunu beklemeye başlamıştı.

Gidemezdim. Ne olduğunu, neden olduğunu bilmiyordum ama yine de gidemezdim. Kastettikleri o şeyler, yani *Negatifler* her ne ise bana hiç yabancı gelmemişti.

Attila bana söz geçirmeye çalışırken karşılık olarak omuzlarımı silktim. “Kardeşim ve kuzenim güvendeler, sanırım gerisi çok da mühim değil... Yani gitmiyorum.” Attila hayretler içerisinde gözlerini açtı.

“Gideceksin!” Emir vermeye devam ediyordu.

“Sen de sesini keseceksin!” Şimdi ciddi olup olmadığımı sor-

gular gibi bakıyordu. “Şaşıрма, başkan,” diye devam ettim sözlerime. “Ben kimseden emir almam.”

Attila verdiğim tepkilere şaşırmaya devam ederken toplulukla aramızda artık on adımlık bir mesafe vardı. Hepsi öyle öfke dolu ve varlıklarıyla şiddeti öyle kucaklamışlardı ki âdeta insan kılığına bürünmüş canavarlar gibi görünüyorlardı.

Negatifler dedi bilinçaltımdan bir ses. Sanki göz kapaklarımı kapatmışım gibi bir perde indi gözlerimin önüne.

Alevler içerisinde yanan bir şehrin ortasında savaşıyor, karşıma çıkan herkesi öldürüyordum. Görünümleri insana benziyordu ama gözleri bir sürüngeğin gözlerine ait gibiydi. Kimilerinin gözleri tamamen sarı ya da yeşildi. Göz bebekleri yuvarlak değil, uzun bir çizgiydi.

Vücudumu sarsan bir titreşimle aniden irkildim. Gözlerime inen o perde de kalktı.

Deprem zamanı zihnimde beliren o ses, kendini yeniden ortaya çıkardı.

Korkma, Umay. Cesur ol!

“Hatırlıyorum,” diye mırıldandım. Tabii ki Attila bunu duymuştu. “Bunlar onlar,” İçimde ardıma bakmadan kaçma isteği uyandı ama ondan önce herkesi uyarmak ve bu alandan uzaklaştırmak istedim. Karşımızdaki topluluk tehlikeydi.

Karanlığın görünmeyen yüzleriydi.

Zamanlaman mükemmel, *Umay kuşu.*” dedi hayıflanarak.

“Umay kuşu mu? Bana bir tek annem böyle seslenirdi.”

Şimdi şaşıрманın sırası değildi belki ama bu benim açımdan görmezden gelinecek bir şey de değildi. “Attila, bu kavgayı engellememiz gerek,” dedim her kelimenin üstüne basa basa. Gözlerim, karşımızda bizden bir atak bekleyen grubun üzerinde geziniyordu. Elli kişiden daha fazlaydılar.

“Bunlar normal insan değil.”

“Tam olarak değil,” diye cevapladı beni. “Asıl normal olmayanlar *Negatiflerin kuklaları*. Melez ya da saf kanı olmayanlar.”

Hemen arkamızda duran Timur, sabırsızca hareketlenirken boynunu kütletti. Şu an ortam kıyamet öncesi sessizliği yaşıyordu ancak içimden bir ses, Timur'un bunu bozacağını söylüyordu. Attila'ya doğru fısıldadım. "Eğer ilk biz saldırırsak kaybederiz. Hatta her şekilde kaybederiz."

Gülümser gibi oldu. "Yanlışın var, önce bizim saldırmamız gerek," dedi. "Üstelik vazgeçmek için artık çok geç." derken sıkıntılı bir sesle ekledi. "Sana söylemiştim. Dinle beni." Gözleri pürdikkat topluluğun üzerindeydi. "Ortalık karıştığı an buradan hızla uzaklaşmanı istiyorum. Ardına bakmadan park yerindeki arabama doğru koş."

Nefes nefese, yüksek bir heyecan içinde başımı olumlu anlamda salladım.

Tam o sırada son derece sabırsız ve agresif görünen Timur hareketlendi ve Kürşad denen genç, "Timur'u tutun!" diye bağırdı. Bu uyarıya istinaden kalabalığın içinden, "Ayı gibi anasını satayım, tutamayız," diye bir cevap geldi.

"Ölünüzü dirinizi, her gün birinizi lan!" diye bağırarak öne doğru fırlayan Timur, gençlerden birine kafayı çaktı.

Birden büyük bir kargaşa koptu. Timur kafa attığı genci ilk darbeye yere sererken ikinci avına saldırdı. Metehan aynı anda iki kişiyi hem tokatlıyor hem de birbirlerine tokuşturup etrafa savuruyordu. Akşin dişine göre bulduğu bir rakibinin sırtına atlamış, kafasını ısıırıyordu. Dişlerini adamın kafa derisine öyle bir geçirmişti ki adam çektiği acıdan dolayı bağırıyor, bir yandan da Akşin'den kurtulmak için çırpınıyordu. Akşin ufak tefek bedeniyle adamın sırtında sağa sola sallansa da pes etmeye hiç niyeti yoktu.

O sırada Kubilay'ın savaş naraları atarak bize doğru koştuğunu fark ettim. "Yetiştim ulan!" Ardından birkaç küfür savurmayı da ihmal etmedi tabii.

Metehan'ın yumruk attığı adamlardan biri döne döne Kubilay'ın tam karşısında sendeleyerek duraksayınca Kubilay deli bir

coşkuyla önce havaya zıpladı, sonra da adamın yanağına okkalı bir tokat yaptırdı.

Ne yapacağımı bilemez bir hâlde öylece duruyordum. Attila kaçmamı söylemişti ama bu panik dalgası elimi kolumu bağlamıştı. Korku ve heyecandan inip kalkan göğsümle çevremdeki şiddeti seyrediyordum. İnsanlar birbirine öldüresiye vuruyordu. Ortalık âdeta savaş yerine dönmüştü. Bu bambaşka bir şeydi, bu şiddetin de ötesindeydi. İnsanlık dışıydı, merhametsizliğin başka bir boyutuydu.

Başımı vahşetin bir başka şekline çevirecekken bir kadın yumruğunu bana doğru salladı. Gözlerimin önünden canlı bir görüntü rüzgâr gibi esip geçti. Kadının göz bebekleri bir sürün-geninki gibi şekil aldı. Bu görüntü üzerimde âdeta şimşek etkisi yaşattı ve reflekslerim benden daha erken davrandı.

Kadının bana savurduğu yumruğu sağ avucumun içine almam ile kolunu dairesel bir hareketle döndürmem bir oldu. Boşta kalan diğer yumruğumu tam karın boşluğuna geçirdim. Kadın yediği şiddetli darbeyi henüz sindirememişken sağ avucumla soluk borusuna denk getirecek şekilde boğazına vurdum. Sonra bir tane daha geçirdim. Kadın kendinden geçip yere yığılırken aklımı kaybetmiş gibi titremeye başladım. Vücudumun salgıladığı bu adrenalin öyle güçlüydü ki başa çıkması çok zordu.

Tam o sırada görüş açıma Akşin girdi. Hâlâ aynı adamla boğuşuyordu ama korkarım ki yenilgiye uğraması kaçınılmazdı. Hiç düşünmeden ona doğru koşmaya başladım. Adam, Akşin'in boğazından tutup ayaklarını yerden kesti. İşte o anda tıpkı bir merdivene tırmanır gibi adamın sırtına atladım.

Kollarımı kalın boğazına geçirerek nefesini kesmeye çalıştım. Öyle çok sıkıyordum ki kendimi durduramıyordum. Adam çırpınıyor, öte yandan iri pençeleriyle kollarımı sıkıyor ve pes etmem için canımı yakmaya çalışıyordu. Verdiği acıyla bağırısam da pes etmedim. En nihayetinde Akşin'in boğazını bırakmak zorunda kaldı.

Akşin yere çakıldı ama aynı saniye ayağa fırladı. “Aferin lan sana, devrem!” Sevinç çılgılığı atarken kollarımı adamın boğazından çektim ve karnına diz darbesi atmasına müsaade ettim.

“Sonunda aramıza döndün.” Kalın botlarıyla düşmanın suratına son darbeyi de indirdi. “İşte böyle sikeriz belanızı!”

Ve sonra suratına tükürdü.

Titriyordum. Kasılmış ellerime bakıyor, tüm bunları nasıl yaptığımı sorguluyordum.

“Umay, Akşin!” diye gürledi Attila. Bize doğru büyük adımlarla yaklaşıyordu. “Gitmeliyiz. Birazdan gelirler.”

“Bu iş çıkırından çıkmak üzere,” diye atıldı Akşin, o da benim gibi nefes nefeseydi. “Polisi, askeri derken ortalık daha da karışacak. Dostlarımız var, önce bir konuşalım.” Ama abisinden keskin bir dille ret yedi.

“Bu iş onları bile aşıyor.” Kaşlarını çatı. “En yükseğe çıkacağız.” Elim sıkıca tuttu ve peşinden sürüklemeye başladı.

“Yanlış yapıyoruz,” dedim, âdeta transa geçmiştim. “Attila, durdur bunu.”

“Yapmamız gerekeni yapıyoruz,” diye cevapladı kesin bir dille.

“Onlar Türk mü? Aralarında yabancılar da var. Irkçılığa girecek bu olanlar. Ülke zaten çok karışık. Yakalayacaklar sizi. Haklıyken haksız konuma düşeceksiniz.”

Bu son sözlerim karşısında kolumu tutan parmakları sertleşti ve adımları hızlandı. Bense ona yetişmeye çalışırken koşmak zorunda kalmıştım.

Kalabalığın arasından geçerken nereden geldiğini fark edemediğim bir yumruk vücudumu teğet geçti. Attila o yumruğun sahibi her kimse aynı şekilde karşılık verdi. Adam sol gözünün üstüne yediği yumrukla beş adım ileri düştü. Hiç duraksamadan yürümeye devam ettik.

“İrkçilikmiş...” dedi kendi kendine. Ses tonu ve tavrından bunu benimsemediği belliydi. “Seni o akşam kurtardığımda ırkçılık olduğunu düşünmüyordun ama?”

Elimi elinden çekmek istedim ama öyle sıkı tutuyordu ki çekiştirdiğim hâlde elimi kurtaramıyordum. “Elimi bırak!” diye bağırdım. “Attila, bırak şu elimi, sövdürtme beni kendine.” Duyamazlıktan geliyordu resmen.

Ancak kavgadan epey uzaklaşıp güvenli bir alana geldiğimizde elimi serbest bıraktı. “İrkçilik demek?” diye sordu hemen kaşlarını çatarak. “Bu soyunu sopunu sık-” Küfretmemek için kendini son anda frenledi. “Hepsi için söylemiyorum ama büyük bir kısmı vatanımızı işgal ettiğinden beri çıkarmadıkları olay kalmadı. Tecavüzcüler, katiller ülkede kol geziyor. On yıl önce de böyleydiler, bizi birbirimize kırdırmaya çalıştılar. Ülkeyi böldüler! Kaçımız dur dedik tüm bu olanlara? Bir elin beş parmağını bile geçmedi. Ayrıca sana az önce de söyledim. Olay sığınmacı sorununu da aştı. Az önce gördüklerin sıradan mülteciler değil. Sana daha kaç kez anlatacağım?”

“Peki, tüm bu olanları siz mi durduracaksınız?” diye sordum.

Hafifçe gülümsedi ama bu gülüş de gizli bir tehlike saklıydı.

“Şüpheli olmasın.” Başını biraz eğdi ve sonra gözlerimde durdu. Mavi gözleri, benim bile ulaşamayacağım bir inançla parıltıydı. “Bize bakınca gördüğün azınlık, göremediğin azınlığın sadece ufak bir yansıması.”

Omuzlarını dikleştirdi ve sözlerine ara vermeden devam etti.

“Ben ya da biz ırkçı değiliz, yalnızca istenmeyen misafirlere karşıyız. Her şeyi hatırladığında bana hak vereceksin. Bu vatan bizim, eğer burada yaşamak istiyorlarsa kurallara uyacaklar ya da...” Gözlerimin içine bakmayı sürdürürken kolunu devam eden kavganın olduğu tarafa uzatıp parmağıyla işaret etti.

“İşte böyle terbiye olacaklar. Aksi hâlde bunun bir tık ilerisi cehennemdir.”

9. BÖLÜM

“RUHUN YARALI KANATLARI”

“Bazı şeyler geri gelmiyordu,
insan bir daha geriye dönemiyordu. İnsanın içinde
bir şeyler ölüyor, yanıp kül oluyordu.”

George Orwell

İçinde kardeşimin ve kuzenimin olduğu arabanın arka kapısını açtım. Attila çoktan şoför koltuğuna geçmişti.

Kapıyı açar açmaz gördüğüm manzara, Ogeday’ın göğsüne sırtını yaslamış Laçın’ın yorgun bedeni idi. Gözleri yarı kapalı ve kendinden geçmiş bir hâldeydi. Bizden sonra ne kadar çok ağladığı şiş olan gözlerinden belliydi.

Arabanın içine atlayıp kapıyı ardımdan kapattım.

“Güzelim?” dedim küçük solgun yüzünü avuçlarımin arasına alıp. “Geldim, güzelim. Buradayım.”

İlk önce sesime tepki vermemiş, boşluğa doğru bakmaya devam etmişti fakat sonra göz bebeklerini yavaşça bana doğru çevirdi. Kuruyan gözleri yeniden yaşlarla dolmaya başladı. “Yanımdayım. Asla korkma,” Birbirine kenetlediği ellerinin üzerine koydum ellerimi. “Gücüm seninle. Seni hiç bırakmayacağım.”

“Umay, canım yanıyor...” Sesi, bir kuşun uykudayken çıkardığı cılız bir ses gibiydi. Ogeday, Laçın’ın saçlarını okşuyor, öte yandan ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Biliyorum,” dedim. Kubilay, yolcu koltuğuna gürültüyle oturunca Attila hemen arabayı çalıştırdı. “Biliyorum, güzelim.”

Bundan başka diyecek bir şey bulamadım.

Ağlamaktan öyle bitap düşmüştü ki bir süre sonra kendinden geçerek uykuya dalmıştı.

Eve vardığımızda Ogeday hâlâ uyumakta olan Laçın'ı kucaklarına alarak arabadan çıkardı, gerçi yüz hatlarına bakılırsa taşımakta bir hayli zorlandığı belliydi. Bize en yakın mesafede bulunan Timur, Laçın'ın ufak bedenini temkinli bir şekilde Ogeday'ın kollarından aldı. Sanki oyuncak bir bebeği taşıyormuş gibi son derece rahat görünüyordu. Adam öyle iri yarıydı ki tek koluyla koca bir halteri bile kaldırabilirdi.

Laçın'ın başı, Timur'un büyük gövdesinin arasında âdeta kaybolmuştu. Sarı saçları yosun gibi birbirine dolanmıştı. Timur şu anda ceylanı ağzıyla taşıyan bir aslana benziyordu. Yoldan geçen bir yabancı olsa gördüğü bu manzara karşısında *yardım mı ediyor yoksa kızı mı kaçırıyor* diye polisi arayıp aramamak konusunda ikilemde kalırdı herhâlde.

Onlar bahçe kapısından geçip ilerlerken biz de peşlerinden yürümeye başladık.

Metehan, bizden daha hızlı yürüyerek Timur'un önüne geçti ve cebinden çıkardığı anahtarla kapının kilidini çevirdi.

"Sağ ol, devrem." dedi Timur sessizce. Laçın'ı uyandırmak istemediği belliydi.

Bizden önce içeri girdiler. Attila sesini en makul seviyeye getirip Timur'a seslendi. "Laçın'ı, Umay'ın odasına götür. Sonra da buraya gel hemen, toplantı yapacağız."

"Tamam, başkan."

Ardından Ogeday'a döndü. "Sen de çık dinlen biraz."

Kardeşim sadece başını sallayıp Timur'un peşine takıldı. Bunu ben demiş olsaydım eğer inadına tersini yapardı. Gerçekten hayret ediyordum.

Onlar merdivenlerden çıkıp tamamen gözden kaybolduğu sırada alt kattan yukarı doğru yükselen adım sesleri işittim.

Hepimiz holün ortasında sıralanmış, şaşkınlıkla bize yaklaşan panik dalgasını bekliyorduk.

“Attila...” Sesinden hemen Yula olduğunu anladım.

Nefes nefeseydi. “Başkan,” dedi merdivenin son basamağını çıkıp bize görüldüğünde.

Attila kaşlarını çattı, aynı zamanda tetiğe geçmiş gibi tüm bedeni kasılmıştı. “Ne oluyor, Yula?”

“İzmir yangın yeri, başkan,” Yula boynundaki kulaklığı sanki kendisini boğuyormuşçasına bir çırpıda çıkarıp eline aldı. “Cumhuriyet Meydanı, Mustafa Kemal Atatürk Caddesi ve Küçükpark,” dedi, yüzü âdeta bembeyazdı. Sonra birden biçimli kaşları çatıldı. “Ne oldu size böyle?” diye sordu bizi boydan boya süzerken. “O kıyametin ortasında kaldınız, öyle değil mi?” Aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. “Ve kavgaya karıştınız?”

Timur merdivenlerden inerken, “Doğru tahmin, Yula’m. Alayının ağzını burnunu kırdık.” dedi çok rahat bir şekilde. “Bir koydum, buradan ta *Sikkim** kadar uzattım.”

“İyi halt ettin, çok güzel dikkat çektiniz.” Yula isyan ederce-sine homurdandı.

Metehan sıkılmış gibi hayıflandı. “Ne yapsaydık? Her şey bir anda oldu.”

“Yula haklı,” dedi Attila. Derin bir nefes aldı ve sakinliğini korumaya devam etti. “Burası konuşmak için uygun değil.” Sonra bana baktı. “Umay, istersen biraz dinlen ya da Laçın’ın yanında dur. Toplantı fazla uzun sürmez.” dedi ve arkadaşlarına başıyla koridorun sonundaki o büyük odayı gösterdi.

Herkes Attila’nın peşinden giderken ben holün ortasında öylece kalakaldım.

“Tabii ki seni almayacaklar yanlarına.” diye mınıldandım kendi kendime. “Hem niye alsınlar ki? Kabahat sende zaten.”

Gerçekten bu duruma neden bu kadar bozulmuştum? Belli ki ekibi ilgilendiren bir konuyu konuşacaklardı. İyi de o zaman neden onlardan bir parçaymışım gibi davranmışlardı?

“Kardeşine salak dersin ama bence en büyük salak sensin,

* Hindistan’da bulunan bir eyalet. (e.n.)

Umay.” dedim yine sesli bir şekilde mırıldanarak. Merdivenleri tırmanırken bile söylenmeye devam ediyordum.

En son uyuduğum odanın kapısını yavaşça araladım. Laçın yatakta uyuyor, Ogeday ise pencerenin yanındaki sandalyede oturuyordu. Kolunu başının altına yastık misali koymuş, gözlerini kapatmıştı. Uyumadığına adım kadar emindim. Ogeday öyle kafasını koyduğu her yerde uyuyakalan insanlardan değildi, tıpkı benim gibi.

“Abla?” dedi gözlerim Laçın’ın üzerindeyken.

“Canım, gidip uyusana. Burada boynun tutulacak,” dedim, yanına gidip kirpi saçlarını sevdim. “Hadi.”

Gözlerini ovuşturdu. “Ben hiç iyi değilim.” Elini kalbinin üzerine koydu. “Buram acıyor.” Sağ avucumu yanağına koyup şefkat ve acıyla yüzüne baktım. Son zamanlarda kardeşimi sürekli üzgün görmek beni mahvediyordu. O hep neşeli, komik kardeşim şimdi sıkıntılar, acılar içerisindeydi. Onun başıma belalar açtığı zamanları bile özölüyordum.

“Ben de.” dedim kısık bir sesle. Boğazımda bir yumru vardı, defalarca yutkunsam da tekrar eski yerine tırmanıyor, beni rahatsız ediyordu.

“Teoman’ın öldüğüne inanamıyorum...”

Usluca ağlamaya başladı ve buna rağmen hâlâ kendini sıkıyordu. Belime sarılınca ben de onun kafasını kollarımın arasına aldım. Başımı başının üzerine yasladım.

“Kim yaptıysa bulacağız.” diye söz verdim. *Gerçi nereden bulacaksam?* Yine de kardeşimin iyi hissetmesi adına yalan söylemem beni pek de rahatsız etmiyordu.

“Güçlü olmalıyız.” Göz ucuyla Laçın’e baktım. “Bize her zamankinden daha çok ihtiyacı var.”

Kollarını belimden çekip sırtını sandalyeye yasladı. “Sana bir şey diyeyim mi abla?” İki avucuyla gözlerini ovuşturdu. Sanki ağladığı için gözlerinden intikam alıyordu. “Çok büyük göte geliyoruz. Fena şeyler olacak gibi hissediyorum.”

Kaşlarımı çattım ve ciddi olup olmadığını anlamak için pürdikkat yüzünü inceledim. “Neden öyle söyledin?”

“Baksana şu olanlara... Sence de normal mi başımıza gelenler?”
Değildi.

Buna verecek sesli bir cevabım yoktu. Ogeday sorusunun cevapsız kalacağını anlamış olmalı ki ayağa kalktı. “Ekip nerede?” diye sordu odadan ayrılmadan önce.

Laçın’ın yatağına doğru yakinelirken, “Ekipmiş...” diye mırıldandım dişlerimin ardından. Küfürmemek için kendimi zor tuttum.

“Nasıl?”

“Aşağıdalar,” dedim. “Toplantı yapıyorlar. Yanlarına gitme sakın.” Bunları söylerken sesimdeki o iğneleyici tonu duymuş, kendimden nefret etmişim.

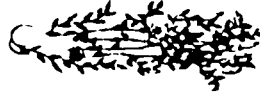
“Yok, uyuyacağım zaten.”

Ogeday kapıyı ardından kapatırken ben de yorganın altına girip Laçın’ın yanına sokuldum. Uyumak istiyordum, uyuyup bir daha uyanmamak... Yorgunluğun, acının, nefretin olmadığı bir yere gidip sonsuza dek orada kalmak istiyordum.

Ruhum artık bu kaoslarla başa çıkamıyordu.

Nefret tohumlarının ekildiği, acının filizlendiği bu çağ beni her geçen gün yaralıyordu.

Çünkü insanı ait olmadığı yer kadar hiçbir şey yoramazdı. Ve ruhum böylesine karanlık ruhlarla dolu evrende yapayalnızdı.

Rüyamda yine savaşıyor, ölüm ve yaşam arasında cebelleşiyordum. Meydanda kavgaya tutuştığımız o insanların korkutucu suretleri peşimi asla bırakmıyordu. Beni takip ediyorlar, yakalamaya çalışıyorlardı. Hatta bilincim, amaçlarının beni yerin altına götürmek istediklerini vurguluyordu. Rüyamda bundan öyle emindim ki koştuğum yollarda, her adım attığımda büyük göçükler meydana geliyordu ve o derin göçüklerden delicesine kaçıyordum.

İçlerinden de sürüngen benzeyen bir sürü yaratık çıkıyordu. Onlar ne kadar hızlı koşuyorsa ben de bir o kadar hızlanıyordum. Kafamın içinde Negatifler kelimesi yankılanıyordu.

Azıcık yetişecek olsalar çığlık atıyor, daha çok hızlanıyordum. Her daim korkusuzca savaşıyor, neden bu rüyada böylesine korkup kaçıyordum? Ama bu sorum, kalabalıkların arasına girdiğimde ve o yaratıklar hızla insan kılığına büründüğünde cevap buldu.

Aynı meydandaydım. Attila ve ekibi, arkasına aldığı bir yığın insanla birlikte beni bekliyorlardı.

Tam da o sahnede açıldı gözlerim. Kan ter içerisindeydim. Hâlâ heyecanlı ve panik hâlindeydim. Yanımda uyumakta olan kuzenimi kontrol amaçlı elimle karanlıkta aradım.

Yanımdaydı.

Derin derin soluklar alarak beni saran bu tehlikeli korkudan kurtulmaya çalıştım.

Hava karanlıktı. Belli ki saatlerdir uyuyordum. Önce cayır cayır yanan gözlerimi ovuşturdum, sonra yavaşça yataktan inip kollarımı ileri uzatarak tıpkı bir uyurgezer gibi karanlıkta kapıyı aramaya başladım.

Zihnimde hâlâ o uğursuz kelime dönüp duruyordu.

Negatifler.

İnsan kılığına girebilen ve aramızda yaşayan o türler... Fakat mutlaka bir adları olmalıydı. *Kimdi bu yaratıklar? Dünyanın dört bir yanını saracak kadar kalabalıklar mıydı?*

Kafamı duvarlara çarpıp beni kısılcına alan bu düşüncelerden kurtulmak isterken nihayet kapıyı buldum.

Evin içi dipsiz bir kuyu gibi kapkaranlıktı. Ellerim duvarların üzerinde, bir süre lambanın düşmesini aradım. Bulamadıkça çıldırdım, çıldırdıkça aramaktan vazgeçtim. Çok susamıştım ve mutfak neredeydi bilmiyordum. Ayrıca tüm gün yemek de yemiştim.

Merdivenlerden düşme riskini göze alamadığım için odaya

geri dönmekten başka çarem olmadığına karar kılmıştım ki ansızın çarptığım bir kapı ile duraksadım.

Kaşlarımı çatıp dikkat kesilirken kapının kulpunu çevirdim. Karanlığa uyum sağlayan gözlerim, odadan sızan loş ışıkla kısılarak kendini savunmaya geçti.

“Merhaba,” diye seslendim normal bir ses tonuyla. *İçeride olabilecek ilk kişi Attila’dır* diye düşünen bir yanımdı. “Kimse var mı?”

Ancak kimseden ses yoktu. Meraklanmıştım ve bu meraklı huyumu tatmin etmek için içeri girecektim.

Oda bir hayli geniş ve eşyalarla doluydu. Gözüme ilk çarpan şey duvara dayalı, dört katlı uzun bir kitaplık oldu. Üzerine cam oturtulmuş tahta bir masa vardı. Masanın üstü bir sürü defter ve kâğıtla doluydu. Hatta siyah bir bilgisayar, o yığının altında kalmıştı.

Odanın diğer tarafında ise iki kişilik, kahverengi bir kanepeler bulunuyordu. Geniş kanepenin kolçağında katlı bir yatak örtüsü, yanında ise bir yastık vardı.

Belli ki burası zamanının çoğunu burada geçiren birinin çalışma odasıydı.

Belki de Akşin’indi. Yula ya da Metehan’ın? Timur’u saymamıştım çünkü onun pek araştırmacı ruhu olduğunu sanmıyordum. Gerçi bu saçma bir ön yargıydı. Onun da olabilirdi sonuçta.

Odanın içinde dolaşmaya başladım.

Gözlerim bir an için çalışma masasının üzerinde bulunan kahverengi, deri kaplamalı eski bir defterde takılı kaldı. Hiç sebebini bilmediğim bir hisle o defteri elime almak için yanıp tutuştum. Daha zihnimde bunun kararını vermemişken adımlarım benden önce harekete geçmişti.

Defteri elime aldığımda çok tanıdık ama bir o kadar da sıcak bir his yüreğime ince ince işledi. Kalbim delicesine atıyordu. Bunun nedeni belki de kime ait olduğunu bilmediğim bu odada eşyaları gizli gizli karıştırdığım içindi.

Defteri yavaşça araladım ve beni iliklerime kadar titreten bir görselle öylece kalakaldım. Çünkü orada, kâğıdın üzerine yapıştırılmış genç bir kadının fotoğrafı vardı. Portre şeklinde çekilmiş bu fotoğrafta gördüğüm kadın, her gün aynada gördüğüm kadınla birebir aynıydı. Açık kahverengi gözleri, en az gülüşü kadar ıslık ıslık. Tek bir farkı vardı, fotoğraftaki kadının kumral kahverengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Üzerinde askeri bir üniforma vardı. Kaşlarımı çatıp fotoğrafı daha dikkatli incelemeye başladım. Bu bize ait bir istihbarat üniformasıydı. Her iki yakada baruti siyah bir kumaş, kumaşın üzerindeki yaka apoletinde ise birer tane altın renkli amblem bulunuyordu.

Ne kadar başarılı olduğunu açıkça gösteren nişanı ve madalyalara sahipti.

Askeri rütbe konularında pek bilgim yoktu ancak amcam asker olduğu için eskiden bize anlattığı bilgiler hâlâ aklımın bir köşesinde duruyordu. Eğer yanılmıyorsam bu fotoğrafta gördüğüm kadın, bir istihbarat görevlisiydi. T.C. Devlet Üstün Hizmet Madalyası, Osmanlı Liyakat Madalyası, Türk Silahlı Kuvvetleri Şeref Nişanı ve anlamını bilmediğim birçoğunu daha üzerinde gururla taşıyordu.

Fotoğrafın her bir ayrıntısı bende tarifsiz duygulara neden olurken ve içten içe bu kadının ben olup olmadığını sorgularken göğsümde bir gurur bayrağı dalgalanıyordu. Bakışlarım fotoğrafın sol alt köşesine doğru kaydığında el yazısı ile atılmış bir tarihe rastladım.

Ağustos 2007

Kafam bir hayli karışmış olsa da heyecanla yeni bir sayfayı çevirmekten kendimi alıkoyamadım. Saman kâğıdından olan yaprakların kokusu burnuma dolarken derin bir nefes aldım. Aynı el yazısı ile yazılmış olan bir şiirle karşılaştım. Daha ilk cümle-

sinden kime ait olduğunu anlanıy, üstüne bir de yutkunma. Belli belirsiz bir tebessüm oluşmuştu

Hüseyin Nihâl Atsız'ın en sevdiğim şiirlerinden biriydi. Sadece sadece küçük bir kısmına yer verilmişti

*Ey sen ki kül ettin beni onma, yakışınca,
Ey sen ki gönüller tutuşur her bakışınla.
Hançer gibi keskin ve çiçekler gibi ince,
Çehren bana uğrunda ölüm hazzı verince.*

*Gönlümdeki azgın devi rüzgârlara attım,
Gözlerle günah işlemenin zevkini tattım.
Gözler ki birer parçasıdır sende İlah'ın,
Gözler ki senin en katı zulmün ve silahın.*

*Vur şanlı silahınla gönül mülkü düzelsin,
Sen öldürüyorken de vururken de güzelsin.**

Şiirin her satırında direnmesi mümkün olmayan bir duygu fırtınasıyla kendimden geçmişken odanın aralık olan kapısı aniden açıldı. O an kitabı masaya koymak yerine sesli bir iç çekişle iki avucumla sımsıkı tutuverdim.

Attila son derece sert bir yüz ifadesiyle keskin azur mavisi gözlerini gözlerime dikti.

Apaçık yakalanmışım.

Belli ki bu oda ona aitti.

Sertçe yutkundum. Öyle utanmışım ki o konuşana kadar sesimi bile çıkaramadım.

“Umay?”

“B-Ben, şey...” Kekelemeye başlayınca ağır adımlarla bana doğru yaklaşmaya başladı. “Sadece...” Pes edercesine omuzlarımı düşürdüm. “Affedersin. Burası galiba senin çalışma odan?”

* Hüseyin Nihâl Atsız'ın *Geri Gelen Mektup* adlı şiirinden. (e.n.)

Başını hafifçe sallayarak sorumu cevapladı.

Heyecanla derin bir soluk aldım ve hızlı hızlı kendimi açıklamaya başladım.

“Eşyalarını karıştırmak gibi bir niyetim yoktu fakat merakıma yenik düştüm. Normalde asla böyle biri değilimdir...” An itibarıyla saçmalıyor, gereksiz yere ayrıntı veriyordum. Saniyede üç kez göz kırparak utangaç bakışlarımı odanın etrafında gezdiniyordum.

Yanıma geldiğinde önce duraksadı, ona bakmasam da yan açıdan yüzüme pürdikkat baktığını görebiliyordum. Sonra avuçlarımda hâlâ tutmakta olduğum deftere sakince elini uzattı. Öyle sıkı tutuyordum ki benden almak için, “İzninle.” demek zorunda kaldı. Hemen defteri bıraktım ve bir adım geri çekildim.

“Pardon.”

Çatık kaşları bir an olsun yumuşamamıştı. Defteri açıp fotoğrafa dikkatle bakmaya başladı, bense sessizce onu izliyordum.

“Kızmakta çok haklısın,” dedim. “Bir daha yapmayacağım. Tekrar özür dilerim.”

Yanından geçip odadan çıkmak için hareketlenirken, “Kızmadım,” dedi gayet normal bir ses tonuyla. Yönümü usulca ondan tarafa çevirdim. Hâlâ ciddiyetle deftere baktığını gördüm. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyordum, olduğum yere çivilenmişim; her zamanki gibi sessizce onun konuşmasını beklemeye başladım.

“Bu fotoğraf,” dedi, başını elindeki defterden kaldırdı ve anlamlı gözlerle yüzüme baktı. “Seni bir hayli şaşkınlığa uğratmış olmalı?”

“Evet.”

Ona doğru bir adım atıp aradaki mesafeyi en aza indirdim.

“Eminim bana soracağın bir sürü sorular var. Ama ilkin sen sormadan ben cevaplayayım,” dedi ve fotoğrafı bana göstermek adına defteri dikey pozisyona getirdi. “Bu sensin.” İşaret parmağını fotoğrafın altındaki tarihe götürdü. “Antlaşmayı kabul edip kendini bu boyuta sürgün ettiğin gün.”

Bunu söylerken kelimelerin altındaki o gizli isyanı, o kabulle-nemeyişi derinden hissettim.

“Bu ben miyim, emin değilim açıkçası...” dedim ürkekçe. “Bana çok benziyor ama...”

“Kabul et artık!” diye yükseldi birden. “Gerçeklerden kaçma-yı bırak, Umay.”

“Ne bağınyorsun be?” Bu kez ben de aynı yüksek tonda kar-şılık verdim. “Ayrıca kaçtığım falan yok benim.”

“Kaçıyorsun.” Dişlerini sıktı. Öyle öfkeli görünüyordu ki çıldırmasına ramak kalmıştı. “Bu kadın sensin. Bu kadın bir zaman-lar *benimdi!*”

“*Benimdi* derken?” diye sordum onun taklidini yaparak, sinir katsayım giderek artıyordu. Hatta sol göz kapağım hafiften seğir-meye başlamıştı bile.

“Hayırdır, ne zamandır senin malınım da bana karşı bunları söyleyebiliyorsun?”

Bu ciddi ve son derece sinirli tavrım karşısında yapabildiği tek şey yutkunmak oldu. Burun kemerini iki parmağının arasına aldı ve gözlerini yumdu.

Derin bir nefes alıp, “Bak,” diyerek söze başladım. “Artık iyi-den iyiye inanmaya başladım. Yarım yamalak da olsa hatırlıyo-rum fakat kafam hâlâ çok karışık.”

Parmaklarını burun kemerinden çekip gözlerini birden açtı. “Sana daha önce de söyledim, başta delirdiğimi düşünüp gör-düklerimi reddettim fakat ben reddettikçe daha da arttı bu durum. Reenkarnasyon olmuş bir ruhu içimde barındırıyorsam eğer emi-nim zamanla bunu kesinleştiren olaylar da yaşayacağım.”

Kusursuz yüz hatları benim anlayamadığım bir duyguyla şe-kil aldı. “Cesaretinin bedeli, bana yokluğunu getirdi,” dedi sanki bana içini dökmek ister gibi, sanki bir duygu selinde boğuluyor gibi. “Ve yokluğunun getirdiği acı, beni öfkeli bir adama dönüş-türdü. Umudumu daima diri tuttum. Ancak görüyorum ki çırpı-nışlarımın bir faydası yok.”

“Ne demek oluyor bu?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

Gözleri şefkat dolu bir babanın kollarında uyuyan bebeğini seyredişi gibi yumuşadı. “Özgürsün, Umay kuşu,” dedi. “Ruhun senindir. *Sonsuza kadar...*”

10. BÖLÜM

RUHUN YARALI KANATLARI”

“Zeki insanları yönetmek,
aptal insanları yönetmekten *çok daha zordur.*
Çünkü zeki insanlar kurtlara benzer;
sonucu ne olursa olsun gerçeğin peşine düşer ve
onu bulmak için pes etmek nedir bilmezler.
Aptal insanlar ise koyunlara benzer;
başkalarının fikirlerini sorgusuz sualsiz benimser ve
yalanı gerçeğe tercih ederler.”

A. Almira Mergen

19. Gün

Elime aldığım eski, bordo renkli kitabın giriş cümlesinde şöyle yazıyordu: “*Kurt sürüden ayrılırsa bir şekilde hayatta kalır ve muhtemelen savaşıarak ölür. Ama koyun sürüden ayrılırsa ya bilinmeze koyulur ve yolda Kurtlara yem olur.*”

“Kurt sürüden ayrıldı,” diye seslendi Yula birkaç adım ötemden.

“Ne zaman dönecek peki?” diye sordum başımı okuduğum kitaptan kaldırarak.

Attila'yı en son dün gece görmüştüm.

“Kesin bir tarih veremem fakat yakında burada olur.”

Attila, kız kardeşi Akşin ile birlikte Ankara'ya, Cumhurbaşkanlığına gitmişti. Yula bana bu bilgileri aktarırken her normal insanın vereceği tepkiyi vermiş, nedenini sormuştum. O da ancak Attila isterse onun bana anlatacağını söylemişti.

“Attila genel olarak nasıl biridir?” diye sordum hiç düşünmeden.

“Gördüğün gibi biri,” diye cevapladı. “Onu anlatmak zordur. Bazen biz bile ekip olarak çözemiyoruz.”

Yula'ya o son konuşmamızda aramızda yaşananları kısaca özet geçtim.

İç çekti. "Attila, senden sonra çok acı çekti. Hiçbirimiz senin gidişinle ilgili konuşamadık çünkü ne zaman ağzımızı açıp yorum yapmaya çalışsak şiddetle tepki gösterdi. Attila'yı hiç böylesine acı çekerken görmemiştim."

"Peki, bunun için ben ne yapabilirim? Gerçekten soruyorum bunu. Bana olan öfkesinin geçmesi için ne yapabilirim?"

"Anlamıyor musun? Onun öfkesi sana değil, Umay. *Senin ihanetine*. Hiç düşünmeden mesleğini, aşkınıza tercih ettiğin için. Ardına bile bakmadan onu terk ettiğin için."

"İyi de bunda benim suçum ne? Onu terk eden," Parmağımla kendimi işaret ettim. "Bu Umay değil, öteki Umay. Bunu ayırt edemeyecek kadar zekâsı yok mu? Öfkesi bu denli mi kör etti onu?"

"Bu konuda haklısın."

"Onu neden terk ettiğini hatırlıyorum," dedim diğer beni kastederek. "Ve bunu yaparken de ne kadar acı çektiğini. Attila'yı da gördüm, en az onun kadar üzgündü. Tüm bunların dışında olanlar için suçlayamaz beni. Başka bir evrenden gelip bu evrene ait olan insanı suçlayamaz. *Ben o kadın değilim.*"

"Haklısın," diye onayladı beni tekrar. "Ben taraf tutmuyorum. Dostum olan diğer Umay ile sen bambaşkasın. Ruh aynı fakat karakteriniz farklı. Seni bulduğumuzda öyle sevinmişti ki artık her şey onun için daha kolay daha mutluluk verici olacak sandık. Ancak yüz yüze geldiğinizde adam zıvanadan çıktı. Sanki bunca yıl içinde bir yerlerde sakladığı öfkesini ortaya çıkardı."

"Onu öfkeli bir adama dönüştürmüştüm, öyle demişti gitmeden önce." Omuz silktim. "Sonra da beni özgür bıraktığını söyledi. Tutarsızca davranıyor. Psikolojisinin bozuk olduğunu düşünüyorum artık."

Yula son sözlerime karşılık derin bir iç çekti. "Sen de sevdiğin herkesin ölümüne şahit olsaydın onun gibi olurdun."

Kaşlarımı çattım. Yaşadıklarımı küçümsediğini sanarak sert bir dille cevap verdim.

“Sen de şahitsin, neler yaşadım. Ben de sevdiğim insanları kaybettim!”

“Henüz seni delirtecek kadarını değil.”

Ona ne cevap vereceğimi şaşırdım çünkü resmen dilim tutulmuş ve bu cümlelerin hissettirdiği ağırlık bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı. Daha çok kayıplar verme ihtimalini düşününce kendimi böyle bir senaryonun deliren oyuncusu olarak bulmak, karanlığın içinde yön aramak gibiydi.

“Bu arada,” Elindeki telefona şöyle bir göz attı. “Urfa’da yaşayan akrabalarınıza ulaştım.”

“Gerçekten mi?” diye atıldım hevesle. Hızla ona doğru ilerleyip oturduğu koltuğa yaklaştım.

“Kimin iletişim numarasını buldun? Durumları nasılmış? İyiler miymiş?”

“Umay, sakın ol,” Ayağa kalktı. “Ali Ülgen adında bir akrabamıza ulaştım. Babanın kuzeni. Arayıp konuşmadım fakat numarası aktif. En son dün akşam üç telefon görüşmesi yapmış.” Yula’nın bu *hacker*den farksız yeteneğine oldukça şaşırsam da önceliğim akrabalarımınla görüşme arzumdu.

“Evet, Ali amcam,” diyerek doğruladım. “Çok sık görüşmeyiz ama bizi bilir. Peki, ya Nevşehir’deki akrabalarımıza ulaşabildin mi?”

“Maalesef... Ama merak etme, onun üzerinde de çalışıyorum.” Telefondaki numarayı bana gösterip, “Eğer görüşmek için hazırsan arıyorum,” dedi. Sadece başımı sallayarak sessizce onayladım onu.

Önce telefonu kulağına tuttu, çaldığına emin olunca da elime tutuşturdu.

Heyecan içinde karşı taraftan gelecek olan sesi bekliyordum. Öyle çok çaldı ki en sonunda telesekreterin sesi devreye girdi. “Açmıyor,” dedim kursağımda kalan hevesimle. “Mesaj atayım, mutlaka görüp geri dönüş yapar.”

Ali amcama hayatta olduğumuza dair kısa bir açıklama yaptım ve bu numaraya geri dönüş yapmasını istediğimi belirttim. Mesajın sonuna da kim olduğumu yazdım.

Gün içinde Laçın ve Ogeday ile dört beş kez daha aradık ama sonuç yine hüsrandı. Akşama doğru saat dört sularında ikisi nihayet görüşme sağlamışlardı. O esnada ben duştaydım.

Laçın, Ali amca ve akrabalarımızın hayatta olduğunu ve üçümüzü de Urfa'ya çağırdığını söyledi.

“Sen ne cevap verdin?” diye sordum Laçın'e.

“Başımıza gelenleri üstünkörü anlattım ve Teoman'ı bulmadan gelemeyeceğimizi söyledim. Ali amca, oğulları Can ve Akın'ı yanımıza gönderebileceğini söyledi, yardım için yarı,” Ogeday'a baktı. “Biz de hayır dedik.”

Akın ve Can ile samimi değildik, şu yaşımıza kadar toptasak üç kez görüşmüşüzdür fakat iyi çocuklar olduğunu bilirdik. Ortalık yeterince karışıkken onların da duruma dâhil olması işleri çıkılmaz noktalara sürükleyebilirdi.

“Teoman'ın ölmediğini biliyorum,” dedi Laçın birden. “O meydanda kardeşimi ararken adamın biri gelip, ‘*kardeşin Teoman'ı öldürdük,*’ diyecek ve ben de buna inanacağım, öyle mi? O kadar da saf değilim.”

“O piçin yüzünü gördün mü?” diye sordu Kubilay. Hemen arkamızdaki koltuğa ellerini dayamış ve gergin bir ifadeyle bizi seyrediyordu.

Laçın başını salladı. “Hayır. Zaten kalabalıktı ve arkamı döndüğümde *işte bu* diye ispatlayacağım birini bulamadım. Duyduğum o sözlerden sonra birkaç saniye donup kalmıştım, tabii durum böyle olunca da o şerefsiz ortadan kaybolması için zaman tanımış oldum.” Derin bir nefes aldı. “Ayrıca biz neden öylece kabul ettik ki Teoman'ın öldüğünü?”

Doğru söylüyordu. *Sahi neden kabul etmiştik? Ortada somut bir şey yokken bizi buna inandıran neydi?*

“Haklısın,” dedim. “Teoman hâlâ hayatta olabilir.”

“*Olabilir* değil, Umay. Teoman hayatta.”

Yula, “Telefon numarasından yerini saptamaya çalışıyorum ama bir türlü sinyal alamıyorum,” diye atıldı.

“Şarjı bittiği için kapalıdır ya da kırılmıştır,” diye bir yorumda bulundu Ogeday.

“Öyle bile olsa sim kartından her şekilde bulurdum ben.”

Kubilay kendini tekli koltuğa atarak, “Yula’nın isteyip de yerini bulamayacağı biri yok,” dedi. “Kendisi en iyi hackerlardan biridir.” Bunu söylerken ekip arkadaşıyla gurur duyduğu hem sesinden hem de ifadesinden açıkça görünüyordu.

Metehan bu konuşma üzerine salona giriş yaptı ve garip bir heyecanla, “Başkan geri dönüyor,” dedi. Kubilay aniden oturduğu koltuktan fırladı ve Metehan’ın arkasında beliren Timur’a baktı. “Sizi aradı mı?” diye sordu Timur hepimizle hızlı bir şekilde göz teması kurarak.

“Hayır,” dedi Yula. “Neden dönüyor?”

Herkes olağan bir durummuş gibi tepki veriyordu, bir tek ekip dışında kalanlar; yani ben, kardeşim ve kuzenim kısa bir süreliğine normal karşılamıştık. “Bir sorun mu olmuş?”

“Nedenini bilmiyoruz, sadece aradı ve *dönüyorum*, dedi. Ayrıca olabildiğince çabuk varacağını da ekledi.” Metehan diken üstünde gibiydi. “Sesi telaşlı değildi ama başkanı tanırım ben, kritik durumlarda gergin olur. Onu hissettim.”

“Onu yarı yoldan döndürecek kadar ne olmuş olabilir?” diye sesli düşündü Yula. Elini çenesine koydu ve ardından sadece kendi duyacağı bir sesle mırıldanmaya devam etti.

“Neler oluyor?” Laçın korkmuştu. Yeşil gözlerini açmış, boncuk boncuk bizlere bakıyordu. “Ne yapmamız gerek şu an?” Göğsü korkuyla inip kalkıyordu. Hemen yanına gidip tek kolumu boynuna dolayıp bedenini bedenime yasladım. Yanakları alev alev yanıyordu. Bir panikatak dalgasına yakalanmak üzereydi. Yüzüme bakıp bir cevap aradı. Ama cevabını bilmediğim bir soruyla yine sessiz kaldım. Metehan bakışlarını Laçın’e dik-

miş, kaşları merhametle kıvrılmıştı. Onun durumuna üzüldüğü gibi duruyordu.

“Merak etme, kötü bir şey yoktur,” dedi, sanki içinde uzun zamandır tuttuğu bir şeyi nihayet söylemiş gibi. Laçın bu söz üzerine ona baktı. “Telaş etme yani.”

Laçın dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. Sonra birkaç saniye bakiştılar. Kaşlarımı çatıp aralarında yaşanan bu durumu anlamaya çalıştım. Sanki yeni bir arkadaşlığın tohumu atılmış gibiydi.

“Kötü bir şey yok yani, öyle mi?” diye isyan etti Timur. “Oğlum, adam son hız buraya geliyor!” diye yükseldi Metehan’a doğru eğilip. Salon ve holün arasında geçişi sağlayan üç katlı bir merdiven vardı ve Timur en üst basamaktaydı, bu yüzden arkadaşları ile yüz yüze gelmek için boynunu eğmek zorunda kalmıştı. “Kafayı mı yedin? Duymadın mı başkanın dediklerini?”

Tam o saniye bir ses duyduk. Nerede duyulursa duyulsun herkesin dikkatini çekeceği bir sestir bu. *Derinden gelen bir patlama sesi.*

“Ne oluyor lan?” diye soludu Timur.

Hepimiz anın verdiği şaşkınlıkla dehşete düşmeden önce sessizce yeni gelebilecek olan sese kulak kesilmiştik.

İlk sestem daha sarsıcı bir ses daha yükseldi. Bu sefer derinden değil, dışarıdan geliyordu. Benim aklıma ilk etapta deprem olduğu geldi, ta ki salondaki iki kanatlı pencere patlayıp cam parçaları üzerimize gelene dek. Bir bağırıyla hepimiz kollarımızı başımıza sarıp yere çöktük.

“Yere yatın!” diye bağırdı Kubilay. Cam parçaları dört bir yana sıçrarken Laçın’ın çığlığı, Ogeday’ın *abla* diye bağırmaları ve ne yapmamızı söyleyen grubun diğer üyelerinin yanı sıra bir patlama sesi daha duyduk. Bu sefer diğer odadan gelmişti. Sonra bir diğer odadan daha... Evin neredeyse tüm camları inmişti. Buna her ne sebep oluyorsa deprem değildi.

“Siper almamız gerek!” Timur’un gür sesiyle Yula elime uzandı. Timur belinden bir silah çıkardı. “Çabuk koşun, siper alın. Ben sizi kollayacağım,” dedi.

Yula uzattığı eliyle elimi tuttu, ben Laçin’in, Laçin ise Ogeday’ın elini tutuyordu. Hepimiz doğrulup iki büklüm bir şekilde salonun çıkışına doğru koşarken arkamızdan peş peşe silah sesleri yankılandı. Başımın üzerinden ıslık gibi bir ses geçti ve o ses yakınımdaki duvarda siyah bir delik açtı.

Kurşunlardan biri az kalsın başıma saplanacaktı. Anın vermiş olduğu panikten dolayı kafamın içinde türlü ölüm senaryoları yazacak ya da şu anki durumumuza duygusal açıdan bakacak lüksüm yoktu.

“Koyduğumun ucubeleri!” diye küfretmeye başladı Kubilay. “Demek sonunda saldırıya geçtiniz ha? Gelin lan gelin! Kafanızı patlatmazsam şerefsiz evladıyım.”

Timur’un bizi kollamak amaçlı saldırıya karşı açtığı ateşler sayesinde birkaç adımla holün oraya vardık ve kendimizi sağ taraftaki dar koridora attık. Merdivenlere yönelmedik çünkü orası tamamen salona ve bizlere denk gelebilecek kurşunlara açık bir davetiyeydi. Fakat Timur, merdivenin başlangıç kısmında bulunan küçük karanlık bölmede koca bedenini gizlemeye çalışıyor, bir yandan da kurşun sıkmaya devam ediyordu.

Kubilay ve Metehan da silahlandı. İkisi de birbirlerini görecektir şekilde sırtlarını duvara dayadılar. Kubilay dış kapıyı, Metehan da salonu görüyordu. Kurşun sesleri asla kesilmiyor hatta giderek artıyordu.

“Kim bunlar?” diye bağırdım. Laçin kollarımın arasındaydı. Tıpkı bir kuş gibi korkudan tir tir titriyordu. Yula karşımdaki duvara dayanmış, kardeşim de onun yanındaki yerini almıştı. “Yedek varsa bana da verin,” dedi. Bu çağrıya karşılık veren sadece Timur oldu. Belinden siyah, parlak bir silah çıkarıp bizden tarafa attı. Yula ustaca onu havada yakalayıp içinde kaç kurşun olduğunu kontrol etti.

“Kim bunlar dedim size?” diye cevapsız kalan sorumu tekrarlardım.

“Koyduğumun *Negatifleri!* Kim olacak başka?” Koridorun sonundan yükselen Akşin’in sesiyle başımı ondan tarafa çevirdim. Dizlerinin üzerinde emekleyerek hızla yanımıza geldi. Bir elinde de silah vardı. “Varlıklarını siktiklerim, bizi nasıl buldularsa kalabalık gelmişler.”

Metehan şaşkınlıkla bağırdı. “Sen nereden çıktın lan?” Salona doğru bir kurşun sıktı ve geri çekilerek tekrar siper aldı.

Timur, “Kızım, sen abinle gitmedin mi?” deyip bir kurşun da o sıktı.

Akşin, “Gittim ama yarı yolda dışarı attı beni. Eve dönmemi söyledi.”

Kubilay homurdanarak Akşin’den tarafa baktı. “Kesin delirttin adamı, o da siktir etti seni. Nedir bu abinin senden çektiği?”

“Bana laf yetiştireceğinize işinize bakın,” deyip yüzünü bana çevirdi. Çok yakınımda duruyordu.

“İşte şimdi ekibe hoş geldin,” Belinden bir silah çıkardı ve kabaca elime tutuşturdu. “Asla acıma,” dedi alev gibi parlayan gözleriyle. “Sık gitsin.”

Hayatımda ilk defa gerçek bir silahla temas kuruyordum. Çocukken kardeşimin oyuncak silahıyla oynamaya benzemiyordu bu. Ağırdı ve kurşun kokuyordu. Elime değen namlu sıcaktı, Akşin kesinlikle yakın zamanda bununla ateş etmiş olmalıydı.

“Ne yapacağım bunu? Ben kullanmasını bilmem ki!” diye bağırdım, elimde emanet gibi öylece duruyordu. Silah sesleri kendi sesimizi öyle bastırıyordu ki bağırmadan konuşmak imkânsızdı.

“İlk kurşunda hatırlarsın,” dedi.

“Sıkıştık burada!” diye seslendi Timur. “Anasını avradını satayım, çok kalabalıklar! Eve yaklaşıyorlar.”

Tabii o, salondaki parçanmış pencereden dışarıyı görebiliyordu.

Metehan bir yandan *Nogay El* şarkısını söylüyor, bir yandan da kurşun sıkıyordu. Şarkının onu gaza getirdiği aşikârdı.

“*Canavar* mı şimdi bunlar?” diye bağırdı Laçın.

“Bir bakıma,” dedi Yula. “Ama insan kılığına girmiş canavarlar. Tıpkı meydanda kavga ettiğiniz insanlar gibi.”

Bu sözlerin üzerine rüyam kendini hatırlattı. Yerin altından çıkan canavarlar ve o canavarların insan kılığına büründüğü sahneler beynimin içinde bomba gibi patladı. *Neydi bunların adı?* Bilinçaltımın derinlerinde gerçek cevabın saklanmakta olduğunu hissediyordum hatta emindim fakat bir türlü hatırlayamıyordum.

“Bana da silah verin!” dedi Ogeday.

“Sen küçüksün,” Akşin sırttı. “Arkamızda kal.”

Kubilay ve Metehan’ın yanına gitmek üzere ortamızdan geçmeye çalıştı. Biraz daha çabalasa üzerimize oturacaktı. “Kubi, sen geç şöyle.”

Kubilay, Akşin’i eliyle itekledi ve arkaya doğru düşmesine sebep oldu.

“Kızım, geç lan arkaya,” dedi. “Fevri hareketler yapıyorsun, öldürteceksin bizi.”

Aralarında yaşanan ufak çaplı atışma üzerine ön kapının ardından ani bir fren sesi geldi. Kurşun sesleri havada uçuşuyordu. “Başkan geldi!” diye sevinçle haykırdı Timur. Herkesin yüzündeki o sevinç, o rahatlama ifadesi kelimelerle anlatılmayacak kadar şaşırtıcıydı. İşte burada *anlamıştım ekibin Attila’ya ne kadar güven duyduğunu ve ne kadar bağlı olduğunu.*

Dış kapı gümbür gümbür yumruklanmaya başlayınca Metehan seri adımlarla kapıya doğru koştu ve açtığı an yere çöktü. Attila iri cüssesini eğerek kapıdan içeri girdi. İlk benimle göz göze geldi. Gözleri telaşın ve korkunun çok ötesindeydi, gözlerimde bir şeyler arıyordu sanki. Kalbini heyecanla çarpmaya başlarken nefesimin sevinçle kesildiğini hissettim. *Artık buradaydı. Attila hiçbir yere gitmemeliydi.*

* Arslanbek Sultanbekov’un şarkısı. (e.n.)

Yula bana bakıp, “Kurt, sürüye geri döndü,” deyip hafifçe tebessüm etti.

Gözlerimi tekrar bize yaklaşmakta olan Attila’ya çevirdim. Çoktan yanımıza gelmiş, aramızdan geçip yanıma çökmüştü. Onun getirdiği soğuk esinti ise etrafımızı sarmıştı.

“İyi misiniz?” diye sordu hepimize ama gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Yutkunarak başımı salladım. *Ekibin ona duyduğu hislerin bende de olması normal miydi?* İçinde bulunduğumuz duruma bakacak olursam gayet normaldi. Attila’nın adı bile geçince güven duygusunu içimde hissediyordum, kaldı ki onu görmek bile ona karşı hislerimi artırıyordu.

Onu sadece dün gecedен bu yana görmemiştim ama şimdi farkına varıyordum; *onu bin yıl geçmişçesine özlemiştim*. Eski hayatımda nasıl bir Umay’dım ki onu terk edebilmişim? Bunu nasıl göze alabilmişim? O kadının huyunu hiç sevmediğimi fark ettim.

“Artık buradayım,” dedi, ağzından sızan soğuk nefesi yüzüme çarptı ve tüm bedenimi titretti. “Gitmeyeceğim.”

“Başkan, içeri girmek üzereler!” diye bağırdı Timur.

Attila hızlıca elindeki silahta kaç kurşun olduğuna bakmak için şarjörü kontrol etti ve sertçe geri kapatıp emniyet kilidini açtı.

Yüzünde tehlikeli bir gülümseme oluşurken, “Yazık olacak,” dedi ve sözünün üstüne dört bir yandan taramalı tüfekler evin dış duvarlarına şiddetle çarpmaya başladı. Tavandan üzerimize dökülen taş ve toz parçalarından korunmak adına kollarımı başımın etrafına sardım.

“Bizimkiler geldi!” diye sevinçle haykırdı Metehan. “Kurt sürüsüne *merhaba* deyin, puştlar!”

Kubilay erkeksi sesiyle gür bir kahkaha attı. “Koyunlar, kurtlara yem olmaya geldi!”

Timur, “Devrem, desene akşama ziyafet var,” deyip coşkuyla ateş etmeye başladı. “İzgaraya oturtacağız bunları.”

Üst kattan birden fazla ayak sesleri duyulmaya başlandı.

“Çabuk olun lan!” diye yukarıya doğru bağırdı Timur. Birkaç saniye sonra iri postallı biri, paldır küldür merdivenlerden inmeye başladı. Son atılan kurşunla beraber lamba patlamıştı, bu yüzden de antre karanlık sayılırdı.

“Ne panik yaptın be?” dedi bir kadın sesi. Merdivenlerden inenin elinde *AK-47* tutan bir kadın olduğunu fark edince şaşır-dım. Kendini hemen duvara yaslayıp konumunu sağlama aldı. Uzun boylu ve bir kadına göre heybetliydi. Belki de ben alçak konumda olduğum için öyle sanmıştım. Uzun sarı saçları vardı, yukarıdan atkuyruğu yapmıştı. Yüzünün hatlarını tam seçemiyordum ama burnu biraz büyük gibi görünüyordu.

“Balamir!” diye soludu Timur.

“Geldi bizim dişi kurt.”

Metehan kahkaha attı.

Kubilay bu neşeli sese eşlik etti. “Seni yaradana kurban be Asena!” Sonra fırsatını yakalayıp saldırganlara bir kurşun daha sıktı. Balamir denen kadının arkası kalabalıktı, köşeden gördüğüm kadarıyla birkaç adam sipere yatmıştı.

“Balamir, kaç kişiler?” diye sordu Attila.

“Otuz kişi gelmişler sizin indirdiklerinizle beraber. Biz yarısını hallettik.”

“Başlarım lan sizin muhabbetinize, dallamalar! Kurşuna dizilmişsiniz burada, *hâlâ fiskos*” yapıyorsunuz.” Konuşan adamın yüzünü görmedim ama yukarıda sipere yatanlardan biri olduğu belliydi.

“Başkanı ve hanımları tenzih ediyorum bu arada,” diye de ekledi cümlenin devamında.

“Aykut, kayınbabanı gondiklesinler. Hoş geldin!” diye bağırdı Timur gülerek.

* Diğer bir adıyla Kalaşnikof, Dünya'nın en popüler silahı kabul edilen Sovyet yapımı bir 7.62 mm piyade tüfeğidir. (e.n.)

** Başkalarının yanında ama onların duyamayacağı biçimde gizli ve alçak sesle konuşma. (e.n.)

“Yavaşak,” dedi Aykut denen adam. “Beş dakika önce on sekiz kişiyi devirdik. Böyle mi teşekkür edilir lan?”

“Kaldı geriye on iki kişi,” dedi Balamir.

Akşın, Balamir’e bakmadan homurdandı. “Bize de bırakın.”

“Sana leş bırakırım ancak,” diye cevapladı Balamir laf sokar gibi. “Dirisini halledememişsin belli ki.”

Akşın tam karşılık verecekti ki Attila ona uyarıcı bir bakış attı ve olduğu yere geri sindi.

Çatışma birkaç dakika daha sürdü. Attila, Kubilay ile yer değiştirip görevi devraldı. Öyle seri ve isabetli ateşler ediyordu ki... Rütbesini bilmiyordum ama *lider* unvanını boşuna almamış olduğunu düşündüm.

“Beş tane de benden,” diye bağırdı ortaya doğru.

“Başkan, harikasin.”

Balamir, Attila ile samimi bir şekilde konuşuyordu. Belli ki önceden beri tanışıyorlardı. Kadının yüzünü hâlâ tam olarak göremiyordum, ses tonu güzel olmasının yanı sıra dominanttı da.

Attila bu iltifata herhangi bir tepki vermeyip ateş etmeye devam etti. Arada bir fırsat bulursa göz ucuyla bana bakıyor, sonra hedefe tekrar odaklanıyordu. Bense sık sık Ogeday ve Laçın’i kontrol ediyordum. Birbirlerine sarılmışlardı ve anbean olan biten her şeyi endişeli gözlerle takip ediyorlardı.

Elimi ikisinden tarafa uzatıp onlara destek olmak isteyecektim ki Attila birden, “Yere yatın!” diye öyle bir gürledi ki bu olağan dışı tepkisinin nedenini sorgulamaya fırsat bulamadan büyük bir patlama gerçekleşti.

Attila bağırışıyla beraber bana doğru atılıp bedenini üzerime siper etmişti ancak müthiş bir kuvvetle geriye doğru itilince bedenlerimiz birbirinden ayrı yerlere savruldu.

Patlamanın çıkardığı sestten dolayı kulaklarım uğulduyordu. Eğer yaşarsam bundan sonraki hayatımda sağır olma ihtimalimin çok yüksek olduğunu düşündüm. O kadar hızlı düşünüyordum ki bir saniye önce aklımdan geçenleri unutuyor, korku dolu yeni düşüncelerle zihnimi dolduruyordum.

Acı da duyuyordum bir yandan. Ya zemine ya da duvarlardan birine öyle sert çakıldım ki tüm bedenim felç olmuş gibi tutmadı. Acı iliklerime kadar ulaşmıştı ve beni ölümün kucağına apar topar atmıştı.

Gözlerimi hafifçe aralayıp etrafa göz gezdirmeye çalıştım ancak her yer sis gibi bir görüntüden ibaretti. Üzerime toz zerrecikleri yağıyordu ve etrafta hiç ses yoktu. Derken başıma keskin bir ağrı saplandı, sanki etime canlı canlı çivi çakılıyordu. Acının şiddeti büyüdü, büyüdü ve korkunç bir azaba dönüştü. Aralık olan gözlerim acıyla kısıldı ve dudaklarıma çığlıklar yerleşti.

Ait olduğumu söyledikleri o boyutta, başka bir evrende buldum kendimi.

An itibariyle hatırlamadığım ne kadar anı varsa bir bir gözlerimin önündeydi. Tarihimizde yaşanan en önemli savaşlarda kendi kandaşlarımla savaşıyor, ölümle kol kola yürüyordum. Attila ve ekip arkadaşları bulunduğum her cephede yanımdaydı.

Görüntüler çok hızlı geçiyordu. Tarihteki ilk savaşımız olan Belencer Savaşı'nı gördüm. Bu savaşta, Hazar Türkleri'nin tarafındaydık. Hızla geçen görüntünün ardından birçok savaşta buldum kendimi; Malazgirt, Trablusgarp, Çanakkale, Türk Kurtuluş Savaşı ve Göktürk-Sasani Savaşları. Devamında ise İstanbul'un Fethi.

Ait olduğum boyuttan altı tane daha vardı ve hepsi de Türkiye'ye aitti. Bizler de özel seçilmiş askerler olarak belirli sayıdaki ekiplerle soydaşlarımıza yardıma gidiyorduk. Fakat en çok yenden beden bulduğum bu boyuttaki Türkiye'nin yardıma ihtiyacı vardı.

Tüm bunlara imkân veren güç, ta en başta inkâr ettiğim ve anemi benden aldığı için düşman olduğum Ayata'ydı. O ve onun ırkı. Onlar *Ak Yıl*'dan geliyorlardı, namıdiğer *Sirius*'tan. Arkeologların buluşlarının yanı sıra teoriler gerçektir. Bizler oradan geliyorduk! Bu nedenledir ki atalarımız o muazzam yıldızı kutsal saymış, yol gösterici olarak seçmişlerdi.

Ve ben artık her şeyi biliyordum.

Tüm bunların içerisinde Attila ile olan ilişkimizi, bana duyduğu o büyük aşkı. Ve bu aşkı yerle bir eden kritik kararlarımı, onu defalarca üzmelerimi, yarı yolda bırakmalarımı... *Ben Attila'yı bir kez değil, bin kez terk etmiştim.*

Sevgim, onun bana duyduğu sevginin yanında bir kum tanesi kadardı. O beni vatanı gibi severken ben sadece vatan aşkıyla yanıp tutuşmuştum. Hep ön plana çıkmak istemişim, hep ekip arkadaşlarımdan bir adım önde görmüştüm kendimi. Etrafımda kim varsa vatanıma olan aşkımdan sonra gelmişti.

Kendimden nefret ettim.

Bu Umay Ülgen, orada yaşayan Umay Tulpar adındaki o kadını boğmak istedi.

Sevgiyi bile dengeleyemeyen, dozunu kaçırın, aklından zoru olan o kadından ölesiye nefret etti.

Kurultayın ekibe sunduğu iki seçenek vardı:

Ya hep birlikte yeniden yolculuk yapıp doğduğum boyuta gidecektik ya da tek bir kişi liderlik yapmak için önce tek başına yolculuğa çıkacaktı.

Ama ben arkadaşlarıma ihanet etmişim. Sıfırdan başlayıp yaşadığım boyuta reenkarnasyon olmayı teklif ettim. Bunun altında yatan amaç, gittiğim yerde yeni ekip arkadaşları kurmaktır. Yanımda Attila'yı da götürmek istemişim fakat kurul bunun mümkün olmayacağını, geride kalan ekibin diğer bir başkana ihtiyacı olacağını söylemişti.

Ben de kabul ettim.

İhanet eden ben, sözde *kendimi feda ediyorum* deyip *terk ettim*. Attila'nın çalışma odasında gördüğüm fotoğraftaki tarih doğrudur. Ağustos 2007'de bu boyuta gelip 1 Mart 2008'de şehit oldum ve yedi gün sonra aynı ruh ile yeniden doğdum. *Bu dünyada öldüm ve tekrar doğdum.*

Ben nasıl bir insandım böyle? Bu Umay Ülgen, diğer kadından öyle farklıydı ki onun doğru olarak nitelendirdikleri baştan sonra yanlıştı.

Kalbimden içeri yavaş yavaş bir sızı girmeye başladı.

Vicdan azabı.

Tüm yaptığım hataları, savunduğum ideolojilere atfetmiştim. Bana *keşke kim olduğumu hiç hatırlamasaydım*, dedirtecek kadar çarpıcıydı hatıralarım.

Bu patlama sonrasında yaşamak istemedim. Gözlerimi açıp kimseyi görmek istemedim. Çünkü kimseye bakacak yüzüm yoktu. *Özellikle Attila'nın o güzel yüzüne...* Var olan tüm güzel duyguları barındıran o gözlere bakamazdım.

Elleri yüzümde gezinirken, “Umay, aç gözlerini. Umay, kendine gel.” diye kendini yıpratırken bile açmıyordum gözlerimi. Pişmanlığın ve gerçeklerin ağır yüküyle göz kapaklarım bile baskı uyguluyordu bana.

“Umay kuşu?”

Ama yine de Attila'nın çabası daha baskın çıktı. Yavaşça aradım gözlerimi, doğrudan onunla karşılaşınca göz pınarlarımdan akan yaşlara engel olamadım. Biçimli kaşlarını çattı ve baştan ayağa incelemeye başladı beni.

Yüzümü sevdi. Birkaç damla gözyaşı daha süzüldü yanaklarımdan. Üzerimdeki tuğla parçalarını dikkatle alıp bir tarafa attı.

“Seni kucağıma alacağım. Sorun yok, tamam mı? Endişelenme.” diye rahatlatmaya çalıştı. Çıt çıkarmıyordum, o ne derse desin eyleme dökmesi için bekliyordum. Kollarından tutup *beni affet* diye haykırmak istiyordum fakat gücüm yoktu. Ruhumdaki ve kalbimdeki acıdan başka hiçbir acı hissetmiyordum. Bedenim ezilsin çok mu? Onca kırdığım kalpten sonra ne önemi vardı ki?

Özenle kucağına aldı beni. Bir saniye olsun yüzünden ayırmıyordum bakışlarımı. Eminim, neden böyle baktığımı anlamaya çalışıyordu. Şok geçirdiğimi düşünüyor olabilirdi.

“Umay, korkutma beni. Bir tepki ver,” dedi, nefesini hissettim, vücut ısısı gibi sıcacıktı. Kokusu hatıralarımdaki kokuyla aynıydı. Tekrar adımlı andı.

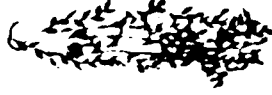
Boğazımdaki koca yumruyu kovmak için sertçe yutkundum.

“Attila,” dedim. Kısık ve pürüzlü sesim ne kadar acı çektiğimi yansıtıyordu.

“Evet?”

Birkaç damla yaş daha aktı gözlerimden.

“Seni biliyorum.” Ne demek isteğimi anlamak ya da anladığı hâlde emin olmak için kaşlarını daha çok çatıp konuşmama devam etnemi bekledi. “Seni hatırlıyorum.”

Anıları hatırlamak kimilerine göre mutluluk verir, kimilerine göre ise acı. Bu acının içerisinde vicdan azabı da vardır, pişmanlık da mutsuzluk da. Kıyısında köşesinde özlem de vardır kimi ya da neyi özlediğine bağlı olarak.

Vicdan azabının tüm kalbimi esir eden o sızısı, beni ele geçirmişti. İtirafım ve ardından gelen dilsiz gözyaşlarım, onu derinden sarsmıştı. Ne diyeceğini, nasıl tepki vereceğini bilmiyor gibi görünüyordu. Resmin arkasındaki mutluluk, yaşadığı şaşkınlıktan ötürü saklanmayı sürdürse de çok geçmeden hafif bir gülümsemeye teslim oldu.

Tam olarak neyi hatırladığımı, itirafımın ne kadarını kapsadığını ilk saniyelerde bilmese de bana kalırsa çok geçmeden anıya geçti gözlerimden.

Beni kucağında taşımaya devam ederken ekibin geri kalanı tek tek ses verdi ve ortak bir alanda buluştu. Sanırım hepsi bir araya toplanıyordu. Zaman benim için durmuştu, bu yüzden yaşananlara ayak uyduramıyordum.

Attila, “Herkes iyi mi?” diye seslendi gür bir sesle, hâlâ gözlerime bakmaya devam ediyordu. Cevaben gelen sesler sis bulutu gibi kulaklarımda yankılanıyor, kelimeleri bir araya getiremiyordum. “Sığınağa iniyoruz!”

Verdiği komutla ilk önce kendi hareket etti. Kollarımı boynuna dolayıp başımı göğsüne yasladım. Tamamen içgüdüsel olarak

davranıyor, duygularım tarafından yönetiliyordum. An itibariyle diğer Umay ve şimdiki Umay'ın karakteri arasında bir yerde duruyordum. *Tek bedende iki ruh, tek bedende iki kadındım.*

“Aşağıda güvenli bir sığınağımız var,” dedi alçak bir ses tonuyla. Nefesinin yüzüme vuran rüzgârıyla cümlemin doğrudan bana yönelik olduğunu fark ettim. “İyisin değil mi?”

Gözlerim hâlâ kapalıydı, sesli bir cevap vermek yerine sadece başımı oynattım.

“Daha iyi olacaksın,” dedi sanki olmak zorundaymışım gibi bir imayla.

O saniyelerde Ogeday'ın *abla* diye yankılanan sesini işittim. Sağlığının iyi olduğunu bilmek içime huzur vermişti fakat kardeşine yirmi bir yıl boyunca ablalık yapan Umay, sahip olduğu o hislerle yanıp tutuşmamış, kardeşim diye çırpınmamıştı. Bu kalbimde yeni bir korkunun ateşini fitillemişti.

Aslında sebebi çok açıktı. *Reenkarne olan ruhlar, bedenlendiği son yaşamındaki aile üyelerine karşı derin bağlar hissetmezlerdi.* Ben her şeyi hatırlayarak bu bağı tamamen kesmiş mi oluyordum? Hayır! Böyle olsun istemiyordum, kardeşime karşı olan sevgim devam etsin istiyordum.

“Ablan iyi, Ogeday. Yanımda,” diye cevap verdi Attila. “Herkes aşağıya, hadi!”

Sanırım etraftaki toz ve dumandan birbirlerini yeterince göremiyorlardı.

Son derece seri adımlarla merdivenleri inmeye başladı ve geride bizi takip eden diğer herkes bu ritme ayak uydurdu.

Kapılar açıldı, kapandı. Bir ampul cızırtısı yükselirken bir diğeri daha devreye girdi.

“İyi miyiz?”

“İyiyiz, başkan,” dedi Timur. Sonra herkes aynı cümleyi tekrarladı.

Yula'nın sesini duydum. “Umay nasıl? Yaralandı mı?”

“Hayır, o iyi.”

Beni kucağından yavaşça indirerek bir sandalyeye oturttu. Göz kapaklarımı zoraki bir şekilde aralayıp etrafımda çember oluşturmuş gruba baktım. Attila bana en yakın olandı, yanında Ogeday ve Laçın vardı. Sol tarafa ise ekibin diğer kalanı sıralanmıştı. Hepsinin yüzü gözü dağılmış, toz toprak içerisindeydi. Hepsinden *af dilemek* istedim, bundan başka bir yol göremedim. Akşın ile aramızdaki bir saniyelik bakışmada, yüzünde endişeli bir ifade yakaladım. Benim için endişelenmiş olmasına şaşırmıştım ve aynı zamanda benden neden nefret ettiğini anlamaya başlamıştım. *En azından diğer Umay'dan.* Kim uğradığı bir ihaneti sineye çekebilirdi ki?

Bakışlarımı kaçırdım ondan, daha fazla bakamadım yüzüne. O esnada, “Su getirin,” diye emretti Attila. Yula hiç düşünmeden yerinden fırladı.

Yula... Akşın'ın aksine sadece o, bu Umay'a kin gütmemişti. Her iki tarafta da kabul etmişti bu kadını. Diğer ben, bu sevgiyi hak etmese de en azından buradaki ben, bu nefreti hak etmediğimi düşünüyordum.

Gözlerimi Attila'dan tarafa çevirdim ve o andan itibaren kendimi bir an olsun alamadım gözlerinden. O da doğrudan gözlerimin içine bakıyordu ve eminim hissettiğim acıyı hissediyordu, belki de niçin bu denli hüznü dolu olduğuma anlam veremiyordu.

Onun bana meydandaki kavgadan hemen önceki deyimile; *ruh eşimin gözleri gizli bir telaş ile çalkalanıyor, belli etmemeye çalışıyor ama ben görüyordum.* Yüz hatları daha önce onda şahit olmadığım kadar sertti. Hatta karşılaştığımız gece bile hiç böyle sine soğuk, katı değildi.

Yula elinde küçük bir su şişesi ile geri geldi.

Suyu doya doya içerken yanan içim gitgide rahatlıyor, düşüncelerimi hâle yola koyuyordu. Ben yavaş yavaş normale dönerken hissetmediğim ağrılar bir bir baş göstermeye başlamıştı.

“İyiyim,” dedim fısıltıdan farksız çıkan sesimle. Fakat değilim, söylediğim kadar iyi değildim. Kalben acı çekmeye devam

ediyordum ve o acı boğazımı bir avuç taş misali doldurmuştu. Yutkunamıyordum.

Attila elini başıma koyup saçlarımı okşarken Metehan kulağına doğru eğilip bir şeyler söyledi. Duyduğu her neyse ifadesi kaskatı kesildi.

“Geliyorum,” diye cevapladı onu Attila. “Laçin ve Ogeday, Umay’ın yanında kalın.” Diğerlerine başıyla kapıyı işaret etti. Onlar sırayla odadan çıkarken sandalyeden kalkmaya çalıştım.

“Abla, dur,” dedi Ogeday. “Kalkma, dinlen.”

Yanıma gelip kolumdan tuttu ve oturmam için biraz güç gösterdi.

“Neler oluyor?” dedim telaşla. Israrlarını duymazlıktan geldim. Her ne kadar başım da dönse, vücudumda ağrılar da olsa ayağa kalktım.

Odanın kapısını açtığımda hepsini bir arada konuşurken buldum. Attila’nın elleri pantolonun ceplerinde, sırtı ise bana dönüktü. Diğerleri de etrafında bir hilal şeklinde durdukları için beni göremiyorlardı.

Kürşad’ın sesi ne kadar kısık olsa da telaşı belli oluyordu. “Başkan, ayaklanmalar çoktan başladı. Bize yapılan bu kallesş saldırı, başka yerlere de yapılmış.”

Metehan, “Bir şeyler yapmamız lazım. Yoksa ortalık karışacak ve biz durdurmak için çok geç kalacağız,” dediğinde Kubilay öfkeyle soludu. “Erken seçimden önce olacak iş değil bu.”

Benimle beraber onları dinleyen kardeşim şaşkınlıkla mırıldandı. “Erken seçim mi geliyor?” Laçin de en az onun kadar şaşmıştı.

Timur onları duymazlıktan geldi. “Biz durdurmazsak ordu devreye girecek, işte o zaman kandaşlarımız da sokaklara dökülecek.”

Yula’nın isyan dolu sesi herkesi bastırdı. “Bakın, eğer öfkeyle kalkarsak biz zararlı çıkarız. Bu saldırganlar zaten emri doğru-
dan, en tepeden alıyor.”

Sesinin ayarını arkadaşları gibi kontrol edemiyordu. “Yurt dışındaki ekiplerle iletişimdeydim, dünyanın her yerinde eylemler ve kargaşalar başladı. Aceleyle karar verdiler ve şimdi ne halkı ne de *Negatifleri* durdurabiliyorlar. Biz bu hatayı yapamayız.”

Balamir, “Şimdi söyleyin, gidip tüm karargâhlara haber vereyim,” dediğinde Attila tok ve keskin sesiyle devreye girdi. “Hayır.”

Bir elini cebinden çıkarıp onlara doğru parmağını salladı. “Eğer şimdi durdurursak seçimden sonraki ayaklanma daha şiddetli olacaktır. Ben bir hafta önce gereken yerlere haber uçurdum zaten. Bugün, yarın olaya el koyarlar. Seçim iki hafta sonra. Cumhurbaşkanı ile telefonla bizzat görüştüm, o da halktan yana. Seçimden sonra her şey bambaşka olacak.”

Kubilay şaşkınlıkla soludu. “Nasıl yani? Sen hangi adaydan bahsediyorsun, başkan?”

Attila gözlerini ona dikti. “H**** Başkan’dan.”

Herkes suspus oldu ve duydukları karşısında Attila’nın yüzüne bakmaya başladılar. Aldıkları cevap onlar için tatmin edici olmamıştı ve daha fazlası için beklemeye devam ediyorlardı.

“Sevinin, dostlarım.” dedi gururlu bir sesle. “Bozkurtlar diriliyor, büyük uyanış çok yakın!”

Son sözleriyle içimde öyle bir gurur ve sevinç dalgası oluştu ki bunu çığlıklarla haykırmak istedim. Hiçbir korku hissetmedim, gerçek Türk dediğin böyle bir müjde karşısında korku hissetmezdi çünkü. Eski Umay, vatansever bir insandı; sadece Türkçü diye nitelendirmezdi kendisini fakat şimdiki Umay, yani artık kim olduğunu bilen Umay, Türkçülüğü tüm iliklerinde hissediyordu.

Ogeday sevinçle zafer sesleri çıkardığında herkes başını bizden tarafa çevirdi. Attila ile o an göz göze geldik. İfademdeki mutluluğu görmüştü, bu onda müthiş bir sevince neden olurken dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

“Umay, ne diyorsun bu işe?” diye seslendi Akşin. Gültümsemeye devam ederek ona baktım. Onun yüzündeki şüphe, benim

sunduğum ifadeyle solup gitti. Başını öne arkaya doğru sallayıp hafifçe tebessüm etti. “İşte beklediğim cevap.”

Ona doğru yürümeye başladım. Herkes bir adım kenara çekilerek yolu açtı ve tam karşımda hareketsizce bekleyen Akşin’e doğru iyice yaklaştım. Ne yapmaya çalıştığımı anlamadığı için kaşlarını çattı ve beklemeye devam etti.

Aramızda kısacık bir mesafe bırakarak önünde durdum ve sağ elimi ona uzattım. Ne yapacağını başta bilemedi ama sonra *barış için* uzattığım elime tereddütle baksa da sonunda kabul etti. Elini sımsıkı tuttum. Mavi gözleri yaşarmıştı, beni sevmediği hâlde böyle bir hisle dolup taşmasına şaşırmak yerine mutlu olmuştum. O da elimi sımsıkı tutuyordu fakat birden beni kendine doğru çekip kollarını etrafıma doladı.

“Nihayet,” dedi kulağıma doğru. “Hoş geldin, kız kardeşim.” Ben de kollarımı ona doladım ve aynı güçle bedenini sımsıkı sarardım. Yıllardır hasret kaldığım bir sıcaklıkla kalbim titredi.

Akşin’i içten içe ne kadar çok sevdiğimi hatırladım. Diğer boyutta her ne kadar sürekli kavga etsek de aslında derinlerde böyle değildi. Ve buradaki Umay’ı da az çok tanımıştı, bu yüzden bana gösterdiği bu sevgi daha güçlüydü. Birbirimizden ayrıldık ama kollarımızdan tutmaya devam ettik. Sevgiyle, sıcacık olan gözleriyle bakıyordu bana. “Biliyorum, aklında hangi Umay’ı kastettiğimi merak ediyorsun,” dedi. “Kabul et ya da etme; diğer Umay, şerefsizin teki-” Attila gürültüyle boğazını temizleyince cümlesini hemen düzeltti. “Ama bu Umay, on tane erkekten daha delikanlı. O yüzden ben senden yanayım, kardeşim. Aramıza tekrar hoş geldin.”

“Ağlamak istiyorum,” dedi Metehan. “Gurur duydum lan. Aferin, Akşin.”

Yula tek eliyle Akşin’i geriye ittirip bana sarıldı.

“Kıskanç,” dedi Kubilay gülerek Yula’nın bu tavrına karşın.

Timur bizi izlerken alayla konuştu. “Ben şu an yaşananlara inanamıyorum... Balamir, çimdikle beni ya da sarıl lan.”

“Kurşunlayayım bir de istersen? Hem alışıksın sen.” dedi Balamir, Timur’a sert bir şekilde.

Yula kendini geri çekip akan gözyaşlarını silmeye başladı. Kendimi hem çok mutlu hem de çok hüzünlü hissediyordum. Yapbozun kayıp parçaları tamamlanmıştı. *Artık ailemle beraberdim.*

Attila, “Tamam, şimdi alacağınızı alın, burayı terk ediyoruz,” dedi, sonra Metehan’a döndü. “Siz şu cesetlerin icabına bakın. İzleri bile kalmasın.”

“Tamam, başkan.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum Attila’ya, istemsizce koluna dokundum. Bakışları bir an paltosunu tutan elime kaydı, sonra yüzüme baktı.

“Timur’un galerisine gidiyoruz.”

Kaşlarımı çattım. “Timur’un galerisi mi var? Araba galerisi mi?”

Başını olumlu anlamda salladı. Merakla çatılan kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Bunu aklım almamıştı çünkü tuhaftı. Bununla ilgili tam kafa yormaya başladığım sırada Ogeday, “Kedim nerede?” diye telaşla bağırmaya başladı. “Seyfi nerede? Kedimi çaldılar! Kedim nerede?”

Timur, “Dur, oğlum. Sakin ol. Kedi bu. Evin içinde bir yerlere saklanmış, niye çalsınlar kedini?” dedi, Ogeday’ın kollarından tutarak sakinleştirmeye çalıştı. “Ulan, bir de kedi mi arayacağız?”

“Bu kedi, kimin kedisi?” diye bir ses geldi merdivenlerden. Hepimizin kafası sesin geldiği yöne doğru döndü. Bulunduğumuz sığınağa inmeyi sağlayan mazgal gibi demir bir kapak vardı ve Samsunlu Kürşad da merdivenlerden elinde kediyle inmeye çalışıyordu. “Ula, ha bu merdivenler ne dardır da?” dedi Karadeniz şivesiyle.

Ogeday, “Seyfi...” diye coşkuyla bağırdı ve Kürşad’a doğru büyük adımlarla ilerlerken Balamir’den alaycı bir gülümseme

yükselir gibi oldu ama son anda öksürerek gülüşünü sakladı. Kediye sevgiyle kucağına alıp sıkı sıkı sarılan kardeşim son derece mutluydu ama aynı şeyi Seyfi için söyleyemezdim. Çünkü Seyfi, küfreder gibi miyavlıyordu.

“Evet, kedi de bulunduğuna göre,” dedi en baştan beri varlığını arka plana attığım Aykut. “Hadi işbaşına!” Esmer ve yağız bir delikanlıydı, ayrıca sert bir mizaca sahipti.

Attila, “Yukarısı nasıl, Kürşad? Güvenli mi?” diye sordu.

“Yukarısı çakal leşleriyle dolu,” Sırıttı. “Tamamen güvenli, abi. Tek bir yaşam belirtisi bile yok.”

“Polisler gelmeden buradan gitmeliyiz,” dediğinde buna karşılık Metehan bilirkşi edasıyla, “O iş bizde, başkan.” diye cevapladı saygıyla.

Herkes iki dakika içerisinde sığınaktan alacaklarını aldı, gerçi neyi aldıklarıyla ilgili bir fikrim yoktu; sırt çantaları fazlasıyla şişkin görünüyordu. Hepimiz sığınaktan çıkmak üzere merdivenleri tırmanmaya başladık. Bu yeri ardımızda bırakana kadar üç kat yukarı çıktık. Her katın merdiveni çok dar bir alana çıkıyor, dönemeçli dikdörtgen bir koridordan geçiyordu.

“Sen nereden çıktın lan? Nasıl haberin oldu?” diye sordu Kubilay, Kürşad’a. Eve çıkan son adımlarımızı da geride bırakmak üzereydik.

“Aykut haber verdi,” dedi suçu arkadaşına atan çocuklar gibi.

Konuşmaya kulak misafiri olan Timur, “Kayınbabanı gondikleyeceğim, Aykut,” diye söylendi nefes nefese.

Kürşad kıs kıs güldü. “Yaparsın sen, Gondik Reis.”

Sığınaktan çıkıp harabeye dönen evin antresine vardığımızda Attila riske girmemek adına hızla evden çıkardı bizi. Bir an olsun yanından uzaklaşmama izin vermiyordu. *Elimi tutmuyordu tabii* ama eli, sırtım ve kolumla sürekli temas hâlindeydi.

Ogeday, Laçın ve ben Attila’nın arabasına bindik. Yula da bizimle beraber arka koltuktaki yerini aldı.

“Timur,” diye seslendi Attila arabanın camından karanlığa doğru. “Anahtar hâlâ aynı yerde, değil mi?”

“Evet, başkan.” Karanlıktan ötürü yüzünü göremiyordum. Etrafta hiç ışık yoktu. Çünkü şehrin en uzak köşesinde, yaşadıkları bu evin etrafında ne komşu evler ne de yanan trafik lambaları vardı. Bu eve geldiğimden beri bir seferliğine de olsa dışarı çıkmadığım için yalnızca arka tarafı gören büyük tarlayı biliyordum ve onun kimsesizliğini.

Timur arabayı Metehan’a vermişti. Yula ile Kubilay bizimle gelecekti. Cesetlerin icabına bakma görevi, ekibin geri kalanına verilmişti.

Yola çıkmadan önce Attila dikiz aynasından arkaya bakıp, “İyi miyiz gençler?” diye sordu. Ben de kontrol etmek için omzumun üzerinden geriye doğru baktım. Laçın son derece yorgun ve mutsuz görünüyordu. Gözleri yarı kapalıydı, başını Ogeday’ın omzuna koymuştu.

“İyiyiz, abi. Yaşıyoruz işte,” dedi Kubilay rahat bir tavırla.

“İyi. Yaşamaya devam etmek istiyorsan civıtmamaya özen göster, olur mu evladım?” diye uyardı onu. Bana kalırsa gereksiz bir tehditti bu. Fakat Attila’yı artık biliyordum; o her zaman ağırlığını koyan bir adamdı. Keskin çizgileri vardı.

Kubilay önce yutkundu ve sonra, “Olur, başkan,” dedi.

Göz gözü görmeyen karanlık yolu, yalnızca arabanın farları aydınlatıyordu. Oldum olası bu manzara karşısında korkmuşumdur. Farlar zaten yolun az bir kısmını aydınlatıyordu, arabanın önüne aniden atlayan bir hayvan ya da insan düşüncesi beni hep tedirgin ederdi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum Attila’ya. Elleri direksiyonda pürdikkat yola bakıyordu.

“Konuşacağız,” dedi kısaca. Başka da bir şey söylemedi.

Çok stresli hissediyordum. Kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu, ayrıca stres mideme vurmuştu. Hafiften hâlsizlik de vardı. Bedenimi yan döndürüp başımı arka koltuğa çevirdim ve Oge-

day'dan küçük Seyfi'yi bana vermesini istedim. Başta kediye sınıksı sarılıp oynadığını vermek istemeyen çocuk gibi korumaya aldı onu ama Seyfi suratına pat diye sağlam bir pati atınca çaresizce bana uzattı.

O kadar güzel ve yumuşak bir kedi idi ki kucağımda top gibi yerini aldı. Attila göz ucuyla ikimize bakarken gözlerinde şefkatli bir ışıltı vardı.

Koltuğa iyice yerleştim ve Seyfi'yi okşamaya başladım. O da bundan keyif almış olacak ki mırlamaya başladı. Kediler gerçekten insana huzur veriyordu. Tüm negatif enerjiyi alıp yok ediyorlardı. Araştırmalarımın ve bizzat yaşadığım deneyimlerden yola çıkacak olursam eğer kediler, insanların ve yaşayan tüm canlıların aurasını görebiliyordu. Bu yüzden her insana yaklaşmaz, sevmezlerdi. Kendilerini de sevdirmezlerdi. Şöyle denirdi; kediler bir noktaya kitlenip uzun uzun bakarlarsa orada insanların göremediği ve yalnızca kendilerinin gördüğü bir şey vardır. Bir enerji ya da *farklı bir varlık*.

“Uyudu,” dedi Attila kucağımdaki tatlı tüy yumağına bakıp. “Yerini sevdi belli ki. Hayvanlarla aram iyidir. Beni hep severler,” dedim tebessüm ederek.

“Bakalım Hun ile tanışınca da hemen anlaşılabilecek ve böyle düşünebilecek misin?”

“Hun?” dedim kaşlarımı çatarak. Ve sonra karşılaştığımız o gece hafızamın silik duvarlarından atladı ve kendini hatırlattı. “Doğru ya, o senin köpeğindi, değil mi? O gecedan bu yana hiç görmedim onu? Sahi o nerede?”

“Timur'un galerisinde kalıyor. Hem orayı koruyor hem de onun için daha güvenli,” dedi karanlık yola bakmaya devam ederken. Köpeğinin heybeti ve ürktücü gözlerini düşündükçe biraz tırsımıyor değildim ama sahibi Attila olduğu için saldırgan bir tutum sergileyeceğini düşünmüyordum. Çünkü hayvanların karakterinde en önemli rolü sahipleri oynardı. Nasıl davranırsan öyle yetişirlerdi.

Bir saat sonra Buca Organize Sanayi bölgesine varış yaptık. Deprem burayı da etkisi altına almıştı. Gördüğüm kadarıyla sanayiideki çoğu iş yeri yıkılmıştı, bazıları ise büyük hasar almış ayakta zor duruyordu.

Metehan girişteki kulübede bekleyen güvenlik görevlisiyle kısa bir konuşma yaptıktan sonra arabalarla sanayiye giriş yaptık.

Timur'un iş yeri, diğerleri gibi büyük hasara uğramıştı ama hâlâ ayakta duruyordu. Galerinin içi oldukça büyüktü, son model arabalar tavandaki spot ışıklarıyla o kadar iyi parlıyordu ki karanlığa alışan gözlerim acımişti. Depremden dolayı tavan da ve duvarlarda büyük çatlaklar vardı. Tavandan dökülen tuğla tozları, zeminin bir kısmını istila etmişti; araçlar hariç. Sanırım yakın zamanda güzelce temizlenmişlerdi.

Ben etrafı incelerken kucağımda mışıl mışıl uyuyan Seyfi de uyandı, yoğun ışıktan dolayı gözlerini kısmış etrafa bakıyordu. Herkes sırt çantalarını müsait bir yere bırakırken Ogeday soluğu arabaların yanında aldı. Hepsine dokunuyor, sanki kırk yıllık araba uzmanıymış gibi inceliyordu.

Attila'ya, "Hun nerede?" diye sordum yanımda yürürken. Bir yandan da tombul Seyfi'yi okşuyordum.

Tebessüm eder gibi oldu. "Alt katta. Kendisine özel odası var."

"Vay!"

"Işıkları söndür, Metehan," diye seslendi Attila. "Görebileceğimiz kadarı yanık kalsın."

Metehan bir dakika içinde söyleneni yaptı ve alana geri döndü. Laçın ise ne yapacağını bilemez bir hâlde ortada durmuş etrafa bakıyordu. O esnada Attila, galerinin köşesinde müşterilere özel olduğunu düşündüğüm masa ve koltukların bulunduğu alana götürdü beni ve karşılıklı oturduk.

Laçın ile Metehan'ın konuşmasına kulak kabarmış ve onları izlemeye başlamıştım.

Laçin, “Buradaki tüm arabalar neredeyse son model ve yeni üretim, neden orada Toros var?” diye sordu beyaz renkli Toros’u işaret ederek.

“Herkesin bir tutkusu var,” dedi. “Timur hastasıdır.”

“JITEM’de mi görevliydi?”

Laçin’den gelen bu soru karşısında oldukça şaşırdı. İkisi de beyaz Toros’a doğru yürümeye başladılar. Laçin kollarını arkasında birleştirmiş, uslu bir kız çocuğu gibi sorduğu sorunun cevabı bekliyordu.

“JITEM ile bağlantı kurmana şaşırdım.” Gülümsedi. “Geldiğimiz boyutta yok çünkü.”

“Neden ki?”

“Ülkenin ihtiyacı yok, o yüzden. Biz Cumhuriyetin çizgisinden hiç şaşmadık, sınırlarımızı koruduk, ilkelerimize sahip çıktık. Öyle binlerce terörist yok. Bizim orada Türk’ü, Laz’ı, Alevi’si, Çerkez’i, Kürt’ü kardeş gibi yaşar. Gerektiğinde hep bir ağızdan ‘*Ne Mutlu Türk’üm Diyene!*’ sözünü de söylemesini biliriz.”

Laçin duydukları karşısında burukça gülümsedi. “Ne güzel.”

“Burada, bu ülkede yaşananlara inanamıyorum. Gerçekten aklım almıyor. Bir ülke, yirmi sekiz senede nasıl bu kadar parçalanır? Nasıl böylesine kimliğini unuttur? Kardeşi kardeşe kırdırmışlar. Özlerini unutturmuşlar. Biri de bunca sene boyunca çıkıp dememiş ki *biz ne yapıyoruz, ülke elden gidiyor!*”

“Haklısın,” dedi Laçin yine buruk bir ifadeyle. “Ne desem bilemiyorum.”

“Bir şey demene gerek yok. Çünkü denilecek hiçbir şey kalmamış artık. Bundan sonra tek çare, öleceğimizi bilsek bile ülkemiz için savaşmak.”

“Ben sizin kadar cesur değilim,” dedi Laçin bu söylediğine inanarak. “Mesela... Umay gibi değilim.”

“Aynı kanı taşıyorsunuz. Biliyor musun, cesaret bazen birden ortaya çıkar, korkuyla arasında ince bir çizgi vardır çünkü. Onu da ölüm kalım esnasında anlarsın.”

* Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele Grup Komutanlığı. (e.n.)

“Öyle mi diyorsun?”

Metehan gülümsedi. “Sen korkma,” dedi.

“Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak,” Kubilay birden ortaya çıktı ve yanlarına giderek millî marşımızı okumaya devam etti. “Sönmeden yurdumun üstüne tüten en son ocak.”

Galerinin arka çıkış kapısından Timur belirdi ve gür sesiyle bağırdı. “O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak,”

O sırada kucağımdan bir miyav sesi yükseldi.

Ogeday, “O benimdir, o benim milletimindir ancak.”

“Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilal!” dedi Attila sonsuz bir gururla.

Yula devam etti. “Kahraman ırkıma bir gül; ne bu şiddet, bu celal?”

Akşın buruk bir edayla gülümsüyordu. “Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helal...”

Ve son kısmı da ben söyledim.

“Hakkıdır, Hakk’a tapan milletimin istiklâl!”

Samsunlu Kürşad, Timur gibi arka kapıdan giriş yaptı içeriye ve gülerek, “Hay size kurban olayum, uşaklar!” dedi Karadeniz şivesiyle. “Hayunlari gömdük de geldük.”

Kubilay homurdanarak söylenmeye başladı. “Lan oğlum... Bak, hiçbir şey anlamıyorum dediğinden, ne diyorsun?”

“Ha bu balıkları tavaya goydun mi?”

“Ney?”

Kürşad sırttı. “Zıt Erenköy, uşağum.”

“E sen dayağı hak ettin ama şimdi,” dedi, Kürşad’a doğru bir hamle yaptı ama Attila uyarınca birden cansız manken gibi donup kaldı.

“Ne çabuk hallettiniz işi?” diye sordu tek kaşını kaldırıp.

“Başkan,” dedi Timur. “Bizden hızlısı mezarda biliyorsun.”

“Polis geldi mi?”

“Hayır. Zaten ben o işi hallettim.” dedi sanki çok gizli bir meseleden bahsediyormuş gibi. Attila *aferin* der gibi başını oy-

nattı, sonra yüzünü bana çevirdi. O an evde sığınakta olduğu şey aklıma geldi ve sormadan duramadım.

“Sen sığınakta *büyük uyanış çok yakın*, diye bir şey söyledin. Anlamadım, ne demek istedin?”

Derin bir nefes alıp bana doğru yaklaştı.

“Uyuyanlar ve çoktan uyananlar olarak ikiye ayrılır insanlık, biliyorsun.”

Başımı salladım. “Benim nezdimde ise uyutanlar, uyuyanlar, arada kalanlar ve uyananlar olarak dört gruba ayrılır insanlık,” dedim. Tam konunun üstüne Seyfi, kucağıma iyice yerleşip gözlerini yumdu.

Tebessüm etti. “Evet, tam olarak bu. İşler çığından çıkmak üzere.”

“Yani iç savaş mı çıkacak?” diye sordum gözlerimi açarak. Başını olumlu anlamda sallarken bu durumdan mutlu olmadığı yüzünden anlaşılıyordu.

Bu, kalbime aniden ateş gibi bir heyecan düşmesine neden oldu. Aklım bu sözlerdeki gerçekliğın ağırlığında ezildi ve hayalini dahi tahmin edemedi.

“Bize kalsa savaş çıkmadan halletmek istiyoruz fakat *Negatifler* tam tersini istiyor.”

“Her boyutta sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramıyorlar!” dedim öfkeyle.

Negatifler, tarih öncesinden bu yana dünyayı istila eden karanlık ırklara denirdi. Sümerler’den, Aztekler’e kadar birçok medeniyete kendi izlerini bırakmış ve günümüze kadar ulaşmıştır. İnsanların bir kısmı bunun bir efsane olduğuna inansa da ciddi bir kısmı gerçek olduğuna inanıyordu. Onlarla önceki yaşamlarımda hep savaş hâlindeydim hatta savaş hâlindeydik. Her şeyi hatırlamadan önce rüyamda gördüğüm sahneler de önceki hayatımda yaşadığım gerçek anılarımdı.

Onlar her yerdeler! Sokakta, markette, caddede, restoranlarda, alışveriş merkezlerinde... Aklınıza gelebilecek her yerde varlar. Hatta biri yolda size herhangi bir soru sorduğunda o kişinin

aslında insan bedenine girmiş bir *negatif* olduğunu fark etmezdiniz. *Onlar içimizdeydi!*

Bütün büyük devletlerde görevliler, en küçük kademeden en büyük kademeye kadar. Ve içinde bulunduğumuz bu yüzyılda başımıza musallat ettikleri bu piyonlar ruhsuz, duygusuz varlıklardı.

“Bir sorun mu var?” dedi Attila. Öylece dalmış, düşüncelere boğulmuştum. “Bir şey mi hatırladın?”

Başımı sağa sola salladım. “Hayır, sadece olayın ne kadar ciddi olduğunu düşünüyordum.”

“Bir arada kalmalıyız,” dedi. “Ne olursa olsun yanımda olmalısın.”

Derin bir nefes aldım. Doğrudan gözlerine bakıyordum. Ona tekrar ihanet edemezdim. Ekibe, bu insanlara sırtımı dönemedim. *Bu sefer olmazdı.*

“Benimle misin?”

“Seninleyim.”

II. BÖLÜM

“SESSİZ VE DERİNDEN”

“Oysa maceranın gerçek bedeli tehlikeye atılabilmektir.”

Stefan Zweig

20. Gün

O akşam Hun ile tanıştım. Aklımda kalan son hâli gibi ürkütücü değildi açıkçası. Hem bana karşı çok uysaldı hem de beni çok sevmiştir. *Yani sanırım...* Çünkü Attila böyle söylemişti. İlk kez gördüğü insanlara karşı bu kadar sıcak davranmazmış.

Hun ile biraz ilgilendikten sonra Attila onu, ona ait olan küçük odasına götürdü.

Ertesi gün için hepimizin toparlanması lazımdı. Bu yüzden dinlenmek için alt kata indik.

Galerinin alt katında üç küçük oda vardı. Ekip bu odalara belirli sayılarda dağılmak zorundaydı ancak bu pek mümkün değildi, o yüzden Timur ve Mete galerideki arabalarda yatmayı tercih ettiler. Balamir ve Aykut yarın tekrardan gelmek üzere gittiler. Hazır onlardan bahsetmişken... Attila'ya kaşla göz arasında diğer yaşamımda izlerine rastlamadığımı belirttim, nedeni sordum. O da bana, onlarla bu boyutta tanışıp ekibe dâhil ettiklerini söyledi.

Kardeşim ve kuzenim odaların birinde beraber kalmak için yanımdan ayrıldı. Kubilay ve Yula ise diğer odaya çekildi. En son Attila ve ben kaldık.

“Burası bana ait,” dedi beyaza boyalı ahşap kapıyı açarken. “Burada rahat edersin.”

“Sen nerede kalacaksın?” diye sordum. Kalbim çarpıyordu, tuhaf bir heyecan büyüyordu içimde.

“Yukarı çıkarım, burada arabadan bol bir şey yok,” dedi hafifçe tebessüm ederek. Cevap veremedim. Yüzüme bir an için dikkatle baktı, sonra kaşlarını sertçe çattı.

“Ama önce yüzünü temizlememiz gerek,” dedi. “Sen içeri geç, ben birazdan geliyorum.”

“Ben yapar-” diyemeden ayrıldı yanımdan.

Usluca kapıyı açtım. Tahmin ettiğim gibi diğer odalar gibi küçüktü. İçeride fazla eşya yoktu, tıpkı eski evimde olduğu gibi orta büyüklükte bir yatak vardı. Yatağın karşı duvarında klasik bir klima, hemen altında tahtadan yapılma küçük bir masa vardı. Üzerindeki kitaplar üst üste diziliydi, iki üç tane de pilot kalem vardı.

Yatağa doğru yöneldim ve ayağımdaki kirli spor ayakkabıları çıkarıp kenara koydum. Yatağa serili olan çarşaf ve yastık oldukça temiz görünüyordu. Kenarına oturup elimi yüzeyinde gezdirmeye burnuma gelen temiz deterjan kokusuyla haklı çıktığımı anladım. Ve bununla beraber ne kadar yorgun olduğumu... Başımı yastığa koyduğum an uyurdum. Yüzümdeki yaralar, sırtımdaki ağrılar kadar acı vermiyordu doğrusu. *Peki, ya kalbimdeki yaralar?* Sanki hiç tedavisi yokmuş gibi geliyordu.

Çünkü beden yara aldığı anda hücreler görevlerini yerine getirir ve iyileşmelerini sağlar. Fakat yürek manevi anlamda yara alırsa iyileşmeye gebe bir hâlde uzun yıllar boyunca sancı çeker. İnsan bazen sırf sevdiği için acı çekmez, eğer içinde vicdan ağrısı varsa bu en büyük sancılara sonuçlar doğurur. *Benim pişmanlığımın büyüklüğü aşkımı yutuyordu.* Boğazıma ilmek ilmek ulaşır orada bir düğüm hâlini alıyordu. Ne konuşabiliyor ne de hüngür hüngür ağlayabiliyordum.

Ben büyük bir azabın eşiğinde cayır cayır yanıyordum ve dönüp yaşananları değiştiremiyordum. Bedel ödemem gerekiyordu. bunu içten içe durmadan tekrarlıyor, cezalandırılmak istiyordum. Günah çıkarma isteği değildi bu, *hak ettiğimi bulma istediğiydi.*

Patlama yüzünden üstüm başım yara bere içindeydi. Kanlar yüzümde kurumuş, tıpkı bir toprak kalıntısı hâlini almıştı. Ellerimde çizikler, kollarımda kesikler... Kirpiğime kadar canım acıyordu. İfadem acıya karşı müthiş bir gayret gösterse de azabım ruhumun her yerine sirayet etmişti.

Kapıdan içeri giren ve karşımda duran adam ise neler hissettiğimi anlıyordu.

“Sana bunu getirdim,” derken bir elinde uzun kollu beyaz bir tişört vardı. “Kendin giyebilir misin?” Diğer elindeki malzemeleri arkasındaki masaya koydu.

Oradan bakınca çok kötü görünüyor olmalıydım ki tişörtü tek başıma giyemeyeceğimi düşünüyordu. Nedense onu haksız çıkarma isteğiyle üzerimdeki kirli bluzu çıkarmaya başladım. İçimde sadece sütyenim vardı ve beni böyle görmesinden ötürü bir utanç duygusu hissetmiyordum.

Bluzu başımdan çıkarmaya çalışırken birazcık zorlandım ama o yardım edip işimi kolaylaştırdı. Sonra yeni temiz tişörtü giyme-me yardım etti.

“Teşekkür ederim. Sen kendin için getirmedin mi?” diye sordum.

“Bu da benim,” dedi daha önce fark edemediğim beyaz renkli tişörtü gösterip.

Üzerindeki uzun kollu, lacivert tişörtü çıkardı. Az önce kendi bedenimi görmesinden çekinmeyen ben, şimdi onun vücuduna bakmaya utanır olmuştum.

Bakışlarımı kaçırdım ancak gözlerime söz geçiremedim, gösterişli vücuduna doğru çekiliyordum. Bir kartal gibi geniş omuzları, çelik gibi sert gövdesi vardı. Kaslı kolları dövmelele kaplıydı. Sağ kolunda bir *Tamga** sembolü, sol kolunda ise *Akyıldız* ve *kurt* sembolü vardı.

Tişörtü başından geçirirken birkaç saniyeliğine arkasını dönünce sırt kanatlarında kocaman bir *kartal figürü* gördüm. Dövmeleri mi onu bu denli etkileyici yapıyordu yoksa ihtişamlı fiziği

* (Tr.) Darnga. İşaret. Bir şeyin üzerine bir işaret basmaya yarayan alet, mühür. (e.n.)

mi karar veremedim. Ama emin olduğum bir şey vardı; o da giysileri bu harika bedeni çok iyi saklıyordu.

Sonra masanın üzerinden malzemeleri aldı ve bana doğru yaklaşımaya başladı.

Kendi yaralarını sarmak yerine önce benim yaralarımı sarmayı tercih etmişti. Oturduğum yatağın önünde diz çöktü. Boyu uzun olduğu için yüzlerimiz aynı hizadaydı. İşini kolaylaştırmak adına plastik kabı elinden alıp dizlerimin üstüne koydum.

“Peynir kabına su koyup getirmem pek romantik değil,” dedi gülümseyerek. Cebinden içi pamuklarla dolu uzun şeffaf bir ambalaj çıkardı. “Gazlı bez bulamadım ne yazık ki. Akşın’ın makyaj temizleme pamukları,” diye eklerken espri de yapmaya çalışıyordu. Yüzünde şefkat dolu ama bir o kadar da muzip bir ifade vardı. Şu hâldeyken bile beni neşelendirmeye çalışması, duygusal açıdan daha kötü hissetmeme neden oluyordu. Hak etmek neden bu kadar zordu?

“Bir ara sık sık burada kalıyordu, Hun ile ilgileniyordu. Neredeyse çoğu kişisel malzemesi burada.”

Başını iki yana salladı. Sanki yaramaz bir çocuktan bahsediyor gibiydi. *Ve yüzündeki o gülüş...* Her şekilde var olan tüm kurtuluşların müjdesi olan o gülüş, bende bir ağlama krizine girme isteği uyandırıyordu.

Aklımdan geçen bu cümlelerle sessizce onu seyrediyordum. Pamuğu suya batırışını ve yaralarımı canımı acıtmadan temizlemeye özen göstermesini... Bir an için acıyla iç çekince eş zamanlı olarak onun da yüzü aynı ifadeyi aldı. “Affedersin,” dedi içten bir şekilde. Başımı iki yana sallayıp sorun olmadığını gösterdim. Kaşımın üstünde, sol elmacık kemiğimde ve üst dudağımdaki yaralar bir hayli rahatsız etse de dayanabildiğim kadar dayandım. Yüzümü temizledikten sonra tentürdiyot sürdü.

“Aslında yanlış bir yöntem bu, biliyorum ama ilk yardım seti yoktu. Bu iş yerini sembolik kullandığımız için ileride lazım olabileceğini düşünemedik. Yarın ilk iş doğru malzemelerle yüzüne

pansuman yapmak olacak. Hastaneye gitmemizin gerekli olduğunu da biliyorum ancak böyle bir durumda riskli olur.”

“Evet, farkındayım. Sorun değil. Teşekkür ederim,” dedim boğuk bir sesle. Sonra aşağı doğru düşen başımı yavaşça ona doğru kaldırdım ve yüzündeki yaralara göz gezdirdim. “Temiz bir su getirirsen ben de senin yaralarını temizleyebilirim,” diye ekledim.

Uzun uzun baktı azur mavisi gözleriyle. Dudağının bir tarafı hafifçe kıvrılır gibi oldu, sanki benden böyle bir yakınlık bekliyordu. Başını olumlu anlamda sallayıp odayı terk etti. Birkaç dakika sonra temiz bir suyla geri geldi.

Yine önümde diz çöktü. Pamuğu yaralarına değdirirken olabildiğince nazik olmaya çalışıyordum. Canı acıyordu elbet ama o hiç değişmeyen özlem dolu ifadesiyle pürdikkat bana bakıyordu. *Sahip olduğu o mavi renk olmak istedim, sırf gözlerinde yaşayabilmek için.* “Affet beni...” dedim alnındaki kanı silerken. Kaşlarını çattı. “Yaptığım ve yaşattığım her şey için...” Ve nihayet gözlerimden o acı yaşlar akmaya başladı. Öyle çok akıyordu ki sanki sonu gelmeyecekmiş gibiydi.

“Af dilemen gerekmiyor,” dese de ben peş peşe özürlerimi sıraladım. Yüzüm şekilden şekle girerken gerilen derimin verdiği acıyla daha şiddetli ağlamaya başladım. Gözlerim tamamen tek çizgi hâlini almış, yaşlarla görüşüm bulanıklaşmıştı. Bir anda kucağımdaki su kabının ağırlığı gitti ve kendimi Attila’nın kollarında buldum. Ona öyle bir sarıldım ki elimden gelse göğsünün arasına girer, orada sonsuza dek yaşırdım. Dakikalarca sarıldık, ağlayışlarıma dayanamayıp o da *ağladı*. Sessiz iç çekişlerini duyumsadım. O ağladıkça ben daha çok ağladım.

“Buradaki Umay’ın hiçbir suçu yok,” dedi buğulu bir sesle. “Bu Umay, suçsuz. Yeni doğmuş bir bebek kadar günahsız.”

“Değil...” diye sızlandım. Artık bir yerden sonra sanki ağlamıyor, gözyaşı kusuyordum. “Bu Umay, sadece bir beden. Ruh aynı, Attila...”

İşte beklediğim şey gerçekleşiyordu. Büyük bir ağlama krizi. Her an önünde diz çöküp *bağışla beni* diye haykırabilirdim.

“Bu ruh yepyeni,” Söylediğime itiraz ediyor, kesinlikle kabul etmiyordu. “Sen anıların pişmanlığını yaşıyorsun. Evet, haklısın da. O Umay’ın yaptıkları senin gözünde çok yanlıştı. Fakat ben biliyorum, ben görebiliyorum. İnsan sevdiği insanı bilmez mi hiç? Seni biliyorum, Umay kuşu. Seni kendimden daha çok biliyorum.”

Kollarımız birbirinden ayrılırken bir çocuk gibi kolumun tersiyle burnumu sildim. Bunu görünce güldü. Tişörtünün ucuyla gözyaşlarımı sildi. “Göklerden daha özgür, Umay kuşu. Başım-daki talih kuşu... Ben olanları unuttum. Tamam, unutmak, seni affetmek kolay olmadı ama ben gözümü seninle açtım ve yalnızca seninle kapatırım.”

“Diğer Umay...”

“Beni dinle. Senden hatırlamanı istiyorum. Bizler her boyut değiştirdiğimizde ne oluyorduk?” diye sordu öğretmeninin öğrencisine soru sorması gibi. Düşündüm birkaç saniye fakat kastettiği şeyi hatırlayamadım. “Yeniden ölüyorduk. Ve gittiğimiz yerde yeniden doğuyorduk. *Yeni bir ruh.*”

Böylece hafızamdaki eksik parçalar teker teker yerine oturdu.

“Artık ikna oldun mu?”

Başımı sallamakla yetindim ama hemen sonra patlama sırasında gördüğüm bir anıyı dile getirdim. “Ben yaptıklarım yüzünden cezalandırılacaktım. Ama sen Ayata ile antlaşma yaptın, değil mi?”

Biçimli kaşlarını çattı ve sessizce onayladı.

“Bir nevi senin sayende yeniden bedenlendim.” Doğruydu. *Tekâmülümü** tamamlayamadığım için ceza olarak binlerce yıl bedensiz kalacak, insanlığın geldiği yerde ruh ailemle beraber bekleyecektim. Ama Attila, benim bu dünyada yeniden doğmam için Ayata’ya âdeta yalvardı ve *kendi ruhunu sundu*. Zaten en başta beni bu kadar kolay bulmasının sebebi de buydu.

* Olgunlaşma, gelişim, evrim. (e.n.)

Normalde hiç kimse bunları hatırlayamaz, bunu hatırlamak için çok ciddi hipnoz seansları almamız gerekir. Fakat benim durumumdaki biri için hatırlıyor olmam belki de gayet doğaldı. “Ama benim için kendi ruhunun tekâmülünü feda ettin. Farkındasın değil mi?”

“Bunun bir önemi yok,” dedi tebessüm ederek.

“Hayır, var.”

“Dinlen, Umay kuşum,” Kolumdan tutup yatağa uzanmamı istedi.

Yatağa uzandım fakat onun yanımdan gitmesini istemiyordum, bu yüzden yatağın sağ tarafına kayıp ona yer açtım. Beklenti dolu gözlerle o güzel yüzüne baktım. Ayakkabılarını çıkardı ve yanıma uzandı.

İkimizin de yüzü birbirine dönük olacak şekilde pozisyon aldık. Yarı karanlık odanın ışığı, onun güzel ve parlayan gözlerinde muhteşem bir krallık kurmuştu. *Ben bu adama, beni bu kadar severken nasıl ihanet etmişim?* Belki Tanrı’nın bana verdiği bu ikinci şansa şükretmeliydim ama yine de o sızı peşimi bırakmıyordu.

Dudaklarını alnıma değdirdi. “Senden sonra yokluğunla baş edemedim, yaka paça kavga ettim. Fakat her günün sonunda hayalinle seviştim.” Derin bir nefes aldı. “Ben seni düşünme düşünme delirdim.”

Sözlerinin ağırlığı ikimizin arasında koca bir sessizliğe dönüştü. Ona böylesine acı vermiş olmak beni bir kez daha yıktı.

“Hatırlıyor musun?” dedim. “Bana, yani eski Umay’a, *‘Olur da bir gün seni unutursam Tanrı beni cehennemin kara ateşlerinde yaksın. Yaksın da benden geriye tek bir kül bile kalmasın,’* diye yemin etmiştin.”

“Bu yeminim hâlâ geçerli,” dedi.

“Şimdi kollarının arasındaki Umay da aynı yemini senin için ediyor.”

Sağ elimi yüzüne doğru uzattım ve parmaklarımla yeni yeni

çıkmaya başlayan sakallarını sevdim. An itibariyle uğrunda her şeyimi feda edebilirdim onun için. Hislerim yüzümdeki ifadeye yansımış olacak ki o da güzel parmaklarını yanağımda gezdirmeye başladı. Sıcacıktı. Hatırladığım gibiydi fakat şimdi daha anlamlıydı. Sonra gözleri dudaklarımda bir süre oyalandı ama o da ben de bu özlemin artık giderilmesi gerektiğinin farkındaydık.

Usulca, büyük bir sevgiyle dudaklarını dudaklarımdan üzerine kapattı. Hani ruhunuz ulaşabileceği en ama en yüksek heyecana ev sahipliği yaparken kalbiniz çarpar ya, işte tıpkı öyle bir durumun içinde buldum kendimi. Bedenim yanıyor, nefesim kesiliyordu.

Ellerimi saçlarına geçirdiğimde güçlü kollarıyla belimi kavradı. *O an ait olduğum yerin onun kolları olduğunu anladım.*

Dudaklarımdan kıvrımlarında yerini bulan dudakları benim iznimle gittikçe alevlendi ve en sonunda bir bütün olduk. Bu sadece özlem değildi, bu ayrı kaldığımız tüm zamanların acısını çıkarmaktı. Her duyguyu içinde barındırıyordu.

“Seni çok seviyorum,” dedim dudaklarımız kısa bir süreliğine ayrılınca. “Ruhum sana ait, kalbim sana ait, bedenim sana ait.”

“Varlığım tümüyle sana ait. Dünümle, bugünümle ve yarınla sana aitim. Seni her şeyden çok seviyorum.”

Ve yine büyük bir istekle dudaklarıma sokuldu.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum. En son kendini üzerimden atarken beni kolları arasına aldı, nefes nefeseydik. İkimiz de toparlanmak adına bir süre sessiz kaldık.

“Ardından,” dedi sıcak nefesi tenimi okşarken. Bir elini yanağımdan üstüne koydu. “Koştum... Asla pes etmedim. Çünkü biliyordum, benim Umay’ım elbet karşıma çıkacaktı. Ya ben onu bulacaktım ya da o beni. Hangi dünyada olursa olsun, tam bu anı yaşayacağımızı biliyordum. İnanıyordum bir kere. Kendimden çok sana inanıyordum. Senin beni hatırlamaman hatta başka birine âşık olma ihtimalin bile vardı. Fakat bunca yıl hiçbir ihtimal, seni bulma arzusun önüne geçemedi. *Sen hep benimdin çünkü ruhlarımız daima birbirine ait.*”

“Hep,” dedim, boğazımdaki yumruya direnerek yutkundum. “Hep bir gölge vardı ardımda, o tamamlanamamışlık hissiyatı... *Neden* dedim, neden kalbimde bir sızı var?” Derin bir nefes aldım. “O gölgenin sen olduğunu bilmiyordum.”

Gözlerime düşen saç tellerimi geriye doğru attı, sonra elini tekrardan yanağıma koydu. Sevimli bir bebeğe bakar gibi bakıyordu bana. “Sana yaptıklarım için tekrar özür dilerim. Oradaki Umay ben olsaydım asla yapmazdım.”

“Biliyorum,” dedi anlayışla. “O da vatani için yaptı.”

“Ama başka seçeneği de vardı, değil mi?”

“Doğru. O bunu tercih etti,” dedi parmak uçlarıyla tenimin üzerini okşarken.

“Sen,” dedim soracağım bu soru içimi kemirirken. “Sen olsaydın ne yapardın?” Şimdi de günah çıkarmaya çalışıyordum.

“Senin için dünyayı karşıma alırdım. Kuralları bir çırpıda yok sayardım. Şimdi iste, hemen yapayım. Senden başka hiçbir şeyin önemi yok gözümde.” Bunları söylerken çok ciddiye.

“Peki, ya vatan?”

Bu ikimiz için de mühimdi.

“Vatan da sensin, bayrak da. Senin olmadığın bir yerde nasıl yaşarım? Bir elimde senin elin, ötekinde bayrağım. Altında yürüdüğümüz gök ise vatanım.”

Kavuşmanın ne demek olduğunu anlamak için önce çok sevmek, sonra çok hasret çekmek gerekiyormuş meğer. Günlerce uykusuz kaldıktan sonra nihayet derin bir uykuya dalmak kadar huzurluymuş.

“Kanatları alevden, yüzü güneşten daha parlak, sevgilim. Uyu artık, ben buradayım.”

İnsan bazı zamanlarda başına gelen olaylar karşısında panikler ve eylemsizliğin pençesine düşer.

Attila olayların perde arkasını araştırıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse ondaki bu rahatlık kıskanılacak türdendi.

Onu tanıdığımndan heri böyleydi ve asla değişmemiştir, ne diğer dünyada ne de şu anki dünyada.

Hepimizin bir arada olduğu bu dört duvarın içinde bizlere sırtı dönük olarak en önde duruyor, gerçek bir lider profili sergiliyordu. Ruhum onu her ne kadar çok iyi denecek kadar tanısa da sanki ilk kez görüyormuşum gibi, sanki yeni yeni tanımaya başlıyormuş gibi hissediyordum. Hepimizin yüzü duvarda bulunan büyük plazma bilgisayardaki görüntülere çevrilmiş. On dakikadır Yula'nın ekranda gösterdiği araştırmaları izliyorduk. Patlamayla ilgili kayda değer birçok şey bulmuştu. Öncelikle bunu kimin ve ne için yaptığını.

Yula, "Piramidin en altında Tekin Saltuk isimli adam var, Türkiye için planlanan her türlü eylemi yapmakla görevli," diye cümleye başladı. "İkinci katında ise Alexander Cliff. O da tıpkı Tekin gibi yurt dışındaki eylemlerden sorumlu. Bu iki kişi emirleri doğrudan Tiger Morgan isimli bir adamdan alıyor. Ve Morgan, ülkelerdeki tüm felaketlerin sorumlusu olan o piçe en yakın kişi."

"Kim o piç?" diye sordu Timur, hemen yanımda herkes gibi ayaktaydı. Adımlayıp Attila'nın yanına doğru ilerledim. Varlığımı hissetmiş olacak ki birbirine doladığı kollarını serbest bırakıp sağ elinin işaret parmağıyla elimin üzerine dokundu. Bu bir güven verme hareketiydi, bunu biliyordum. Ben de karşılık olarak elimi parmağına doğru yönlendirip baskı uygulandım. Bakışlarımız Yula'ya dönüktü.

"Tam bir adı yok. Lakap kullanıyor sanırım. Ona *Zeta* diyorlar. Kurmuş olduğu bu büyük çetenin içerisinde her türlü milletten

insan var,” Gözlerini devirdi. “Yani insan görünümlü *Negatifler*. Her yerdeler!”

Derin bir nefes alırken parmağını ekrana dokundurup birkaç sayfa açtı ve karşımıza İngilizce yazılı bir mesajlaşma kutusu çıkardı. “Yeni bir patlama planlıyor. Fakat bu sefer aynı anda tüm ülkelerde.”

“Peki, amaçları ne?” diye sordu Attila o buz gibi keskin sesle.

“Ülkelerin kendi tarihlerine özgü olan önemli anıtlarını yıkmak.”

Yula’nın söylediği o son cümle, kalbimi alev alev yaktı. Çünkü aklıma ilk gelen şey, an itibariyle Attila’nın ağzından çıkanla aynıydı.

“Anıtkabir...”

Odadaki herkesin resmen dili tutulmuştu. Duydukları bu korkunç senaryo karşısında mantıklı düşünemiyor, sadece zihinlerinde oluşan o felaket sahnesini seyrediyorlardı.

“Arkadaşlar, tam anlamıyla güçlü bir terör örgütüyle karşı karşıyayız,” dedi Yula. Sessizliği bozan tek nefesti. “Bugüne kadar gördüğümüz örgütleri unutun. Bunlar öyle bir teşkilat ki kuruluş tarihleri bile bir sır. Bu saymış olduğum isimler belki de kendilerine sonradan verilmiş bile olabilir. Bu isimleri bilen her kim olursa olsun acımadan yok edilir. Kaldı ki bu sebepten binlerce kişi öldürülmüş zaten. Çünkü irtibata geçtikleri kişileri arkalarında iz bırakmamak adına yok ediyorlar.”

“Anıtkabir’e dokunamazlar!” diye bağırdı Metehan. “Sikerim lan hepsini!” Bunu üzerine ekipte sesler yükselmeye başladı.

Kubilay âdeta tısladı. “Hele bir denesinler, canlı canlı toprağa gömeriz alayını!”

Attila hep bir ağızdan yükselen küfürleri, isyanları susturdu. “Herkes sessiz olsun. Yula, bize bir tarih verebilir misin?”

“10 Kasım.”

Timur birden, “Orospu çocukları, yedi ceddini yetmiş tabur-

la siktiğimin piçleri!” diye bağırdı. “İnsan kalabalığının en çok olduğu gün.” Eliyle yüzünü sıvazladı. “Bunları bulmamız lazım, başkan. Bulup yok etmemiz gerek.”

Attila’nın sakinliği hızla yok olurken başını keskin bir şekilde Yula’ya çevirdi. “Bu saydığın isimlerin hangisi bizim için öncelikli?”

“Tekin Saltuk. Türkiye’deki örgütün başı o çünkü.”

“İyi. O orospu çocuğunun doğrudan cep telefon numarasını bul. Hem de çok acil.” Birden hareketlenip odanın çıkışına doğru ilerlediğinde biz de peşine takıldık. “Bunlar bizim kimliğimizi çözdü. Patlamanın sebebi de buydu!” Konuşmuyor, boğaz tellerini yırtacak şekilde bağıırıyordu. Sanki kavgaya gidiyormuşuz gibi yürüyüşü de öfke doluydu. “Önce bizi ortadan kaldıracaklar ki eylemlerini tereyağından kıl çeker gibi halletsinler.”

Yula, “Yarbaya haber verecek miyiz?” diye sordu merdivenleri tırmanırken.

Balamir hemen atıldı. “İsterseniz ben hemen giderim.”

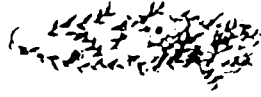
Attila salonun olduğu kata çıkınca yönünü hepimize çevirdi ve yüzünde gördüğüm ifade, onda daha önce şahit olmadığım kadar korkutucuydu. *Karşımda o tanıdığım adam yoktu, gözü kararmış kızgın bir kurt vardı.*

“Şimdi,” dedi göğsü hırsıyla inip kalkarken. “Herkes söylediğim talimatları tek tek yapacak,” İşaret parmağını bize doğru kaldırdı. “Hata istemiyorum. Hata yapanı ölmekten beter ederim. Anlaşıldı mı?”

Herkes, “Anlaşıldı, başkan!” diyerek hep bir ağızdan onayladı.

“Bu işi sessiz ve derinden halledeceğiz.”

“Aykut,” dedi işaret parmağını ona doğru çevirerek. “Sen hemen karargâha dönüyorsun. Bundan hiç kimseye bahsetmiyorsun. Bu piçlerin her meslekten adamı olabilir. Üstelik ortalığı ateşe vermeye gerek yok şu an. Sadece Binbaşıyla acil bir görüşme talep ettiğimi söyle.”

Plan belliydi.

Fakat sorun şu ki yeterli sayıda değildik.

Yula, Tekin Saltuk denen o adamın numarasını bulmuştu. Ardından telefon sinyalini takibe almış, izlemeye başlamıştı fakat bir yerden sonra tüm iletişim kopmuştu.

“Fark etti.” dedi lanet okurcasına. “Teknolojiyi iyi kullanan yalnızca ben değilim tabii.”

Bir saat sonra üst komutadan biriyle telefon görüşmesi yaptı ve doğrudan Attila’nın telefonuna yönlendirdi. Hattın diğer ucundaki kişi Yarbay Salih adında bir adamdı. Kim olduğunu bilmiyordum ama bu konudan bahsedebilecekleri kadar güvenilir olmalıydı.

“Tarih belli, Yarbayım.” dedi Attila, hâlâ çok sinirliydi, tabii bunu karşı tarafa yansıtmamaya çalışıyordu. “Yeterli sayıda değiliz... Evet, bunun bilincindeyim.” Bir süre ona söylenenleri dinledi. “Öyleyse en yakın zamanda görüşmemiz gerekiyor. Tarih çok yakın.”

Keskin gözleri beni buldu. Hem Yarbayın söylediklerini dinliyor hem de gözlerime bakıyordu. Durumun ciddiyeti yüzünden okunuyordu. “Anlıyorum,” dedi yeniden konuşmaya başlayınca, bana bakmaya devam ediyordu. “Yarım saat sonra söylediğiniz yerde olacağız.” Telefonu kapattı ve pantolonunun arka cebine yerleştirdi.

“Sadece şimdi sayacağım isimler benimle gelecek,” dedi herkese tek tek bakarak. “Diğerleri benden haber gelmeden yanlış bir harekette bulunmasın. Beklemede kalacaklar.” Başını salladı. “Kubilay, Balamir ve Mete, benimle geliyorsunuz.”

Kimse itiraz etmedi, daha doğrusu edemedi. Diğerlerinin yüzüne baktığımda bazılarının memnun olmadığını gördüm ama onlara düşen şey, verilen emirleri yerine getirmektir.

Attila, “Hızlıca hazırlanın,” dedikten sonra çabucak yanına gittim.

“Ben de gelemey miyim?” diye sordum ümitsizce. Biraz da uysal görünmeye çalışıyordum.

“Olmaz.”

İşe yaramamıştı.

“Bak, ben de bu işin içindeyim,” dedim. “*Kırk dokuz günüm* var, Attila. Annem gitmeden önce bana ‘*kırk dokuz günün var,*’ dedi. Eminim kastettiği şey buydu!”

“Seni riske atamam, Umay, Olmaz. Sen de diğerleriyle burada kalacaksın.”

Uysal yanıma yavaş yavaş yok oluyordu. Kaşlarım istemsizce çatıldı. “Senin beni riske atıp atmaman umurumda bile değil,” diye diklendim birden. “Bu işte ben de varım!”

Derin bir nefes alıp gürültüyle verdi. “Anlamıyorsun...”

“Sen anlıyorsun yani, öyle mi? Sen benim başkanım değilsin, bana emir veremezsin!” Sözlerim karşısında sarsıldı. “O örgüt her kimse aslında hepsi *negatif* olanlar.” Parmağımla kendimi işaret ettim. “Onları görüyorum ben, Attila!”

Birkaç saniye sessizlik oldu, uzun uzun gözlerime baktı ve sonra, “Pekâlâ,” dedi beni şaşırtarak. “Sen de gel.”

Tek kaşımı kaldırıp ona şüpheyle baktım. “Teşekkür ederim.”

“Üzerine bir şey al. Havalarda dengesiz bu aralar,” dedi kolumu sıvazlayarak.

Yula, “Kaldığım odada montum var. Onu alabilirsin, Umay,” diye seslendi arka taraftan.

Söylediği gibi alt kata inip gece kaldığı odaya girdim. Yatağın üzerindeki mavi şişme monta uzanıp tam üzerime geçirmek üzereydim ki arkamdan odanın kapısı çekildi. Bir hışımla yönümü çevirip kapıya baktım.

“Özür dilerim, Umay kuşu,” diye seslendi Attila kapının kili-dini birkaç kez çevirirken. “Seni güvende tutmalıyım.”

“Attila, aç şu kapıyı!”

Kapının tokmağını kendime doğru çekiyor, hırsla açmaya çalışıyordum. “Aç kapıyı!”

“Özür dilerim...” Hızlı hızlı merdivenleri çıktığını işittim.

“Beni burada kilitli tutamazsın, aç kapıyı!”

Öyle bağıırıyordum ki Ogeday sesime gelmişti.

“Ogeday, bir anahtar bul ve beni buradan çıkar. Hadi, ablacığım,” dedim.

“Abla, Attila abinin kesin emri var. Güvenliğin için yapamam bunu,” deyince tamamen zıvanadan çıktım.

“Sikerim onun emrini! Aç lan şu kapıyı!” Sanki başarabilecekmişim gibi kapıyı hem tekmeliyor hem de yumrukluyordum.

“Ogeday, kardeşim falan dinlemem, kafanı gözünü dağıtırım. Ablan yerine Attila’yı mı dinliyorsun?”

“Özür dilerim, abla.” Sesinde hiçbir pişmanlık kırıntısı yoktu. “Senin iyiliğin için. Seni kaybedemem.”

“Açmazsan kendimi öldürürüm!”

“Abla,” diyerek güldü. “Şimdi sen ikimize de bilendin ya hani? İntikamını almadan ölmezsin, biliyorum. O yüzden biraz dayan, Attila abi gelince çıkacaksın odadan.” Kapıdan uzaklaşırken hâlâ konuşmaya devam ediyordu. “Cümlelerin sonunu kafiyeyle bitirdim he. Annem gibi içimde bir yazar var yahu!”

“Kirpi kafa, gel buraya!”

Ses tellerim bağırmaktan zarar görmüştü. Her zamanki gibi çok sinirlenip kendimi yıpratmışım için üzerime bir halsizlik çökmüştü. Öyle öfkeliydim ki... Dün gece Attila ile olan mutlu, duygusal anılarımı bugün bana yaptığı bu hareketiyle rafa kaldırmıştım.

Bana çok uzun gelen bir süre boyunca yatakta oturduğum pozisyonumu hiç değiştirmedim. Dirseklerim dizlerimin üstünde, başım ise yere doğru eğikti. Kapının kilidi yavaşça çevrildi. Hedefine kitlenmiş bir avcı gibi kirpiklerimin altından o yöne doğru baktım.

“Umay?” dedi Attila. Gözlerimi yavaş yavaş yüzüne doğru kaldırdım, hâlâ kıpırdamamıştım. Yeniden adımla seslendi.

“Güvende miyim başkan?” diye sordum çatallı bir sesle. Bağırmaktan yıprandığı için ses tellerim kalınlaşmıştı.

“Söyle.”

Gelip önümde çömeldi ve başını eğip yüzüme yaklaştı. Ellerini dizlerime koyacağı sırada, “Ellerini çek,” diye sitem ettim. Kaşlarını çatıp gösterdiğim bu tepkiye anlam veremedi. “Kardeşim bile benden çok seni sayıyor. Ayrıca beni sanki senin oyuncağınmışım gibi kontrol etmeye çalıştın. Odaya kilitledin. Düzgün bir şekilde durumu anlatıp ikna etmek yerine oyuna getirdin.”

Onu o hâlde bırakıp ayağa kalktım. “Dün geceki Attila ile bugünkü Attila arasında dağlar kadar fark var.” Aynı şekilde duruyor, hareket etmiyordu. Sırtı bana dönüktü. “Hangisi gerçek sensin bilmiyorum ama bugünkü bana çok uzak bir adamdı. Ben o adama ait değilim, o adam da bana.”

Odadan çıkarak onu ardımda bıraktım. Kalbimden ziyade ruhum acıyordu artık. Kendimi aşağılanmış hissediyordum. Merdivenleri tırmanırken nefes nefese kalmam, yorulduğum için değil üzüntüydendi.

Galerinin ön tarafına çıktığımda herkes hararetli bir şekilde durum değerlendirmesi yapıyordu.

“Yani,” dedi Kubilay. “Ankara’ya gidiyoruz hep birlikte.”

Metehan onun ardından devam etti. “Güvenilir başka ekipler de dâhil olacak operasyona.”

Laçın, “Biz de mi geleceğiz?” diye sordu Ogeday ve kendini parmağının ucuyla göstererek.

“Onu başkana soracağız.”

Konuşmaya dâhil olmadan duramadım. “Başkana hiçbir halt sormayacağız,” Hemen arkamda varlığını hissettim ama hiç çekinmeden devam ettim. “Ekipten olmayan insanlar hakkında kararlar veremez, öyle değil mi?”

Herkes şaşkınlıktan tepki veremez oldu. Attila yanımdan geçerek yönünü benden tarafa çevirdi ve ihtiyatla şu cümleleri kurdu: “Doğru. Ekipten olmayan insanlar hakkında tabii ki karar

veremem. Ancak durum şu ki sen, kardeşin ve kuzenin ekipten.”
Öfkeyle ona baktım. En azından hatasını anlayıp benden özür dileyebilirdi ama o hâlâ aynı tutumunu sergilemeye devam ediyordu. “Hepimiz yarın sabah en geç saat 06.00’da Ankara’ya doğru yola çıkacağız.”

12. BÖLÜM

“KANLI KARGAŞA”

“Türk çocuğu, atalarını tanıdıkça daha büyük işler yapmak için kendinde kuvvet bulacaktır.”

Mustafa Kemal Atatürk

“On dokuz günün kaldı,” dedi rüyamdaki o tanıdık ses. Ne bir görüntü ne bir renk; sadece hiçlik vardı, ürkütücü derecede bir hiçlik. Zihnimin içinde sürekli aynı repliği dile getiren o ses tarafından kuşatılmışım. Çırpınmak istiyordum fakat kaskatı kesilmişim. Ayata’nın ağzından aynı cümleyi tekrar tekrar duymaya devam ettim, ta ki gürültülü bir sarsıntı yaşayana dek.

Gözlerimi araladığım sırada gerçeğe olan ani dönüşüm, beni hem rahatlatı hem de kalbimin hızını azalttı.

Yoldaydık.

Arabayı Attila sürüyordu. Yan koltukta Metehan, arka koltukta ise kucağında kedisiyle Ogeday, ben ve Laçın oturuyorduk.

Attila ve benim dışımda hepsi uyuyordu. Saatin kaç olduğunu tahmin edemeyen yanımla başımı cam tarafına çevirip karanlık yola baktım. Attila’nın dikiz aynasından yönelen bakışlarını fark edebiliyordum. Ona hâlâ kızgın olduğumu düşünüyordu, haklıydı da. Ama an itibariyle rüyanın etkisinde olduğum için içimdeki öfke kendini saklamış, uykuya dalmıştı.

On dokuz gün, dedi bana. Geçen süreyi nasıl olur da hesaplayamamışım? Koskoca otuz gün geçmişti ve ben hâlâ annemin giderken söylediği o gün sayısı ile olduğum yerde beklemiştim.

Zaman kavramım yitirmiştim, bunun başka bir açıklaması olamazdı. Sonuçta biri gelip zamanı ileriye saramazdı ya?

Kafamda bununla ilgili yeni yeni beliren teorileri görmezden gelmeye çalıştım. Attila başını hareket ettirip dikiz aynasından dikkatle bana baktı. Gözlerini kısmıştı.

“İyi misin?”

Tereddütle ona baktım. Düşünceli bir ifadeyle başımı olumlu anlamda salladım. Verdiğim cevaptan tatmin olmamış olacak ki bu sefer kaşlarını çatı. “On dokuz gün kaldı,” dedi sessizce. Derin bir nefes aldım. “Zaman nasıl bu kadar hızlı geçti anlayamıyorum.”

“Düşmanımız olmasın yeter,” dedi kısaca. Ne demek istediğini anlamıştım. “O nedenle elimizi çabuk tutmalıyız, üç saat sonra Ankara’ya varmış olacağız.”

“Peki, ilk olarak ne yapacağız?” diye sordum. Görevimiz neydi? Kimlerle karşılaşacaktık? Neyi amaçlıyorduk?

“Direkt Anıtkabir’e mi gideceğiz?”

“Tabii ki hayır,” dedi *ciddi misin* der gibi bir imayla. “Öncelikle bazı gizli görüşmeler yapmam gerekecek, daha sonra-”

“Sen mi?” diye sorarak sözünü yarıda kestim. “Yalnızca birer sen mi görüşme yapacaksın?” Sorularıyla gitgide saçmalıyordum, o da bunun farkına varmış olacak ki, “Sen iyi misin?” diye sordu. Galiba değildim.

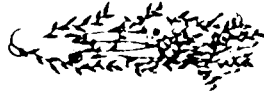
“Ha bu arada, merak ettiğin şey, senin de bu gizli görüşmelerde bulunup bulunmayacağınsa eğer cevabım ne yazık ki olumsuz olacak. Çünkü benim tanıdığım kişiler seni tanımıyorlar, görüşmeleri onların güvenini sarsar.” Tavırları ve ses tonu eskiye nazaran bir ton daha soğuktu. Asla taviz vermiyordu.

“Anladım,” dedim hiç itiraz bile etmeden, Ogeday’ın kucağından kalkıp mırıldanarak bana doğru gelen Seyfi’ye doğru elimi uzattım. Yumuşacık tüylerine dokunduğum an içimi bir sakinlik kapladı. Onu kucağıma alıp boğazının altını sevmeye başladım. Karnını doyurmuştuk, bu yüzden keyfi yerindeydi. Onu İzmir’de

bırakmamıştık, bırakamazdık da zaten. Onun için şimdilik en güvenli yer, bizim yanıımızdı.

Hun'u bizimle getirmemiştik. Attila bana, eğer Ankara'da uzun süre kalma gibi bir durumumuz söz konusu olursa onu Kürşad'ın getireceğini söylemişti.

"Sen istersen biraz daha kestirmeye bak çünkü yorucu bir gün olacak," dedi, dikiz aynasına doğru baktım ve gözleriyle son kez baktım. Bana karşı hiç olmadığı kadar sertti fakat sevgisini gizlemeyi başaramamış, tarafımdan yakalanmıştı.

23 Ekim 2030

Saat 06.49

Otuzuncu şafak, tüm ihtişamıyla Ankara'nın soğuk ve kasvetli göğünde tahtına kurulmuş yeryüzünü selamlıyordu. Kokusu bile bir başkaydı bu şehrin. Şu yaşıma kadar toplanasam iki defa gelmişim Ankara'ya. Biri 29 Ekim'de, diğeri ise 10 Kasım'da. Ve her ayrılışımda büyük bir acı duyardım. Bir başkaydı bu şehir. Toprağıyla, kokusuyla, rüzgârıyla, eskisi gibi olmayan doğasıyla... Artık binalar işgal etmişti güzelim şehri. Biraz daha tuğla derken bir gökyüzü kalmıştı duvarlarla örmedikleri. Artık tek hazinesi Anıtkabir'di. Onun da kıymetini bir tek yürekten Türk'üm diyebilen biliyordu. Hain çoktu. Ülkenin koynunda uyumayı bırakmış, bütün parçalarını sarmıştı. Büyüdükçe büyümüş, yok edilmesi daha zor bir hâle gelmişti.

Ama yine de Türk'ün öfkesi; dişleri keskin bir neşterden olan, alev kusan bir ejderhadan farksızdı. Fırtınayla dans eden devasa kanatlarıyla o yılanı püskürtecek, alevleriyle etrafını saracaktı. Ve o yılan en sonunda kendi zehrinde boğulacaktı.

"Yanacağını bilsem de bu cennet vatanın, önce bu hainleri yakacağım," diye homurdandı Timur. Sanki aklımdan geçen cüm-

leleri duymuş ve devamını getirmişti. “Kan revan içinde olsak da bayrağımızı son gücümüzle tekrar göğe yükselteceğiz.”

Aklından ne geçiyordu da bu sözleri sarf etmişti bilmiyordum ama zihnimizin benzer düşüncelere ev sahipliği yaptığını tahmin etmek zor değildi.

Hepimiz arabalardan inmiştik. Amacımız, ardımızda iz bırakmamak adına yola başka arabalarla devam etmektir. Kiralanan yeni arabalara yine aynı şekilde gruplaşarak yerleştik.

Bu sefer ön koltukta yerimi aldım. İkimiz de kendi tarafımızdan araca binerken, “Üşüdün mü?” diye sordu Attila. Üzerimdeki mont yeterince kalın değildi, soğuk etimi ısıırıyordu. “Isıtıcıyı açtım, birazdan ısınırsın.” dedi cevap vermeme gerek kalmadan. Söz konusu bensem eğer Attila dayanamıyordu. Takındığı o sert tavır yumuşamaya başlamıştı.

“Saatlerdir direksiyon sallıyorsun, yoruldu. İstersen arabayı ben kullanayım?” diye bir seçenek sundum.

“Direksiyon sallıyorsun ha?” diye tekrar etti beni sırtarak.

Onun kadar olmasa da ben de sırttım. “Evet. Bunun nesi komik?”

Sorum, Ogeday’ın sesiyle havada kaldı. “Abla?” dedi kulağıma doğru sessizce.

“Ne?”

“Çok sıkıştım...”

“Ne yapayım?”

“Lan altına işeyeceğim şimdi, bir benzin istasyonunda duralım.”

“Ogeday, beş yaşında mısın? Az daha tut.”

“İyi o zaman, araba nasılsa kiralık. İşerim içine, sonra da Attila abinin başı derde girer.”

O an Attila’nın tok sesi yükseldi.

“İşe tabii, aslanım. Ben de seni Timur abine veririm, altını temizler artık.”

Arabada bir an sessizlik oluştu. Ogeday’ın gürültülü yutkunuşunu duymamam mümkün değildi.

“Birazdan mola vereceğiz zaten,” dedi Attila. “Dayan, oğlum.”

Yaklaşık bir on beş dakika sonra Yapracık’a vardık ve karşımıza çıkan ilk petrol ofisinde mola verdik.

Ogeday koşa koşa tuvalete gitti. Timur diğer arabadan inerken, “Bu niye koşuyor lan deli dana gibi?” diye seslendi.

Laçın gülerken Metehan cevapladı. “Helaya gidiyor, abisi.”

Ogeday dümdüz koşarken bir anda yolunu şaşırdı ve petrol ofisinde çalışan bir elemana sanırım tuvaletin yerini sordu.

“Bak bak,” dedi Timur nefes almadan gülmeye devam ederken. “Nasıl da patinaj çekiyor.”

Attila, “Aç olanlar hızlıca bir şeyler yesin,” dedi. Kaşları çatık, bakışları gibi sesi de sertti. “Ardından yola devam edeceğiz.”

Sonra bana doğru döndü. “Gel hadi.” Elimi sımsıkı tuttu ve kendisiyle beraber yürümeye zorladı.

“Bana tavırlı olduğumu sanıyordum,” dedim onunla yürürken.

“Tavırlıyım diye seni yok mu sayacağım? Kaç yaşında insanlarız sonuçta. Ayrıca sen de bana tavırlısın ama elini tutmama izin verdin?” Yüzüme değil, doğrudan ileriye bakıyordu.

Haklıydı. Diğer boyutta yaşlarımız birbirine yakın olsa da ben burada yirmi iki yaşındaydım; o ise hâlâ aynı, otuz iki yaşındaydı. Çünkü ait olduğun boyuttan çıkıp bir başka boyuta geçtiğinde hangi yaşta isen o yaşta devam ediyordun.

“Dediğin gibi kaç yaşında insanlarız,” dedim farklı bir cevap vermek yerine. “Ama hatırlıyorum da diğer taraftaki Umay ufakcık bir sorunda günlerce küserdi.”

“Senin o Umay gibi olmadığını söylemiştim. *Ben buradaki kadından razıyım.*”

Ona, *ne olursa olsun ben de senden razıyım*, demek istesem de dilimi ısırp kelimelerimi yuttum. Romantizmin hiç sırası değildi.

Kamımızı doyurup direncimiz yerine geldikten sonra yola koyulduk. Ankara’ya varış süremiz yirmi altı dakikaydı ancak

Attila arabayı normalinden de hızlı sürdüğü için bu süre on dokuz dakikaya düştü.

“Aykut, Anıtkabir’e yakın olan Akdeniz Caddesi’nde bizim için bir ev ayarladı,” dedi Attila. “Ama ondan önce gitmem gereken bir yer var.”

“Nereye gideceksin?”

“Kara Kuvvetleri Komutanlığına.”

“Bu riskli değil mi?”

“İnan bana, her adımımız izleniyor zaten, Umay. Yeterince risk var.”

Eğer öyleyse yapacağımız tüm planlar elimizde patlardı. “Merak etme, yapacağımız asıl planları tahmin bile edemeyecekler,” dedi aklımı olur gibi. “Şimdilik sadece izleyecekler, bırakalım da kontrol ellerinde sansınlar.”

Beşevler’deki Akdeniz Caddesi’ne yaklaştığımızda herkes arabadan inmek için hazırlanmaya başladı. Mete montunu üzerine geçirdi, Laçın beresini başına taktı, Ogeday ise Seyfi’yi taşıma çantasının içine koydu.

“Mete,” diye seslendi Attila. “Siz kızlarla eve geçin, ben kargâha gideceğim. Bir iki saate dönmüş olurum. Bu süre zarfında güvenliği sağlayın, sakın şüphe çekmeyin.”

Başını salladı. “Merak etme, başkan.” Sonra duraksadı ve aklına bir fikir gelmiş gibi kaşlarını çatı. “Başkan, bence kızları orduvine yerleştirelim, orada daha güvende olmazlar mı?”

Attila anında reddetti.

Bizi kalacağımız eve bıraktıktan sonra kendi de oyalanmadan yola devam etti. Onunla gitmeyi istediğimi dile getirmişt看 ancak şimdilik bunun mümkün olmayacağını şu sözlerle belirtmişti: “Ekipteki herkes askerî personel, Umay. Herhangi birini yanımda götürebilirim ama seni götürürsem içeri nasıl sokacağım?” Haklıydı. Onlara, *önceki hayatımda ben de askerdim* mi diyecektim?

Aykut’un bizim için tuttuğu ev dayalı döşeliydi. Bir evde ol-

ması gereken her eşya mevcuttu. Depremi izlerini duvarlarda görebiliyordum. Yer yer çatlamış, sıvaları dökülmüştü. “Kaç gün kalacağız bu evde?” diye sordum Yula’ya.

“Henüz kesin bir şey söyleyemem,” dedi büyük sırt çantasını koridorun bir köşesine koyarken. “Ama işler uzarsa bir ayı bulur.”

Herkes eşyalarını bir yere bırakıp kendini koltuklara bıraktı.

Timur, “Biri şu kombiyi yaksın lan,” diye ortaya seslendi. Evin içi buz gibiydi. “Gerçi kombi mi var, ne bok var bu evde bilmiyorum, neyle ısıyor?”

Kubilay, Timur’a yükselerek, “Kalk kendin aç,” dedi.

“Ben bilmiyorum açmasını falan. Senin dayın ısıtma sistemleri işinde çalışmıyor muydu? Sen daha iyi bilirsin.”

“Ben hallederim,” dedi Yula, baktı mevzu uzayacak hemen konuya dâhil oldu. Ama Timur susmadı tabii ki. Bu sefer de, “Açım,” diye söyleniyordu.

Akşın, “Sadece iki saat uyumam gerek,” derken Kubilay duş almanın derdine düşmüştü. Ogeday, Seyfi için odanın uygun bir yerine mama ve su kabı koydu. İzmir’deyken, “Pet Shop’tan yürüttüm,” dediği tuvalet kabını, yemeğinden uzak bir köşeye koyup içini kumla doldurdu.

“Sen bunları ne ara hallettin lan?” diye sordu Timur.

“Abi, benden hızlısı mezarda biliyorsun.”

Güldü. “Senden hızlısı mahpusta, amına koyayım,” “Pet Shop’tan çaldığın malzemeler değil mi bunlar?”

“Timur abi, depremden sonra dükkânlar zaten harap olmuştu, ben sadece lazım olanı aldım yani,” dedi hemen kendini savunmaya geçerek.

Kubilay uzaktan onları izlerken sırtıyordu. “Yağmacı mı olacaksın lan başımıza?”

“Bana bakın,” dedim duruma daha fazla sessiz kalamayıp. “Sizin ikinizi alırım, kafalarınızı tutar, ritmik bir şekilde birbirine çarparım. Kardeşimle uğraşmayın!”

Benden gelen bu ani çıkışla ikisi de şaşıtı kaldı. Kubilay'ın yüzünde yavaştan bir gülümseme belirirken, "Affedersiniz, Genelkurmayım, Başbakanım, Cumhurbaşkanım," dedi önünü ilikler gibi yapıp. "Bir daha olmaz." Timur'la bakışıp kıs kıs güldüler.

Ogeday, "Abi, senin yılanın vardı, nerede?" diye sordu Timur'a.

"Evin arkasındaki tarla var ya hani, oraya kaçtı. Kim bilir nerede?"

"Tüh ya, üzıldüm." dedi Ogeday hüzünle. Timur niye anlamında göz kırptı.

"Kavga falan olursa senden isterim diye düşünmüştüm."

"Bir siktir git, oğlum." dedi gülerek. "Ne yapacaktın, yılanı havada sallayıp milletin kafasına mı vuracaktın? Şuraya bak, çocuk kavgaya yılan götürmenin hayalini kuruyor."

Yula odaya gelip, "Herkes güzelce dinlensin, aç olan varsa biraz daha dayansın," dedi. "Biz Mete ile yiyecek bir şeyler almak için yarım saat sonra dışarı çıkacağız." Gözleri beni buldu. Salonda oturacak yer kalmadığı için ayakta öylece duruyordum. "Sen de gelmek ister misin?"

"Yok, siz gidin."

Kendimi çok bitkin hissediyordum.

Kısa süre sonra duş almak için banyoya gitmek üzere hareketlendim ama ondan önce Timur'a tek kaşımı çatıp uzun uzun baktım. Gözünü Ogeday'a dikmişti. Beni fark edince gülümsedi. Kafamı öne arkaya doğru oynatarak, "Akıllı ol," diye uyardım onu.

Kardeşim her ne kadar yanlış şeyler yapsa da benden başka kimse ona kıyamaz, yüklenemezdi.

Yarım saat sonra Laçın, Yula ve Mete dışarı çıktı.

Oturma odasına döndüğümde erkeklerin televizyonla uğraştıklarını gördüm. "Açılmıyor mu?" diye sordu Akşin.

Timur televizyonun arkasına doğru dev bedenini uzatmış, elindeki kablonun takılacağı yeri arıyordu. "Bu kabloyu kıcına sokunca açılacak."

Kubilay, “Aşkım orası değil,” dedi pis pis sıratarak. Buna karşılık Timur, zoraki bir ses tonuyla cevap verdi. “Siktir git lan, dalgam kendi *küçük* dalganla geç.”

Kubilay, “Sen kendininkine bak,” diye biraz homurdandı ama çok da umursamadı.

“Hah, oldu işte!” diye sevinçle yükseldi Timur. Kumandayı alıp ekrana doğru uzattı. “Bakalım gündemde ne tür haberler var...”

Omuzlarımı silkip pencere kenarındaki tekli koltuğa doğru yöneldim. Ben yerimi alırken Seyfi mırılayarak ayaklarımın dibine geldi. Onu kucağıma alıp okşama başladım, bir yandan da aklım hâlâ Attila’daydı. Gözlerimi televizyona çevirdim ve bir son dakika haberiyle karşılaştım.

“Sesini açın sesini,” dedim telaşla.

Ekrandaki spiker, İstanbul’un birçok kentinde yurttaşlar ile sığınmacılar arasında kanlı çatışmaların olduğunu söylüyordu. Dün gece başlayan kargaşa, bugün öğle vaktine kadarki süreçte daha da büyümüş, tam anlamıyla bir iç karışıklığın fitilini ateşlemişti. Benzer senaryolar İzmir, Çanakkale, Adana, Şanlıurfa’da görülürken Karadeniz tarafında ise Samsun ile Trabzon’da baş göstermeye başlamıştı.

“Ne oluyor lan?” diye heyecanla soludu Kubilay.

Ekrandaki görüntüler insanın nefesini kesecek türdendi.

Spiker, “Ölü ve yaralı sayısı hâlâ bilinmemekte, polislerin müdahalesi ise başarısız görünüyor,” dedi.

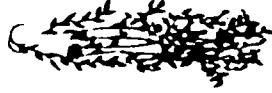
Kubilay, “Akşamdan sabaha ne oldu da millet çıldırdı?” diye sorarken Timur öfkeyle çıkıştı. “Hepsi planlı. Planlı değilse cümle âlem gelsin-”

“Tam da Anıtkabir mevzusunun üzerine böyle bir şey yaşanması tesadüf değil,” dedim lafını keserek. “Depremden sonra her şey arka arkaya yaşanmaya başladı.”

“Depremi de doğal afet diye yutturdular millete tabii,” diye söylendi Kubilay.

Akşin başını salladı. “Umay haklı. Olayların akşamdan sabaha bu kadar hızla büyümesi durumun nasıl da planlı olduğunun bir kanıtıdır. Henüz buraya sıçramadı,” dedi ve devam etti. “Ben-
ce bu iki gün içinde hazırlıklı olmalıyız.”

“Anıtkabir planını gerçekleştirmek için gündemi böyle işgal etmeye çalışıyorlar,” dedim. “Attila gelsin de nasıl bir yol izleyeceğiz, hep birlikte konuşalım.”

Bize hükmetmeye çalışanlar ve aynı zamanda finalde yok olmamız için çabalayanlar kapalı kapılar ardında hiç durmadan planlar yapıyordu. Sahip oldukları güç ve uzantılar sayesinde planları tıkır tıkır işliyordu.

Geriye sadece koltuklarına oturup olan biteni seyretmek kalıyordu.

Gerçekten birçok insan, içinde bulunduğumuz dünyayı sıradan insanların yönettiğini düşünmek gibi bir yanılgı içerisindeydi. Eğer yeterince araştırıp derine ulaşırsalar gerçekleri idrak edebilirlerdi.

Fakat insanlar bilmekten korkuyordu. Bildikleriyle ne yapacaklarını bilememekten korkuyordu.

Halkın sadece yüzde seksen yedisi bunun yalnızca bir iç savaş başlangıcı olduğunu düşünürken geri kalanları, yani uyananlar, bir *kıym** olduğunun farkındaydı.

“Sadece burada değil, dünyanın neredeyse yarısı karışmış durumda,” dedi Yula. “Mesela bir A ülkesini ele alalım; mevcut problem sağlık ise oradan kargaşa çıkarıyorlar. Diğer taraftan B ülkesinin ekonomik sorunu varsa onunla sınıyorlar. Bizim en büyük sorunumuz, *göçmenler*. Onlara göre Cumhuriyeti tamamen yok etmenin en etkili yolu bu.”

Attila derinden gelen sesiyle konuştu. “Yani diyorsun ki sal-

* Kıymak işi. (e.n.)

dırgan tarafları piyon olarak kullanıyorlar ve mevcut tehlikeden şikâyetçi olanların üzerlerine saldırtıyorlar.”

“Aynen öyle.”

“Bunun arkasında kimlerin olduğunu hepimiz biliyoruz.” dedim.

Laçın lafa atıldı. “Yani *İlluminati*’ mi?” dedi safça.

Akşın küçümseyici bir tonda güldü. “Güzelim, onlar devede kulak bile değil. Onlar perde önü oyuncular, bir nevi oyalayıcılar. Asıl senaryoyu yazıp yönetenler perde arkasında.”

“Peki, şimdi nasıl bir yol izleyeceğiz?” diye sordu Timur, Attila’ya sabırsızca.

“Başkan ile kısa bir görüşme yaptım. Ordunun yaklaşan saldırıdan haberi olmaması gerektiğini söyledi, yani en azından şimdilik.”

“Cumhurbaşkanı ile mi konuştun?” diye sordum.

“Hayır, *H***** Başkan ile görüşüm. Bu saldırı erken seçimden önce planlanıyor, öngörümüz o yönde. Bu teröristlere karşı düzenleyeceğimiz operasyondan mevcut konumdaki Cumhurbaşkanının dahi haberi olmayacak. Durum çok kritik, ülke ipin ucunda, arkadaşlar. Tarih resmen tekerrür ediyor. Yeni bir Kurtuluş Savaşı kapıda, hazırlıklı olmalıyız.”

Bir anlığına hepimizin nefesi kesilirken birbirimizin gözünün içine baktık. Kafamızın içinde türlü sahneler şekillenirken dilimizin ucuna bir sürü kelime yığıldı.

Konuşmayı başaran bir tek Kubilay oldu. “Bu ne demek biliyorsunuz, değil mi? *Büyük kayıpların verilmesi* demek.” Düşüncesinin bile ne kadar korkunç olduğu aşikârdı.

Attila derin bir nefes aldı. “Eğer plana sadık kalıp rotadan şaşmazsak hiçbir vatan evladı zarar görmeyecek. Ama karşı taraf son anda bambaşka bir hamle yaparsa o zaman saldırmaktan

* Batıl inanç, ön yargıya, dinin toplumsal yaşam üzerindeki etkisine, iktidarın kötüye kullanımına karşı Aydınlanma Çağı’nda, 1 Mayıs 1776’da kurulmuş ve 1785’te dağılmış gizli bir aydın topluluğudur. (e.n.)

başka çaremiz kalmayacak.” Yula’ya baktı. “Sen, şu Tekin Saltuk denen adamı bulabildin mi?”

“Buldum,” Öfkeyle iç çekti. “Ama yine izini kaybettirdi. Şerefsiz öyle hızlı ki bulduğum an izini kaybettiriyor. Kullandıkları program ne bilmiyorum ama bizim ulaşip kullandığımız teknolojiden daha ileri düzeyde olduğu kesin.”

Timur dişlerini gıcırdattı. “Yakalayıp konuşturabilsek iyi olurdu.”

“Sen konuşturamazsın ki devrem,” dedi Metehan histerik bir şekilde gülümseyerek, “Kafasına sıkarsın.”

“O da doğru.”

Zihnimin içi karmakarışık. Mantıklı düşünmeye, doğru cümleler kurmaya çalışıyordum. “Olaylar buraya da sıçrayacak, değil mi?”

“Eli kulağındadır,” Attila başını salladı. Sonra bakışları koltuğun üzerinde uyuyakalan Seyfi’ye takıldı. “Ogeday,” dedi. “Kediyi güvenli birine ver ya da bir aileye sahiplendir.”

“Vernem kedimi kimseye, abi!”

Öyle sahiplenmişti ki Seyfi’yi, hemen savunmaya geçmişti.

“Onun güvenliği için söylüyorum. Ortalık karıştığında onu koruyabilecek misin?”

“Attila haklı, Ogeday,” dedim. “Onu düşünüyorsan birine sahiplendir.”

“E dediğinize göre hiçbir yer güvenli olmayacak o zaman. Nereye, kime vereceğim?”

Kubilay, “Başkan Aykut’un anneannesi vardı; burada, Ankara’da. Bildiğim kadarıyla merkezden uzakta bir yerde yaşıyor. Hâlâ hayattaysa ona verelim,” dediğinde Timur yandan bir bakış attı ona. “Oğlum, niye ölsün kadın? Daha altmış yaşında.”

“Mümkün,” dedi Attila. “Bir konuşun, bu arada,” Bileğindeki deri kordonlu saatine bakıp kaşlarını çatı. “Epey geç oldu. Herkes iyice dirlensin bu gece. Yarın çok işimiz var.”

Dizime dokundu. “Hadi, güzelim.”

13. BÖLÜM

“YERYÜZÜNÜN ÇOCUKLARI”

“Her birimiz cenneti de cehennemi de içimizde taşıyoruz.”

Oscar Wilde

“Gerçek karanlığı yaşayanlar, aydınlık için ömürlerinin sonuna kadar savaşırlar,” demişti annem. “Karanlığa düşmeden aydınlığı ara, onu bul ve onun için savaş, kızım.”

O zamanlar küçüktüm ve annemin bununla ne demek istediğini anlayamamıştım ancak şimdi sözlerinin ne denli önemli olduğunu görüyordum.

Gecenin körü gibiydi duygularım. Çıkmaz sokaklar gibi aynı kısır döngüde cebelleşiyordum. Zihnimin içindeki o belirsizlik beni darmaduman ediyordu ve ruhuma dolanan zincirlerim zaman geçtikçe beni daha da sıkıyor, savunmasız hâle getiriyordu.

Artık sanrı görmüyordum, Ayata’dan gelen bir mesaj da yoktu. *Acuba gerçekte öyle hiri yok da ben mi uydurdum tüm bu olanları* diye sık sık sorgular olmuşum. Gerçi zaman zaman zihnimin içinde sesini duyuyordum, benimle konuşuyordu ya da kendimi öyle inandırmıştım. Belki de bu, bilinçaltımın bana uyguladığı bir oyundu.

O kadar yol yorgunluğuna rağmen sadece üç dört saat uyuyabildim. Hemen yanı başımda yatan Attila’yı rahatsız etmeden sakince yataktan kalkıp odadan çıktım, belki de uyumuyordu. Eski bir alışkanlıkla mutfığa gidip pencereyi açtım ve mutfak masa-

sına oturdum. Masanın üstünde kimin olduğunu bilmediğim bir sigara paketi vardı.

Bir dal yakıp karanlıkta içmeye başladım. Gözlerim pencerede öylece dalıp gitmiştim. Kafamın içi o kadar doluydu ki yaşadığım ve yaşanması mümkün olan her şey bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Fakat aradan kısa bir süre geçtikten sonra kulaklarımda Ayata'nın fısıltılarını duymaya başladım. İçinde bulunduğum dalgınlıktan titreyerek sıyrılıp dinlemeye çalıştım. "*Benim görevim bitti.*" diyordu kulaklarımda yankılanan o ses. "*Benim görevim bitti, artık kendinlesin.*"

"Konuş benimle, lütfen konuş. Delirmediğimi söyle," diye yalvarmaya başladım. Öyle transa geçmiştim ki sesimi biraz daha yükseltsem evdekileri uyandırabilirdim.

Ama cevap vermedi. Aynı cümleleri birkaç kez, üst üste tekrar etti.

Görevim bitti derken neyi kastediyordu? Onu ilk kez gördüğüm o geceye gittim. *Kader yoldaşınla karşılaşacaksın* derken belki de bunu anlatmaya çalışıyordu. Bana asıl kimliğimi hatırlatıp yanlarında olmam gereken insanlarla buluşturduktan sonra görevini tamamlamıştı. *Peki, ya şimdi ne yapmam gerekiyordu?*

Biten sigaramı zikzak hareketlerle kül tablasına bastırdım. Başımda feci bir ağrı nüks etmişti. Alnıma saplanan ağrıyı gidermek için parmaklarımla masaj yaptım ancak faydasızdı.

O gece bir daha uyuyamadım.

Gün ağardığında Attila yüzüme bakıp uykusuzluğun göz altlarımda bıraktığı emareleri incelemiş ama bir şey söylememişti. Yalnızca alnımdan öpüp yanağımı sevmişti. Bakışarak anlaşıyorduk biz, çoğu zaman konuşmamıza gerek kalmıyordu.

"Merak etme, dünden kalan sandviçlerden yedim," dedim. "Karnım tok."

"Aferin güzelim benim."

Seni de pek uyku tutmamış, diye soracaktım ki bunu kendisi dile getirdi.

“Uyku tutmadı.”

Uyumadığı için ona kızmak istiyordum ama o sırada ekibin geri kalanı geldi ve bir şeyler yedikten sonra hazırlamaya başladı. “Nereye gidiyoruz?”

“H**** Başkan ile görüşeceğiz. Karargâhtan görevli birkaç asker de geliyor,” dedi, sesinde bu buluşmanın ne denli gizli olduğunu belirten bir ton vardı.

Timur yanımıza gelip hazır oldukları söylerken, “Ben de geliyorum, değil mi?” diye sordum. Umutla gözlerine baktım. Onlarla gitmek için yanıp tutuşuyordum. “Değil mi?” diye tekrarladım.

Attila gülümser gibi oldu. Sonra gözlerini bir kereliğine açıp kapatarak onayladı. O an öyle çok sevindim ki mutluluktan boynuna atılmak istedim.

Ogeday ve Laçın’i yanımızda götürmedik. Yula onlarla beraber evde kaldı. O, bilgisayarı kurmuş, köşesine çekilmişti. Bizi her şeyden haberdar edecek şey ellerinin altındaydı ve onunla istediğini yapabilir, dünyadaki her şeye ulaşabilirdi.

Yolculuk bir saat kadar sürdü, buluşmanın olacağı yer şehir merkezinden epey bir uzaklıktaydı. Burada terk edilmiş birçok fabrika vardı.

“Hangisine gireceğiz?” diye sordum yanımda duran Kubilay’a. Malum açık havada görüşecek değildik.

“Şu büyük olana,” dedi çenesiyle işaret edip. “Henüz gelen yok ama girip bekleyeceğiz.”

Fabrikanın içi ağzımdan buharlar çıkmasına neden olacak kadar soğuktu, ayrıca havada ağır bir pas kokusu vardı. On beş dakika kadar bekledikten sonra demir kapı gıcırtyla aralandı ve gün ışığıyla beraber birkaç adam içeri girdi. Kalbim küt küt atıyordu. Attila’nın hemen arkasında, yakınında duruyordum. İçeri giren uzun boylu, siyah giyimli beş adam, bize doğru her yaklaştığında gözlerim biraz daha irileşiyordu.

En önde yürüyen adamla göz göze geldim. Öyle keskin ve zeki bakan gözlerle sahipti ki sanki bir an için zihnime girip dü-

şüncelerimi duyacak sandım. Gözleri siyah ve çekikti, saçları kumral renkteydi ve oldukça gürdü. Geniş omuzlu, heybetli bir adamdı. O an kafamda bir ışık yandı. Karşımdaki adam, Attila'nın gelecekteki Cumhurbaşkanı diye bahsettiği kişiydi.

“Hoş geldiniz, H**** Başkanım.” dedi Attila sevinç dolu bir sesle. Birbirlerine doğru adımlarken ikisinin de gözleri ışıldıyordu. Sıkı bir el sıkışmanın ardından başkan bize doğru döndü ve bakışlarını benim yüzümden ayırmadı. Benim ifademdeki şaşkınlık, heyecan ve gülümseme karşı tarafa nasıl yansıyor bilmiyorum ama ilgi çekmiş olmalıydı. “Ekipteki herkesi tanıyor-sunuz zaten,” dedi Attila bize kısa bir bakış atıp. “Bir kişi eksik, o da işinin başında,” Yula’dan bahsediyordu. Başkan gülümsüyor ve hâlâ bana bakıyordu. Attila bunu fark etmiş olacak ki beni de tanıttı. “Umay. Nişanlım.”

O saniye kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Öyle gürültü attı ki herkesin duyduğuna yemin edebilirdim. Tüm bakışlar bana çevrilmişti. başkanın arkasında duran adamların bile.

“M-Merhaba...” Bir anlığına kekeler gibi oldum. “Başkanım.”

“Merhaba, Umay,” dedi sıcakkanlılıkla. Attila’ya baktı. “Daha önce nişanlı olduğunı söylememiştin.”

“Aslında çok uzun bir hikâye, bir ara anlatırım size.”

Attila'nın sarf ettiği bu samimi sözlerden dolayı ikisinin de aralarının iyi olduğunu, bu adamı çok iyi tanıdığını sezinledim. Görüşme bittikten sonra Attila’ya soracağım bir sürü sorum vardı.

“Bu yaşanan karışıklık,” diye cümleye başladı başkan. “Özellikle yapılıyor, hepimiz bunun farkındayız. Erken seçim için hazırlıkları tamamlamaya çalışıyorlar ancak benim öngörüm, seçimin iptal olacağı yönde.”

Attila onu onayladı. “Evet, bizim de fikrimiz bu yönde. Fakat bir husus daha var, önceden konuşmuştuk. Anıtkabir’e yapılacak olan eylem, bu çatışmaları bambaşka bir duruma sokabilir. Bu sefer ülke koca bir enkaz altına girer ve artık insanları hiçbir kuvvet durduramaz, özellikle de Atatürkçüleri, yani bizleri...”

“Lafını bölüyorum,” dedi araya girerek. “Anıtkabir’e bir ey-lem düzenleyebileceklerini sanmıyorum. Bu olsa olsa insanları tek bir yöne çekme planı olabilir.”

“Belki öyle ama varsayalım buna cesaret ettiiler. O zaman ülke çok kayıplar verir, biliyorsunuz ki dört bir yanımız düşmanlarla çevrili. Kime güveneceğiz? Maalesef onu bile kestiremiyoruz.” Attila ve başkandan başka kimse sesini çıkarmıyordu. Hepimiz can kulağı ile onları dinliyorduk.

“Biliyorum Attila biliyorum... Maalesef ordu eskisi gibi kendi kararlarını kendi alamıyor. O nedenle bu işi sessizce yürüteceğiz.” Sesinden bu duruma içerlendiği belli oluyordu.

Sanki ruhunda var olan derin bir sızı vardı ve o sızı tarafından sarıp sarmalanmıştı. “Bu nedenle, bu işi sessizce yürüteceğiz. Ayrıca o bahsettiğin örgüt liderine ulaş bir an önce, çok geçmeden bul onu.”

“Merak etmeyin, kısa süre içinde bulacağız.”

Başkan ihtiyatla gülümsedi. Attila’ya karşı duyduğu güven, keskin gözlerinden okunuyordu.

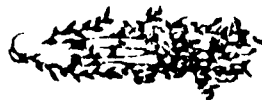
“Ben sizin için bir ekip görevlendireceğim.” Serbest duran ellerini arkasında birleştirdi. “Yakınıınızda değil ama çevrenizde bulunacak ve sizi koruyacaklar.”

“Sağ olun fakat bu tehlikeli olabilir. Fark edebilirler.”

“Endişelenme,” dedi gür, kıvrımlı kaşlarını çatarak. “Gönderdiğim ekipten hiçbirini fark edilmeyecek. Gizlilikleri konusunda son derece profesyoneller.” Bizlere baktı. “İçinizi ferah tutun.”

Toplantı sona ermeden önce H**** Başkan, Attila’ya üstüne basa basa, “İrtibatta kalalım,” dedi.

Bu istekten öte bir emirdi.

Mavi gök, bugün büyük bir direniş gösteriyordu. Bulutlar öfkeyle süzülüyor, rüzgâr yavaş yavaş büyüttüğü girdabıyla göğün

etrafına sert bir barikat kuruyordu. Bugün Gök Kubbe, Tanrı'nın elini ödünç almıştı ve çatık kaşlarıyla bizleri izliyordu.

Sanki bizlere, yeryüzünün çocuklarına söylemek istediği bir şey vardı.

O sert rüzgâr her birimize dokunuyor ve bunu sadece hakikati görenler hissediyordu.

Hissediyordum.

Bakışlarımı gökyüzünün kasvete bulanmış renginden alamıyordum, öyle ki rüzgârdan yaşaran gözlerimden sicim sicim yaşlar akıyordu. Âdeta transa geçmişim, boğazımda koca bir yumru vardı. Tüylerim diken diken olurken yakıcı soğuk derimin altına işliyordu.

Attila yavaşça elime dokundu ve parmaklarıyla sarıp büyük avucunun içine aldı. “Fazlası seni gerçeklikten koparır, Umay kuşu,” dedi.

Ona cevap vermeyerek gökyüzünü izlemeye devam ettim. Sonra boşta kalan diğer elini kaldırdı ve avucunu gözlerimin üzerine koyarak gökyüzü ile bağımı kesti. “Fazlası zehirler.”

Ciğerlerimi acıtıncaya kadar derin bir nefes aldım.

“Kötü şeyler olacak gibi hissediyorum,” dedim bakışlarımı fabrikaya doğru çevirirken. Ekibin geri kalanı konuşmaya devam ediyordu. Başkan gittikten sonra bir araya gelip durum değerlendirmesi yapmıştık ama ben bir süre sonra yanlarından uzaklaşıp açık alanda tek başıma öylece düşüncelere dalmıştım.

Attila gayet net bir ifadeyle, “Olacak,” dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

“Ama,” diye devam etti. “Bize yapmak istedikleri o kötülüğü kursaklarında bırakacağız.”

Tek kaşını kaldırıp hafifçe gülümsedi ve Atatürk'ün bir sözünü hatırlattı. “*Umutsuz durumlar yoktur, umutsuz insanlar vardır. Ben hiçbir zaman umudumu yitirmedim.*” Biçimli kaşlarını çattı. “Bundan sonra umutsuzluk bize yasak. Düşman kurşun sıkırsa da o kurşun son sürat üzerimize doğru gelse de kalbe saplanmadan ümidi kesmek yok.”

“Yan yana olalım, tamam mı? Birbirimizi kollayalım.”

“Aksi mümkün mü?” dedi, rüzgârdan yüzüme düşen saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Hatırlıyor olman gerek. Her görevde, her çatışmada birbirimizin arkasını kollardık. Ben sana sırtımı asla dönmedim, Umay kuşu.”

“Hatırlıyorum tabii ki.”

Bunun üzerine beni güçlü kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. “İnancını sağlam tut, Umay kuşu,” derken avucunu başıma koydu ve ben de eş zamanlı olarak yüzümü göğsüne yasladım. “Güneş, doğmaktan henüz vazgeçmiş değil.” Sessizce başımı sallayarak onayladım onu.

“Sana *Umay kuşum* desem de şu an küçük bir kedi gibisin.” Güldü. “Saçlarını karıştırıp yanaklarını sıkmak istiyorum.”

Bunun üzerine kendimi hemen kollarından kurtardım.

“Hayır,” dedim işaret parmağımı ona doğru sallayarak. Ama yüzünde gördüğüm o çoktan verilmiş karar, beni geriye yönelik adımlar atmaya mecbur bıraktı. Öte yandan ben de onun gibi gülümsüyordum. “Hayır dedim sana!”

Araba biraz ilerideydi, oraya koşana kadar beni mutlaka yakalardı. “Bak, hiç sevmediğim şeydir saçlarımın karıştırılması. Ogeday da eskiden çok yapardı ve dayacağı yerdı.”

Ben geri gittikçe o da bana doğru yürüyordu. Kocaman, inci gibi dişleriyle gülümsüyor, arka planda sırtına yansıyan güneşle muhteşem görünüyordu. Gözlerinin maviliği akşam güneşi sayesinde yüzüyle kontrast oluşturuyordu.

“Ne yapıyorsunuz?” diye seslendi Metehan. “Gidelim mi başkan?” Soluma döndüm ve bize doğru hızlı adımlarla yaklaşan Mete’ye baktım. Bilmiyordu ama beni kurtarmıştı. Attila oyununu bozduğu için ona gizliden gizliye sinirlenmişti fakat çaktırmamaya çalışıyordu.

“Herkes tamam ise gidelim,” dedi. Zaten ekibin geri kalanı da toplanmış bize doğru geliyorlardı.

Eve döndüğümüzde Yula’yı bilgisayar başında çalışmaya

devam ederken bulduk. Salondaki televizyonda bir son dakika haberi vardı, Ogeday ile Laçin soluklarını tutmuş ekrandaki görüntülere bakıyordu.

Çatışmalar Ankara'ya da sıçramıştı ve âdeta bir savaşa dönüşmüştü. İnsanlar korkudan dışarı çıkamıyordu.

"Her an sokağa çıkma yasağı gelebilir," dedi Akşin. "Gidişat kötü."

"Hükümet bu yaşananlar için en ufak bir aksiyon almıyor," dedim ortaya doğru. "Hâlâ neyi bekliyorlar?"

Kubilay kendini tutamayarak isyan bayrağını çekti. "Geriye son insan kalıncaya dek herkesin ölmesini mi bekliyorlar?" Sesi normalinden yüksek çıkmıştı. "Bence planı hemen başlatmamız lazım. Bekleyecek bir dakikamız bile yok."

"O Tekin denen piçi hâlâ bulamadık, hatırlatırım." Akşin son derece öfkeliydi. "Onların yaptığı planları öğrenemedikten sonra bizim planların ne önemi var?"

Yula zaferle bağırdı. "Çekirgeyi yakaladım, gençler!"

Timur koşarak yanına gitti. "Neredeymiş, gavat oğlu gavat?"

"Bulunduğu yer bize çok yakın."

"Nasıl yani?" dedi Timur şaşkınca.

Kubilay sinirle karışık güldü. "Ulan, adam burnumuzun dibindeymiş."

"Amacı da bu bence," dedi Akşin oyunu çözmüşçesine bir tavırla. "Onu bulmamızı istiyor."

Uzun süredir sessizliğini koruyan kardeşimden gayet mantıklı bir soru yükseldi. "Neden böyle bir şey istesin ki?"

"Bana kalırsa bir planı var. Bize söylemek istediği şeyler var."

Metehan'ın kaşları havaya kalktı. "Ne gibi?"

"Belki bir untlaşma," dedi Yula, öte yandan düşünceli görünüyordu. Aklını kurcalayan başka seçenekler olmalıydı. "Belki de amacının doğrultusunda sunmak istediği şartlar?"

Timur her zamanki gibi damarlarındaki o deli kana esir düşerek atıldı. "Şartı şurtu yok, bulduğumuz an indirmemiz gerek."

“E sonra ne olacak, geri zekâlı?” diye küçümsedi Akşin. “Onu öldürünce çeteyi nasıl çökerteceğiz?”

Attila bu varsayımların kısır döngüsünde sakince konuşmaya başladı. “Tam olarak nerede saklanıyor?”

“Bulunduğumuz yerin bir kilometre uzağında,” dedi Yula. Dizüstü bilgisayarını bize doğru çevirdi ve ekranda yazan adres bilgisinin altına işaret parmağını koydu. “İşte tam adresi bu.”

Metehan çoktan hazırды. “Rotamız nedir, başkan? Hemen *aksiyon alalım** mı?”

Attila elini havaya kaldırıp dur işaretini yaptı. “Yula, ne zamandan beri bu adreste kalıyor, söyleyebilir misin?”

“Evet, yaklaşık üç gündür.”

O an aklıma Attila’nın yolculuk sırasında söylediği sözler geldi. “Ankara’ya geldiğimiz gün...” diye mırıldandım. Haklıydı, her adımımız izleniyordu. “Onu bulmamızı bekliyor,” dedim kurt gibi keskin gözlerine bakarak.

Başını salladı. “O hâlde fazla bekletmeyelim.”

İşte tam bu esnada, hâlâ göz gözeyken telefonu çaldı. Hepimiz aynı anda hareketlendik, sanki arayan kişinin kim olduğundan adımız kadar emindik. Nitekim de öyle oldu. Attila karşı tarafın sesini duyduğu an dişlerini öyle sıktı ki gıcırıtısını çok net duydum.

“Aradığın numaranın sahibi benim. O yüzden yalnızca benimle konuşabilirsin!” dedi, öfkeden köpürüyordu fakat sakın konuşmaya özen gösteriyordu. “Yanımda değil.”

Kaşlarımı çatıttım. Konuşmak istediği her kimse, Attila’nın sinirlenmesine neden olmuştu. Ardından karşı tarafın sesi bir tık daha gür çıktı ve adımı işitdim.

“Bana ver,” dedim elimi ona doğru uzatarak ancak isteğime karşılık bulamadım. Telefonu öyle sıkı tutuyordu ki neredeyse ortadan ikiye ayrılacaktı. “Attila, ver şu telefonu!”

* Harekete geçmek, plan yapmak. (e.n.)

İstemeyerek de olsa telefonu avucumun içine koydu. Kubilay hâlâ açık olan televizyonu kapattı.

Telefonu kulağıma tutar tutmaz hattın diğer ucundaki kişi konuştu.

“Umay Hanım?”

“Benim,” diye cevapladım, öte yandan gözleri pürdikkat üzerinde olan Attila’ya bakıyordum. Öyle bir bakışı vardı ki eğer yapabilecek gücü olsaydı konuştuğum adamı telefon ekranından çıkarıp parçalara ayırırdı.

“Merhaba, nasılsınız? Ben Tekin Saltuk.” Ses tonunda hem ciddiyet hem de alaycılık vardı. “Tanıştığıma çok memnun oldum.”

“Benden ne istiyorsun?” diye sordum doğrudan. “Niçin benimle konuşmak istiyorsun?”

“Aslında sende bana ait olan bir şey var, onu almanın zamanı geldi.”

Kaşlarımı çattım. “Bende sana ait olan ne gibi bir şey olabilir ki? Seni tanımıyorum bile.”

Attila bunu duyar duymaz elini uzatıp sabırsızca, “Bana ver!” diye emretti.

Ona işaret parmağımy gösterip beklemesini istedim.

“Evet, cevap ver!” dedim ısrarla.

“Anlaşılan annen bu konuyla alakalı sana hiçbir şey anlatmamış...” dediğı an zıvanadan çıktım. Hem de öyle bir çıktım ki...

“Ne annesi? Sen benim annemi nereden tanıyor olabilirsin?” diye bağırmaya başladım. Kafamdan bin tane soru işareti geçiyordu. Yaşadığım tüm anıları gözlerimin önüne getirdim ancak söylediğı şeyle ilgili en ufak bir şey hatırlayamadım. Ayrıca annemin bu insanlarla hiçbir şekilde iletişim hâlinde olamayacağından emindim ve böyle bir şeyin yakıştırılması öfkemin kabarmasına neden olmuştu.

“Anneni oldukça iyi tanıyorum.”

“Ne diyorsun ulan sen, şerefsizin evladı? Kimsiniz lan siz?

Mafya mısınız? Örgüt müsünüz? Ne boksunuz? Sizin benim anemle ne işiniz olur?” Avazım çıktığı kadar bağıyor, kimseden utanmadan küfürler savuruyordum. Eminim odadaki herkes şok içinde bana bakıyordu fakat ben kendimi öyle kaybetmişim ki Attila dâhil kimseyi görmüyordum.

“Bitti mi?” diye sordu Tekin şerefsizi. “İçini döktüysen şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle. Sana söyleyeceğim adrese gidiyorsun, annenin yıllardır sakladığı o *hard disk*i alıyorsun ve bana getiriyorsun. Adresi birazdan mesaj olarak atacağım. Gerçi o çok yetenekli olan hacker arkadaşınız da bulabilir ama biz eski usulden devam edelim.”

Attila telefonu kulağımdan aniden çekti ve görüşmeyi hoparlöre alıp bana *konuş* anlamında işaret yaptı. “Ne hard diskinden bahsediyorsun?” diye sordum.

“Alıp bana getirdiğinde sana neyden bahsettiğimi söyleyeceğim.” Birden sustu ve gülümseyen bir sesle, “Attila Başkurt, beni duyduğunu biliyorum,” dedi, telefonu hoparlöre aldığımızı fark etmişti. “Sana ve ekibine tavsiyem, Umay’a söylediğim şeyi yapmanız. Yoksa değil siz, ülkenin tüm vatanseverleri gelse gerçekleştirmek üzere olduğumuz eylemi engelleyemez.”

“Senin kafanı gövdenden ayıracağım, bunu biliyorsun değil mi?” dedi Attila saf bir nefretle. Karşımda gördüğüm manzara, gerçeğine en yakın olan bir cehennem tablosuydu.

Tekin güldü. “Ah, siz yeryüzünün çocukları... Hemen de cecalleniyorsunuz. Bu arada, beni bulduğunuz yerdeyim. Sakın baskın maskın ayağına bir salaklık yapmayın. Yoksa bedelini yalnızca siz ödemezsiniz...” deyip telefonu aniden yüzümüze kapattı. Attila gözlerini sıkıca yumdu, öfkeden tir tir titriyordu. Hırsını alamadığı için bedeni kaskatı kesilmişti. Avucundaki telefonu parmakları arasında döndürdü ve kolunu açabildiği kadar açıp telefonu karşı duvara fırlattı.

“Delireceğim lan!” diye bağırdı. Kafasını iki elinin arasına koydu ve vurmaya başladı. “Delireceğim.”

Kollarından tutmaya çalıştım çünkü kendine zarar veriyordu.
“Sakin ol!”

Birden ileri geri yürümeye başladı, kafasına vurmaya devam ediyordu tabii.

“Siz de bir şey yapsanıza!” diye bağırdım ekibe doğru ama sanki her gün gördükleri bir sahneymiş gibi bakıyorlardı bu manzaraya. Hatta Timur *hayır* anlamında kaşlarını kaldırdı. Daha önce tecrübe etmiş de dersini almış gibiydi.

“Attila!” diye bağırdım en sonunda. Bu tepkim karşısında durdu ve kan çanağına dönmüş, iri iri açmış mavi gözlerle bana baktı.

“Bu orospu çocuğunu yakalayamıyoruz,” dedi. Ekibe döndü.
“Biz bu piçin tüm belgelerini vermedik mi oğlum?”

“Verdik, başkan,” dedi Metehan. Biraz tırsmış görünüyordu.

“E o zaman niye hâlâ elini kolunu sallayarak dolanıyor etrafta? Bir de Umay’ın annesini karıştırdı meseleye...” Bana baktı.

“Sen bu puştun söyledikleriyle ilgili bir şey biliyor musun?”

“Hayır tabii ki. Öyle bir şey olsa muhakkak bilirdim bunu.”

Sonra birden Ogeday’a baktım. Beti benzi atmıştı çocuğun.
“Sen bir şey biliyor musun?”

“Hayır, abla. Eğer bilseydim söylerdim zaten. Beni tanıyor-sun, ağzımda bakla ıslanmaz benim.”

Varlığı yokluğu bir olan kuzenim Laçın ise kucağında kediyle korkmuş bir hâlde öylece bizi seyrediyordu. “Bana hiç bakma, bunu bilecek en son kişiyim,” dedi.

Başımı salladım. “Belki de oyun oynuyor bizimle. Olamaz mı?”

Yula birden, “Olamaz,” diye araya girdi.

“Olamaz çünkü Tekin Saltuk, kendi telefonuna ulaşmamı sağladı ve tüm telefon kayıtlarını benim sistemime açtı.”

“O nasıl oluyor lan?” dedi Timur şaşkınca.

Attila eliyle alnını sıvazladı. “İnanmayız diye tüm kanıtlarını bize sunmuş işte.”

O gece Tekin denen adamın, Yula'nın sistemine açtığı tüm bilgileri inceledik. Söyledikleri gerçektir. Bunun bende yaşatmış olduğu şaşkınlık, kalbimde büyük bir delik açtı. Hayal kırıklığı, kandırılmışlık, korku ve tüm kötü hisler beni hücrelerime kadar esir aldı. Yirmi iki yaşına kadar annem dediğim insanın benden onca şey saklaması, onu bana karşı yabancılaştırıyordu ama her şeyden önemlisi bu gerçekler kalbimi paramparça ediyordu.

Mesajlaşmalar ve ses kayıtlarını tek tek okuyup dinledik. Burada Tekin'in kendinden bir üst makamla arasında geçen diyaloglar vardı.

Annemin yıllar önce bu örgütten kaçırıp sakladığı bir hard diskten bahsediyorlardı. Fakat içerisinde ne olduğuyla ilgili en ufak bir ipucu yoktu. Yalnız anladığım kadarıyla bu öyle önemliydi ki örgütün gelecekte gerçekleştirecekleri tüm planları doğrudan etkiliyor, büyük bir engel teşkil ediyordu.

"Bu adres Ankara'nın neresinde?" dedi Kubilay.

Yula, "Görünüşe bakılırsa hiçbir yerinde. Ama sanki. ." Durdu ve başparmağını dudaklarına götürdü. Ekranı püzdikkat bakıyor ve düşünüyordu. "Şifre var gibi."

"Ulan, bu orospu çocuğu gidip al demedi mi Umay'a? Neyin şifresi bu? Biz nasıl çözelim?" Timur haklıydı. "Ne yazıyor burada?"

Kubilay merakla bize doğru yaklaştı ve o da ekrana bakmaya başladı. Ogeday salona giriş yaptı ve merak içinde koşarak yanımıza geldi. "Ben de bakayım," dedi. Ekibin geri kalanı ise Attila'nın önderliğinde H**** Başkan ile görüşmeye gitmişti.

"Laçın nerede?" diye sordum.

"İçerideki odada, Seyfi ile birlikte." Kuzenim olabildiğince olaylardan uzak kalmaya çalışıyordu. Onu yargılayamazdım çünkü onun yapısı böyleydi. Narindi, korkuyordu.

"Yani kendince isim mi vermiş bölgelere?" diye sordum Yula'ya, aklıma başka ihtimal gelmiyordu.

☘ "Galiba."

Timur güldü. “Ahmağa bak! Biz de bunları bir bok sanıyoruz.”

Akşın yakınında oturan Timur’a seslendi. “Öyle diyorsun ama gel de şu küçük haritaya bak.” Ben de ekranı görmek için eğildim. Birkaç parçaya bölünmüş adacık gibi görünüyordu ama yakınlaştırılınca o ada parçası gibi görünen yerlerin üzerinde bölge isimleri belirliyordu. *Agarta, Şambala, Tibet ve Mu.*

“*Oyuk Dünya Teorisi*”ni bir araya toplamış.” dedim. “İşareti parmağımı *Şambala* yazan yerin üzerine tuttum. “Şurası sence neresi?”

“Bana kalırsa Çankaya’da bir yer.” diye cevapladı ama hâlâ emin değil gibiydi. “Şu işareti görüyor musunuz? Kırmızı renkli bir yıldız. Diğer bölgelerin altında da aynı işaret var ama bu yıldız daha soluk bir renk.” Timur, Kubilay ve ben kaşlarımızı çatıp o söylediği yıldızı incelemeye başladık.

Yula, “Buldum,” diye parladı bir anda.

“İşte burası!”

* Dünya gezegeninin tamamen içi boş olduğunu veya önemli bir iç boşluk içerdikini düşüren bir kavramdır. (e.n.)

14. BÖLÜM

“ŞAHSİ MESELE”

*“İyice bilin ki bir değil, bin kez
ölmem gerekse de doğru bildiğimi
yapmaktan vazgeçmeyeceğim.”*

Platon

32. Gün

Küllerim etrafımda savrularak beni kuşatıyor ve kulaklarımda aynı şarkı yankılanıyordu.

“Ama senin şeytanların var ve onun pişmanlıkları...” deyip duruyordu. Sözler, kulaklarımda ritim tutan şarkıya aitti ama cümleler, susmayan şeytanlarıma aitti. Belki de deliriyordum. Belki de ben de büyük bir bozukluk vardı. Kafam bozuktuk, bey-nim bozuktuk, ruhum bozuktuk. *Peki, ya kalbim?*

Bir dejavu yaşıyordum. Attila'nın arabasında tek başımay-dım. İçsel monologlarımdan kurtulmak adına radyoyu açmıştım, karşıma çıkan o aynı şarkı beni acımasızca yakın zamandaki geç-mişe götürmüştü.

Her şey sıradandı, bir pazartesi günü okulun bahçesinde mü-zik dinliyordum. Ogeday arabanın camını tıklatıyordu. Her gün-kü gibi birbirimize sataşıyorduk.

Yepyeni bir insan gibi hissediyordum.

“Ama aynı eski hataları yapıyorsun” ...

Birden *“Yapmıyorum!”* diye bağırdım. İki avucumu da torpi-doya vurdum. Hızımı alamayıp avuçlarım acıyınca dek vurma-ya devam ettim. Hayal meyal araç kapısının açıldığını duydum

* Tame Impala'nın *New Person, Same Old Mistakes* adlı şarkısından. (e.n.)

fakat kendimden öyle geçmişim ki Attila bana dokunana dek fark edememişim.

“Ne oldu? Umay, ne oldu?” Panikle bana bağılıyor, diğer yandan çırpınan kollarımı zapt etmeye çalışıyordu.

Sesi, beynimde koca bir patlamaya neden oldu. İrkilerek gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Burun burunaydık, yüzü görebileceğim en net şekilde karşımdaydı. Mavi irisleri, korkuyla büyüyen göz bebeklerine olabildiğince yer açmış, koca bir kara delik şeklini almıştı.

“Sakin ol,” Ses tonu alçaldı. Her şey yolunda, tamam mı?” diyerek beni yatıştırmaya çalışıyordu.. “Anlat bana, ne oldu?” Sımsıkı kavradığı bileklerimi yavaşça gevşetti ve ifademi kontrol etmeye devam etti. İleri uzanıp müzik çaları kapattı. Böylelikle bana işkence eden şarkı da sonsuza dek sessizliğe gömüldü.

Bu, annemin gençliğinde sık sık dinliği bir şarkıydı. Bir zamanlar ben de severek dinlerdim, ta ki şimdiye dek.

Attila yüzümü iki avucunun arasına alıp, “Her şey yolunda,” diye yineledi.

Kirpiklerimi birkaç kez kırptım. “Ben iyiyim,” dedim içinde bulunduğum ruh hâlini kontrol altına almaya çalışarak. Kaşlarımı çatarken yüzümü ellerinden kurtardım ve kendimi geriye çektim. “Hazır mı herkes, çıkıyor muyuz yola?”

Göstermiş olduğum bu anormal davranışa karşılık yüzünü ekşitti ve bir süre hiç sesini çıkarmadı. Bedeninin yarısı hâlâ arabanın içerisindeydi; öylece bana bakıyor ve ne olduğunu anlamlandırmaya çalışıyordu.

“Biz hazırız!” diye seslendi Kubilay. Diğer birkaç kişinin de sesini duydum ama Attila’nın geniş omuzları ve cüssesi görmemi engelliyordu. Gözlerimin içine baktı ve sadece benim duyabileceğim bir sesle konuştu. “Bak bebeğim, pek iyi değilsin. Bugünü iptal edelim dersin eğer hiç sıkıntı değil. Yarın gideriz.”

Başımı iki yana salladım. “Gayet iyiyim,” dedim net bir şekilde. Bunun üzerine ısrar etmedi ama ikna da olmadı. Bedenini

dışarı çıkardı ve eliyle araç kapısını tutmaya başladı. Tedirgin ve şüpheli bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. Söylediği gibi iyi değildim, aklımın içi kaynar kazan gibiydi ancak onun karşısında düşmüş ve direncini yitirmiş bir insan olmak istemiyordum. Benim bu içsel takıntılarım, acılarım yüzünden planların bozulmasına sebep olamazdım, olmamalıydım.

“Ne oluyor?” dedi Akşın yanımıza gelince. Attila, kardeşine bakmazken gözlerini benden çekip sokağın ilerisine odakladı. Kaşlarını çatı. “Bir şey olduğu yok.” Kemikli yüzüne vuran gün ışığı sayesinde gözleri tek bir çizgi hâlini almıştı.

“Bana pek öyle gelmedi ama neyse...” İnanmadığını açıkça gösterdi. “Ben, Kubilay’ın arabasına bineceğim.”

O yanımızdan ayrıldıktan hemen sonra Attila, direksiyonun başına geçti.

Her ne kadar ikna olmamış olsa da konuyu askıya alıp unutturabilmişim. Bu konuda çoğu zaman iyiydim. Duygularımın büyük bir kısmını gizlerdim. Düşüncelerim içimi yese de yan koltukta oturan adama bunu belli etmiyordum.

Arabada bizim dışımızda Timur ve Ogeday vardı. Kardeşim ısrarla gelmek istediğini söyleyince Attila kabul etmişti. Laçın’i evde, Yula ile bırakmıştık.

Attila, “Aklın kalmasın,” demişti. “Yula bizimle her an iletişimde zaten biliyorsun, Laçın de yanında oturur ve böylelikle canı sıkılmaz.”

Yula gideceğimiz yerin haritasını çıkarmış, herkesin telefonuna göndermişti. Ona göre hard diskin saklandığı yer *Mu* yazan bölgedeydi. Ama hangi açıdan bakarsa baksın belirtilen bölge sanki hiç var olmamış gibiydi.

“Şimdi,” dedi Timur arkamızdan. “Bu *Mu* denen yer tam olarak nerede? Çözebilen var mı?”

“Yula’nın söylediği gibi koordinatlar Ankara yolu üzerinde görünüyor ama o yolun yakınlarındaki köy isimleri ile asıl köy isimleri aynı değil,” dedim.

Ogeday haritaya baktı. “Abi, sen *Agarta* yazan yerin Sincan olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Lan oğlum, *Agarta* ile Sincan’ın ne alakası var? Hem ben öyle bir şey demedim,” dedi Timur müthiş bir savunma hâline geçerek. “Ayrıca şu an *Mu* denen o yere gidiyoruz.”

Attila sesli bir şekilde nefesini üfledi. Ona baktım, fazlasıyla sert hatlara sahip olan yüzünde derin bir rahatsızlık duygusu vardı. “Belki de,” diye cümleye başladı. “Belki de insanın en büyük hatası, kendisini herkesten daha iyi tanıyan kişiye karşı duygularını saklayabildiğini zannetmesidir.”

Hepimiz âdeta alık gibi ona bakmaya başladık. “Öyle değil mi?” diye ekledi ortaya doğru. Gözlerimi kıstım. Acaba arka tarafta geçen bir konuyu mu kaçırmıştım? Ama hayır, durum böyle değildi. Keskin gözlerini yüzüme çevirip birkaç saniye orada oyalanınca canını sıkan şeyin bizzat benimle ilgili olduğunu anladım.

“Aynen, başkan. Çoğu zaman ben de öyleyim,” diye atıldı Timur.

Ogeday kıkırdadı. “Olmadığın masa yok, değil mi abi?”

Arkadaki ikili kaldıkları yerden devam ederken Attila ve ben sessizliğe gömülmüştük. Onun nezdinde ortada bir sorun olduğu aşikârdı fakat benim bu sorunu geçiştirip ondan saklamam bir değerlilik ölçüsüydü. İnsan değer verdiği kişiden bir şey saklamamalıydı.

Uzun bir süre tek kelime bile etmedik. Arada sırada dış taraftaki dikiz aynasından bizi takip eden gümüş arabaya bakıyordum. Ekip kendi hızlarını bizim hızımıza göre ayarlıyordu.

Tabii bu süre zarfı içerisinde göğsümdeki o panikatağın oluşturduğu yangınla cebelleşiyor, zihnimde hep kötü senaryolar dönüp duruyordu. Ben hiç böyle bir çıkmazın içinde düşmemiştim, ailede bir tek annemde anksiyete vardı ama kızı olduğum hâlde ne çocukluk dönemimde ne de ergenlik dönemimde bende böyle bulgular görülmemişti.

“Timur abi,” dedi Ogeday. Bunu diyene kadar ne mevzular dönmüştü belki de aralarında ama sanki kulaklıkla saatlerce müzik dinlemişim de sonradan dış dünyaya geçiş yapmışım gibi bir buluşma yaşadım onların sesiyle. “Şimdi tam olarak nereye gidiyoruz?”

“Tanrı’m, sen bana sabır ver,” Eliyle yüzünü sıvazladı. “Bak aslanım,” İri elini Ogeday’ın omzuna koydu. “Önce *Agarta*’ya pavyona gideriz, oradan *Şambala*’da bir işkembe içeriz; *Tibet*’te Nirvana’ya ulaşır, en son *Mu*’da tövbe ederiz. Oldu mu?”

Ogeday güldü ama bu gülüşü iyi bilirdim, bilerek piçlik yapıyordu.

“Ama eğer karnın açsa pavyondan önce sana bir kelle paça içiririz.”

“Olmaz ki Timur abi,” dedi adının sonundaki *r* harfini vurgulayarak. “Önce pavyona sonra ayılmak için çorbacıya gidilir, öyle değil mi?”

“Piçe bak, her şeyi de biliyor.” Timur eliyle omuzumu dürtünce Attila gözlerini aniden bize doğru çevirdi. Bu sadece bir saniye kadar sürdü.

“Bu çocukla kardeş olduğuna emin misin? Velet acayip bir şey. İnsanı hem aynı anda delirtiyor hem de güldürüyor.”

Tebessüm ettim. “Çoğunlukla delirtiyor.”

“Deli demişken aklıma geldi,” diye söze giriş yaptı Ogeday. Gözlerimi devirdim. Hangi fıkrayı anlatacağını biliyordum çünkü. “Bir gün, bir akıl hastanesinin Başhekimini, hastane odalarını geziyormuş. Deliler kendi kendine zıplıyorlarmış. Demiş yanındaki doktora, *bunlar niye zıplıyor?* Doktor da şey demiş, bunlar kendilerini mısır patlağı zannediyor. Yürümeye devam etmişler. Bir başka odaya girmişler, bir de ne görsünler? Adamın biri yatağında kıpırdamadan yatıyor. Başhekim sormuş adama, *sen niye zıplamıyorsun*, diye. O da demiş ki *ben tavaya yapıştım*.”

Ogeday dışınca hiçbirimiz gülmedik ama sonra Timur, gür bir kahkaha patlattı.

“Ay, şimdi yüzünü yırtacağım,” diye sessizce isyan ettim.

Timur nefes nefes kalırken, “Çocuğum, seni küçükken kaç kere yere düşürdüler?” diye sordu.

Ogeday, “Ortam biraz yumuşasın diye anlattım,” dedi ve saf saf ekledi. “Beş kez düşmüşüm, öyle dediler.”

Attila bıyık altından gülüyor gibiydi.

Çok geçmeden telefonu çaldı, arayan Yula’ydı. Hiçbir karşılık vermeden yalnızca dinledi ve sonra, “Geldik, burası,” deyip telefonu kapattı. Dikiz aynasından yolun gerisini kontrol etti, ekibin diğer yarısı da bizimle beraber arabayı durdurdu.

Geldiğimiz yer kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerdi. Ana yolun iki tarafında da sararmış çimenlerle dolu koskoca tarlalar vardı, bu görüntü bana her şeyin başındayken gördüğüm rüyamı anımsatmıştı fakat bir tek o kavurucu güneş yoktu. Boğazımda sert bir yumru oluştu, gözlerimi sıkıca açıp kapatırken alnımı kırıstırıp serbest bıraktım. Silkeleneceydim. Beynime hücum eden bu anıları kovmalıyım.

“Burada hiçbir şey yok.” dedi Timur.

“Attila,” dedim. “Burası olduğuna emin miyiz?”

“Yula’nın verdiği koordinatlar burayı gösteriyor.”

Havada uğursuz bir koku vardı. Gözlerimi etrafta gezdiriyor, ufak da olsa bir ayrıntı arıyordum ama içim hiç rahat değildi; ters giden bir şeyler vardı sanki.

Metehan, “Şurada bir ev var!” İşaret ettiği yöne doğru bakmayz başladık. Yolun sağ tarafındaki tarlanın en ucunda küçük, iki katlı müstakil bir ev görünüyordu. Bizim açımızdan bakıldığında yürüme mesafesi bile çok fazlaydı. Biz *acaba doğru ev mi* diye tartışırken Yula, Attila’yı tekrar aradı. Koordinatlar doğruydu, aradığımız ev buydu. Kestirmeden gidilecek herhangi bir yol olmadığı için mecburen sarı otlarla çevrili tarlaya girdik ve yürümeye başladık.

En nihayetinde evin önünde soluklandığımızda ufak çaplı bir hayal kırıklığına uğradık.

“Bu ne anasını satayım ya?” İlk tepki veren kişi Timur olmuştu. Kûfürlerinden bıkip usanmıştım.

“Burası terk edilmiş bir ev,” dedi Akşin aptala anlatır gibi.

Attila öne doğru ilerleyerek evi incelemeye başladı. Peşinden gittim, ne düşündüğünü merak ediyordum. Ben daha yanına varmadan ekibe döndü ve sonra, “Bizimle iki kişi gelsin,” dedi. “Kalanlar etrafa göz kulak olsun.”

Metehan ve Timur bizimle eve girdi. Ahşap kapı arkamızdan gıcırtyla kapandı. Bu bana korku filmlerindeki o gerilim sahnelerini anımsatmıştı, ürkmedim desem yalan olurdu. Tahta parke-ler attığımız her adımda gıcırıyordu.

Ev âdeta dökülüyordu, içeride tek bir eşya bile yoktu. Evin bütün tavanı örümcek ağlarıyla doluydu, sıvaları dökülüyordu. Camlar tozdan tabaka hâlini almıştı. Öyle ki dışarıdan gelen aydınlığı kırıyor, soluk bir yansıma görevi görüyordu. Ve içerisi çok kötü korkuyor, nereden tıtsan elinde kalıyordu. Bu ev kim bilir ne zamandan beri bu hâldeydi.

“Biz nereden bulacağız bu hard diski?” dedim. “Duvarların içinde mi?” İçimdeki ses yanlış yerde olduğumuzu söylemeye devam ediyordu. Buranın ne annemle ne de hard disk ile bir ilgisi yoktu.

“Tahmin etmeliydim,” dedi birden Attila. Yüzünde tezat bir gülüş belirdi ancak eş zamanlı olarak belindeki silahına sarıldı ve emniyetini açtı.

Kaşlarımı çatıp neler olduğunu anlamaya çalışırken üst kata çıkan merdivenlerden ayak sesleri duyulmaya başlandı. Attila hariç hepimiz yönümüzü merdivenlere çevirip siper aldık. Mete ve Timur silahlarına asılıp merdivene doğrulttular. Attila silahını havaya kaldırmamıştı, sadece sımsıkı tutuyor ve bekliyordu.

Silahım olmamasından dolayı kendimi çok rahatsız hissettim. Eğer olsaydı ekibimi savunabilirdim.

“Seni daha zeki sanırdım,” dedi merdivenlerden inen kişi. Takım elbiseli, orta boylu bir adamdı. Saçları hafif seyrek, alnı

açıktı. Dikkat çekecek büyüklükte ela gözleri vardı. Tam karşı-mızda durdu ve ellerini pantolonunun cebine koyup bize bakma-ya başladı. Yüzündeki kibirli gülüş, yüzümü ekşitmeme neden oldu. “Size de merhaba.”

Tuzağa düşürülmüştük ve bizi tuzağa düşüren kişi Tekin Sal-tuk’tu, ayan beyan karşıımızda duruyordu. Yine hislerim kendini haklı çıkarmıştı.

“Lütfen,” dedi. “Silahlık bir işimiz yok burada, sadece konuş-maya geldim.”

Ama bu isteği yerine getirilmedi, tabii ki şahsına tutulan nam-lular inmedi.

Attila birkaç adım atıp bizleri geride bıraktı. Ben de onun gibi adım atmak istesem de hemen bir ayağını benim önüme atarak yolumu kesti. Beni karşıımızdaki bu adamdan korumaya çalışı-yordu.

“Sizin yerinizde olsam herhangi bir saçmalık yapmaya kal-kışmazdım.” Tek elini pantolonunun cebinden çıkardı ve hemen ardında duran dış kapıyı gösterdi. “Adamlarım dışarıda.”

“Sana, bizi bununla korkutabileceğini düşündürten ne?” dedi Attila gayet katı ve soğuk bir ses tonuyla.

Adam tebessüm etti. “Dört keskin nişancı ve bir düzineye ya-kın koruma. Yeterince açık değil mi sence?”

Dış kapı birkaç adım uzağımdaydı. O kapının ardında Akşin ve Kubilay’ın olduğu gerçeği beni panikletti. Başlarına silah da-yanmış hâlleri zihnimde belirivermişti. İçimdeki öfke bir aslan gibi kükrüyor, damarlarımdaki kanı köpürtüyordu. Çünkü elle-rim boştu, herhangi bir savunma aletim yoktu.

“Bu kadar kişiyle mi geldin?” dedi Attila küçümser gibi.

“Sen bu kadarını bil kâfi.”

“Hard disk nerede?” dedim aniden, öfkemi yansıtmamaya çalışıyordum. Adamın gözleri bana döndü. “Burada olmadığı aşikâr. Bunu siz de basbayağı biliyorsunuz, değil mi? Bizi boşu-na tuzağa düşürmediniz.”

“Hayır, hayır,” dedi bana doğru küçük bir adım atarak. Attila sol kolunu önüme doğru uzatıp adamla arama kendince bir engel koydu. Bu hareketi, Tekin’in dikkatini çekmişti. “Arkadaş biraz fazla korumacı galiba. Aslan burcu musun sen?”

Timur öfkeyle Attila’yı savunmaya geçti. “Kafana sıkıldığında anlarsın ne burcu olduğunu.” Parmağı silahın tetiğindeydi, hafif bir baskı ile ilk çatışmayı başlatabilirdi.

“Ekibinin öfke sorunu var,” dedi Tekin alaya alarak.

Attila onu bastıran bir sesle, “Sadede gel!” diye emir verdi dediklerini duymazdan gelerek.

Bu adam gerçekten pisliğin tekiydi. Kendini fareyle oynayan büyük bir kedi sanıyordu.

“Hard diskin burada olmadığını tabii ki biliyorum.” İri gözlerini gözlerime sabitledi.

Attila, “Bana konuş bana,” dedi ani bir çıkışla.

“Peki, sayın başkan, sana konuşayım...”

Ne olursa olsun adam asla sinirlenmiyordu. Karakteri ile ilgili dikkat ettiğim ilk şey buydu.

Karşı tarafı sinirden kudurtup gülerek tepki veren bir tipti.

“Tomris Ülgen, yazdığı kitapları sayesinde iyi bir kariyer edinmiş bir yazardı ancak zamanında boyunu aşan bazı şeyler yaptı.” Bir saniyeliğine bana bakıp Attila’ya geri döndü. “O hard diskte bizzat mensup olduğun ailenin-”

“Tarikatın,” diye araya girdi Metehan, tetiğe basmak için yapıp tutuşuyordu. Tekin buna karşılık hafifçe sırttı ve konuşmaya devam etti.

“Siz öyle diyorsanız... Her neyse, bizimle ilgili bize ait olan önemli bilgiler var, zaten arkadaşınızın Yula’nın bilgisayarına doğrudan yönlendirdim. Eğer deprem olmasaydı belki de daha kolay ulaşırdık o hard diske ama Tomris Ülgen’in böylesine önemli bir belgeyi evde saklayacak hâli yoktur. Kendisinden sonra onun gibi cesur, zeki ve yetenekli olan kızına...” Çenesiyle beni işaret etti. “Bununla ilgili bilgiler verdiğini düşünüyorum.”

“Siz söyleyene dek hard diskten haberim bile yoktu,” dedim gayet kendimden emin bir şekilde. “Bana böyle bir şeyden bahsetmedi. Ayrıca annemi nereden tanıyorsun? Bana bazı cevaplar vermek zorundasın.”

“Zorunda olduğumu pek sanmıyorum,” dedi dalga geçer gibi. “Belki de bahsetti, belki de anılarının arasında bir yerde fakat hatırlamıyorsun.”

“Kahve falı mı bakıyoruz burada?” dedim, sonunda öfkem mağarasından çıkmaya başlamıştı. “*Anılarının arasında ne demek?* Bilsem böyle bir şeyi asla unutmazdım. Bir de Türk olacaksın. Vatanına karşı düşmanlık yapan örgütün köpeği olmaktan utanmıyor musun? Hard disk ele geçirirseniz tüm kanlı eylemlerinizi gerçekleştireceksiniz, değil mi? Bunu bilmediğimizi mi sanıyorsunuz?”

Derin bir nefes aldı ve hayıflanır gibi başını iki yana salladı. “Teoman da tıpkı senin gibi,” dedi. “Bu dikbaşlılık aileye özgü olmalı.”

O an içimde bir tufan koptu. Göğsümün neredeyse tamamı alevlendi. Kalbim öyle acı, öyle sancılı attı ki soluğumu kesti bir süre.

“Evet,” diye devam etti bizden sesli bir cevap gelmeyince. “Kuzeninden bahsediyorum.”

Metehan pozisyonunu ve konsantrasyonunu korurken Timur bir anda, “Sen ne diyorsun ulan?” diye Tekin’e doğru atağa geçti ama Attila, “Yerinde kal!” diye emredince hareketsiz kaldı.

“Ne yaptın lan çocuğa?”

Attila, Timur’un yanına gelip elindeki silahın üstüne elini koydu ve aşağı doğru basınç uyguladı. “Sakin ol ve silahı aşağıda tut,” dedi dişlerini sıkarak.

Tekin sahte bir savunmayla iki elini avuçları görünecek şekilde bize doğru uzattı. “Panik yok, kendisi bizim misafirimizdir. Gayet mutlu, merak etmeyin.”

“Bekle, bir sonraki sözünü tahmin edeyim,” dedi Attila. “Hard disk bulursak Teoman’ı bize vereceksiniz?”

“Nasıl da akıllı bir başkanınız var, görüyor musunuz?”

Bu adamı öldürmek istiyordum, sürekli dalga geçiyor, sabrımızla oynuyordu.

“O gün Laçın’ın kulağına Teoman’ın öldüğünü söyleyen sizden biriydi, değil mi?” diye sordum çünkü bunu tahmin etmesi zor değildi. Onaylamak adına gözlerini açıp kapattı. “Kuzenim acı içinde kendinden geçerken sen oradaydın, değil mi? Öylece seyrettin ve gerçekleştirdiğin bu büyük başarı karşısında kendini taktir ettin.”

“Beni gaddar biri sanmanı istemem lakin ne yalan söyleyeyim ayaklarım yerden kesildi ama bugün iyi tarafıma denk geldiniz.”

Timur, “O kadar iyi biriysen git cami yaptır,” diye homurdandı bıyık altından.

Sahte bir tebessüm ile başımı salladım. “Bak, Timur’dan çok iyi bir öneri geldi. Ha bu arada, neredeyse unutuyordum... O gün benim de kulağıma bir şeyler söylendi,” dedim. “Bu sizi yöneten kişinin ismi neydi?” der demez Tekin’in gülmekten kısılan gözleri birden sonuna kadar açıldı.

“Hani *Zeta* adlı örgütünüzden bahsediyorum. Siz kendinizi nasıl tanımlıyorsunuz bilmiyorum ama biz size ve maşalarınıza *Negatifler* diyoruz.”

Söylediklerim karşısında afallamıştı. Şimdi av olma sırası ondaydı.

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Ayakların yerden kesilip havalarda uçarken kuşlar söyledi. Ah, pardon...” dedim hata yapmış gibi. “*Kurtlar* söyledi.”

Haklarında bir şeyler bildiğimizi anlamıştı artık ve bunun gerçekliği altında nasıl bir yol izleyeceğini bilmiyordu. Hepimizin gözlerine tek tek baktı, en son Attila’da takılı kaldı. “Beni bununla mı tehdit edeceksiniz?”

“Yani tabii şimdi üstlerinin üstleri, haklarında olan sızıntıdan seni sorumlu tutacaklardır. Gerçi kademe kademe inip en son seni bulacaktır,” dedi Attila, peşine yabancı birkaç isim de ek-

ledi. Alexander Cliff ve Tiger Morgan'ın isimlerini de duyunca yerin dibine girmek istedi.

“Bu isimler örgütün temelini sarsacak en ufak sorunda infaz yolunu seçerler, bunu sen de biliyorsun... Bir de diğer örgütlerle bizzat iş birliği yaptığını öğrenseler kim bilir neler olur? Devlete sızdırdığın bilgiler gibi...”

Tekin Saltuk köşeye sıkışmıştı. Kendisine yaşattığımız bu durum boyunu aşıyor, yetkisi sınırların dışında kalıyordu. Birkaç dakika önce keyiften mest olan yüzü, şimdi gergin ve kıpkırmıydı. “Senin gibiler tam bu noktada kendisinin bir üstüne akıl danışır, değil mi?” Attila okları acımadan saplıyordu. “Peki, sen söyle? Şimdi ne yapacağız, Tekin Saltuk?”

Elinde tuttuğu silahla Timur'un koluna vurdu. “Sigaran var mı la?” diye sordu Ankara ağzıyla.

Tekin, “Teoman'ı mı istiyorsunuz?” dedi hararetli bir ses tonuyla.

Attila keyifle güldü. “Einstein'in bir sözü vardır, bilir misin?” dedi, kendisine uzatılan sigarayı alıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Timur zippoyu çıkıp ateşi sigaranın ucuna tuttu. “*Tanrı zar atmaz.* Yani demem o ki sizin gibi salaklar için işini şansa bırakmaz.”

“Ne yani,” dedi Tekin rahatsız bir ifadeyle. “Bizi haklaman için seni mi gönderdi?”

Attila sigarasından sakince bir nefes çekti. Eş zamanlı olarak dudak kıvrımları tehlikeli bir gülüşle keskinleşti. “Düşmanın zekisi de bir başka oluyor.”

“Kuzeninin sağlığı yerinde,” dedi bana bakıp. An itibariyle köpek yavrusu gibi bakıyor, beni ikna etmeye çalışıyordu. “Akşama yanınızda olur.”

“Dur şimdi,” dedi Attila. “Teoman'ı zaten bırakacaksınız, orası ayrı. Ama ondan önce,” Sigara tutan parmağını Tekin'e doğru uzattı. Diğer elindeki silahın emniyet kilidini açıp kapatıyordu. “Tek bir kurşun dahi yemeden kafanın ezilmesini istemiyorsan 10 Kasım için planladığınız şu eylemin detaylarını anlat bakalım.”

Tüm planlar artık elimizdeydi.

Tekin Saltuk'u hiç beklemediği yerden vurmuştuk. Anlaşma suydı; öncelikle Teoman'ı serbest bırakacaklardı ve eylemle ilgili verdiği bilgilere karşı, örgütün çökertileceği gün kendisinin yurt dışına kaçmasına yardım edecektik. O böyle biliyordu ama gerçek tam tersiydi.

İlk önce onu haklayacaktık. Uçağa bindiğinde ve uçak pistten havalandığında sivil görünümlü yetkililer tereyağından kıl çeker gibi ensesine çökecekti.

Fakat anlaşmayı kritik noktaya sokan bir durum oldu. Örgütün yapılan bu anlaşmadan haberi olmayacağı için Teoman'ı gizlice teslim edecekti. Fakat buluşma yerine vardığımızda Tekin'in tek başına olduğunu gördük. "Yola sadece ikimiz çıktık malum, gizli bir iş yapıyorsak üçüncü kişi olmamalıydı. Onunla tek başıma mücadele edemedim, kaçtı," dedi. Başta bunun bir kandırmaca olduğunu düşünsek de Tekin'in patlamış sağ kaşı ve morarmış sol gözüne bakınca söylediklerinin doğruluk payı oldukça yüksekti.

"Bizimle buluşacağınızın bilgisini vermedin mi?" diye sordu Attila.

"Verdim ama demek ki inanmadı."

Laçın öne atılarak haykırdı. "Kim bilir kardeşime ne yaptınız da sana inanmayıp kaçtı!" Laçın'i zapt edememiştik, o ürkek kız söz konusu kardeşi olunca âdeta bir savaşçıya dönüşmüştü.

"Anlaşma hâlâ geçerli değil mi?" diye sordu Tekin şüpheyile, biraz da umutla. "Ben verdiğim sözünü tuttum."

"Tutmaya çalıştın ama tutamadın," dedi Kubilay kinayeyle.

"Anlaşma anlaşmadır. Teoman'ın sağ olması, anlaşmanın devamlılığını sağlayacak ilk etken. Biz onu buluruz. Sen, sana düşeni yerine getir, gerisine karışma," diye talimat verdi Attila.

Teoman, Ankara'da nereye gider, ne yapar bilmiyordum ama onu bir şekilde bulmamız gerekiyordu.

Ogeday, "O hayatta kalmanın bir yolunu bulur. Bizimle buluşacağını bildiği hâlde kaçtıysa bunun altında başka bir sebep vardır." dedi Teoman için. Bu teori kafamı kurcaladı. *Teoman ne biliyordu? Aklında ne vardı?*

O günün akşamında H**** Başkan bizi arayıp operasyonun tarihini verdi. Orduda güvenilir olan komutanlara ve personellere bilgi verilmişti. Sızıntı olmamalıydı, *bu yolda ölüm bile olsa...*

"Kürşad, Samsun'dan konvoy kaldırıyormuş," dedi Metehan.

"Aklını mı yitirdi o?" diye isyan etti Kubilay. "Konvoy ne demek lan? Bir davul zurna eksik." Attila'ya döndü. "Başkan, tüm planlar suya düşer."

Attila ihtiyatla başını oynattı. "Bundan ordunun da haberi var. Kaldırdığı konvoy, içi insanlarla dolu kamyonet değil. Ne kadar güvenilir, eski ve yeni devlet görevlileri varsa onları getiriyor." Oturduğu yerden doğruldu ve dirseklerini masaya koyup bize doğru eğildi. "Bakın, tüm illerde sınırlar tutulacak, *OHAL**'in bir değişimi gibi düşünün. İnsanlar şehrin içinde gezebilecek ama sınırlardan hiçbir araç geçemeyecek. Kışa hava sahaları da kapatılacak. Polisler şehirlerde kaos çıkmaması adına tüm tedbirleri alacaklar."

"İyi de insanlar bir şeyler olduğunu anlayacak, hiçbir açıklama yapılmadan sınırları kapatamazlar ki... İnsanları dizginleyecek mantıklı bir şey söylemeleri gerek," dedim.

"Doğru ama hepimiz biliyoruz ki bu işin sonu büyük bir kasa çıkacak." Attila sonucu biliyordu ama bunu önemsemiyor gibi görünüyordu. "Kolluk Kuvvetleri şehirleri bir şekilde zapt eder. *Zeta*'nın amacı büyük şehirler ve bunlardan birincisi, Ankara. Ona göre başarılı olursa ikinci şehri, yani İstanbul'u yıkacak. Üçüncüsü ise İzmir. Ve bunu yaparken Çanakkale'ye saldıracaklar."

* Olağanüstü hâl. (e.n.)

“Neden Çanakkale?” diye sordu Akşin.

Yula cevapladı. “Çünkü tarihimizin en önemli şehri de o yüzden.

“Hatay için ne diyorsun peki?” diye sordu Timur, Attila’ya. Onun memleketiydi ve bunu sorarken gözlerinde derin bir üzüntü vardı. “Temizlenebilir mi?”

“Herkes Hatay’ın artık bittiğini söylüyor, *Negatifler* orayı yıllar önce ele geçirdi. Türkler azınlık oldu fakat biz operasyonu gerçekleştirirken bazı kişiler oraya başka bir operasyon düzenleyecek.”

Hepimiz birkaç saniye ne demek istediğini anlamaya çalıştık.

“Bu, *H***** Başkan’ın talimatı, başka bilgi veremem sizlere, kusura bakmayın.”

Bu cevaptan kimse memnun olmamıştı, kendi aralarında konuşmaya başladılar, bense Attila’ya doğru eğilip, “Nedir bu?” diye sordum. “Benden de mi saklayacaksın?”

“Üzgünüm, Umay kuşu,” dedi, yüzünde o mecburiyet ifadesi vardı. “Bu bir *geçit operasyonu*. Bunu bil yeter.”

Altını vurgulayarak söylediği o kelime, zihnimde yeni bir soru işaretinin belirmesine yol açtı.

“Hatay nasıl Atatürk’ün şahsi meselesiyse bizlerin de öyle, arkadaşlar,” dedi ve sonra kafamda bir ışık yandı.

Artık ne demek istediğini anlıyordum.

O gece toplantımız geç saatlere kadar sürdü. Uykusuzluktan bitap düşene dek masanın başından ayrılmadık. Planlar yazıldı, çizildi, fikirler sunuldu ve eleştirildi.

Attila silah tutmayı bilmediğimi biliyordu ancak geçmiş yaşamımdan dolayı nasıl kullanıldığını hatırlıyordum. Operasyona bir hafta vardı ve bu bir hafta içinde ekipteki herkesten atış dersi alacaktım. Bana sadece kendimi koruma amaçlı öğrensem yeterli olacağını söylemişti ama ben daha fazlasını istiyordum. Sıradan tabancalardan çok daha ötesi gerekliydi, makineli silahlar ya da saldırı tüfeklerinden biri.

Onları kullanamazsın demişti bana, öyle bir haftalık eğitimle olacak iş değilmiş... Başka seçeneğim var mıydı ki?

İşte bu yüzden Timur'a gidip bana bunlardan birini gizlice öğretmesini istedim. Onun saldırı silahları kullanma konusunda çok iyi olduğunu biliyordum. Bu isteğimi önce kabul etmedi tabii, *Attila Başkan duyarsa kafamı poligon mankeni niyetine kullanır*, demişti fakat en nihayetinde ben galip gelmiştim. Çünkü o da bunun bir mecburiyet olduğunun farkındaydı.

Eğitim için Gökkuşaağı Tepeleri'ni seçtik. Timur tüm eğitimi mi tek başına üstlenmişti, başta Attila durumdan kılınır gibi olsa da üstüne düşmemiştir.

Son derece arızalı olan öğretmenim, tabanca kullanmada önce *SIG Sauer P226**'dan başlamıştı.

“Senin favori silahlarındandı.” dedi elime verirken. Oldukça ağırdı. “Hatırla. Diğer Umay'ın anılarına gir ve silahı tutuşunu, hedefi vuruşunu gözlerinin önüne getir. Kendine güven.”

Silahı iki elimle kavramama yardımcı olup birkaç püf noktası gösterdi. Atışa başlamadan önce de gözlüğümü ve atış kulaklığı mı düzeltilti. Tam karşıımızda duran *atış poligonuna*** odaklandım, derin bir nefes aldım. Zihnimin derinlerinde var olmaya devam eden eski Umay, tüm gücüyle açığa çıktı. Onun gibi odaklandım, onun gibi nefes aldım, onun gibi ateş ettim.

Silahın patlayışı kulaklarımı delip geçti, kalbimi âdeta bir yanardağ gibi patlattı. Bu ses, ruhumda coşkun bir heyecana ve sevince neden oldu. Çok tuhaftı, kurşun sıkmayı özlediğimi fark ettim. *Meğerse bu anı ne çok beklemişim...*

“Vay anasını,” diye bağırdı Timur. “Hedefi tam vurdun!”

Hem şaşırmıştı hem de sevinçten kahkaha atıyordu. “Devam et, kaptan. Delik deşik et. Hadi!”

Onun da gazıyla tabancayı peşi sıra ateşledim. Her atışta ilk

* 9x19mm Parabellum, .40 S&W ve .357 SIG mermilerini kullanan yarı otomatik tabancadır. SIG P220'ler baz alınarak tasarlanmışlardır. (e.n.)

** Ateşli silahların nitelikleri, eğitimi veya tatbikatı için tasarlanmış özel tesis, atış yeri. (e.n.)

kurşunun açtığı deliğe denk geliyordu. Kurşunlarım bitene dek devam ettim.

“Bugünlük bitirelim mi yoksa devam edelim mi? Hava karar-madan dönsek iyi olur, Attila işkillenebilir. Jandarma Komutan-lığından kısa bir süre için izin alabildim zaten,” dedi. Haberleri olmalıydı, aksi takdirde bizi terörist sanıp üzerimize çökerlerdi.

“*KMG556* yanında mı?” diye sordum. Bunu sorar sormaz gözleri kocaman oldu.

“Manyak mısın sen? Daha ilk atışta geriye uçar-sın.”

“Peki, o zaman *G3*” var mı?”

Sinirden gülmeye başladı. “Sen harbi kafayı yedin.” İki elini de beline koydu. “Ciddi misin kızım?”

“Şaka yaptığımı falan mı sanıyorsun?”

Gülen yüzü aniden düştü.

“Bak, bir kere deneyeceksin, zaten ilk atışında kıcının üstüne düşeceksin. Şu poligonu değiştir, geliyorum,” deyip yanımdan ayrıldı, ben hızlıca poligonu değiştirdim, o da kısa süre sonra *KMG556* ile yanıma geldi. “Bunu kullanırsan *G3*’ü de kullanır-sın.” dedi.

Kocaman bir tüfekt, onu tutmak için âdeta deliye döndüm.

“Önce bir tut bakalım, ağırlığını hisset,” dedi. Tüfeğin dipçi-ğini kürek kemiğimin üzerine yerleştirdi. “Şurayı sıkıca kavra.” Timur tüfeğin ağırlığının tamamını henüz vermemişti bana.

“Normalde çatal ayaklarıyla atış yapsan daha iyi bir başlangıç olurdu ama sen hızlandırılmış eğitim istedin.” Ses tonundaki ima *bunu sen istedin* der gibiydi. Yine de sesimi çıkarmadım.

“İyice kavradın mı?” dedi son olarak. Olumlu bir ses çıkar-dım, bir an önce atış yapmak istiyordum. Ama sonra tüfeği tut-mayı tamamen bırakınca hissettiğim baskıyla sendeledim. Çok ağırdı. Hâlimi görünce güldü ama yorum da yapmadı.

* Türk Silahlı Kuvvetleri’nin ihtiyacını karşılamak için KALEKALIP tarafından tasarla-nan, Türkiye’nin ilk 5.56 mm x 45 NATO’lu hafif makineli tüfeğidir. (c.n.)

** Otomatik, yarı otomatik ve tam otomatik atış seçeneklerine sahip 7.62 mm’lik piyade tüfeğidir. (c.n.)

“Hedefi al.”

Derin bir nefes aldım, kalp atışlarımı dengelemeye çalıştım.

“Hadi, Umay,” diye fısıldadım. “Sen düşündüğünden çok daha fazlasısın.”

Evet, düşündüğümünden çok daha fazlasıydım ama Timur’un dediği gibi kafayı yemiştim. Çünkü tüfeği ateşler ateşlemez yediğim basınçla tam da kıcımin üstüne düştüm. Hedefi vurmuştum belki ama tüm karizmayı da yerle bir etmiştim.

İlk atıştan sonra dersimi almamış bir hâlde benimle yere çakılan tüfeği tüm gücümle elime aldım çünkü tekrar atış yapmak istiyordum. Timur beni zapt edemiyordu ve bununla beraber kızıyordu. Onun korktuğu, Attila’nın sırtımızı öğrenmesiydi.

“Beni itin götüne sokar, sonra da bir güzel çıkartır. Katil mi etmek istiyorsun sen adamı?”

“Öğrenmem gerek!” diye haykırdım. “Vakit daralıyor ve ben süs bebeği gibi bir köşede duramam.”

“Bak, Attila Baş-”

“Başlarım başkanına,” dedim sözünü ağzına tıkayıp. “Öldürecek hâli yok ya!”

İsyanımdan sonra bir yarım saat kadar daha talim yaptık ve ben her seferinde tekrar tekrar yere düştüm, sadece son iki üç atışımda öncekilere göre daha iyiydim; en azından düşmemiştim.

Biz eve dönene kadar hava kararmıştı. Attila salonun girişinden itibaren görünen tekli koltukta oturuyor, bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Yula ve Laçın masada, Ogeday ve Metehan ise üçlü kanepede oturuyordu. Attila bizi fark edince gözlerindeki dinlendirici olduğunu düşündüğüm gözlüğü çıkardı ve gözlerini kısıp bizi süzdü.

“Ne yaptınız bu saate kadar?” diye sordu, sesinde herhangi bir duygu kırıntısı yoktu.

“Atış yaptık, ne yapacağız başka?” dedim, içeri doğru adımlamaya başladım. Ben her adım attığımda gözleri kıyafetlerimin üzerinde gezinip duruyordu. Onun oturduğu koltuğun yakınında

bulunan ikili kanepeye oturduğum saniye, “Yerlerde yuvarlanarak mı atış yaptınız?” dedi.

İşte o an Timur’un kulaklarında sela sesleri çalmaya başlamıştı. Kapıyı kaplayan o uzun, iri bedenıyla yer yarılrsa da içine girsem düşüncesindeydi.

“Evet, soruma bir cevap bekliyorum?” dedi birden, bu sefer sesi ürkütücü çıkmıştı. “Senin dirseğindeki o kanın bir açıklaması vardır herhâlde, değil mi Umay?”

“Düştüm, kanadı,” diye yalan söylemeye çalıştım ama başarılı olamadım.

“Hım... Timur’u ben mi döveyim yoksa sen doğruyu anlatıp arkadaşını kurtarmak ister misin?”

Timur dakikalardır kımıldamadığı kapı eşiğinde birden hareketlendi. “Ben demiştim, tüfek müfek karıştırmayalım, bak du-yarsa çok kızar diye.”

Tüm suç benim üzerime kalmıştı ama haklıydı.

Attila’nın gözleri hiddetle parladı. Timur’a öldüresiye bakı-yordu.

“Ben ısrar ettim,” dedim araya girerek. “Timur’un bir suçu yok. Ona kızma, kızılacak biri varsa o da benim.”

Attila gözlerini bana çevirip *sana da sıra gelecek* der gibi kafasını salladı.

Yaramaz bir kız gibi gülümsedim gözlerinin içine baka baka.

Düzenleme
Ny.ozlem

15. BÖLÜM

“VATANIN KALBI”

“Vatan sevgisi, ruhları kirden kurtaran en kuvvetli rüzgârdır.”

Mustafa Kemal Atatürk

40. Gün

Ruhumdaki rüzgâr damarlarımdaki kanı hızlandırıyor, bana özgürlüğün en yüksek uçurumlarından atlayıp uçmam için baskı uyguluyordu. Ancak şimdi sırasıydı, yalnızca ölümle yaşam arasında coşmalıydı insanın benliği ve ancak o zaman bulabilirdi içindeki durdurulamaz kuvveti. Kanat çırpmalıydı insan, bir an bile tereddüt etmeden. Ancak o zaman doğrusunu bulabilirdi.

Kalbimin atışı göğsümde bir sıcaklığın yayılmasına olanak sağlıyordu. Önümde sıralanan mühimmatlara bakarken bedenimin titremesine engel olamıyordum. Başından beri beklediğimiz o an gelmişti, heyecandan tenimin buz kesmesi de gayet normaldi.

Dışarıdan gelen insan sesleri sokaklardan taşıyordu. İnsanlar bir şeylere uyanmıştı ve dizginlemek zor gibi görünüyordu.

Bir hafta içerisinde isyan bayrakları çekilmiş, eylemler artmıştı. Eylemlerin içerisinde yalnızca Türkler yoktu, farklı kökenlere sahip olanlar da vardı. Ama bizler kadar Türk'tü, bu vatanın evlatlarıydı. Bir de bu eyleme karşı çıkan bir grup vardı; iç karışıklık çıkarmaya çalışanlar. Onların kimler tarafından ortaya dö-küldüğünü biliyorduk. *Negatifler* ellerinden geleni yapıyor, din dil ırk demeden insanları hedef gösterip birbirine düşürüyordu.

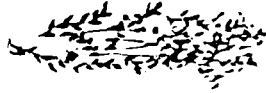
“Herkesin ortak noktası belli değil mi?” dedi Timur. “Baksa-
na şu insanlara,” Pencerenin yakınındaydık ve dışarıdaki kalaba-
lığı seyrediyorduk. “Ellerinde ay yıldızımızın ve Ata’mızın ol-
duğu bayraklara... İçlerinde Çerkez’i, Laz’ı, Kürt’ü de var. Ama
onlar bu vatan uğruna düşünmeden can verecek olanlar. Bir de
karşı tarafa bak,” dedi. “Onlar piyonlar. Ülkeyi bölmek isteyen-
ler, Türkiye Cumhuriyetini kendi kafalarına göre parçalara ayır-
mak isteyenler. Bunlar tamamen parayla satılmış ruhlar, Umay.
Amaçları, kendilerine verilen görevleri tamamlayıp paralarını
aldıktan sonra sınırdan kaçmak.”

“Vatana ihanetin bedelini ağır ödeyecekler,” dedim saf bir
inançla.

“Az kaldı.”

Kollarımı birbirine doladım. “Meclis bile karıştı.”

“İşte halk bu fırsattan istifade edip döküldü sokaklara. Erken
seçim de yalan oldu, ortalık böyle curcuna hâlindeyken kolay
kolay yapılmaz.”

Bize temin edilen mühimmatların içinden herkes en iyi kul-
lanabildiğini aldı. Ben atış talimatında kullandığım silahı alırken
radarıma G3 takıldı. Hiç düşünmeden onu da aldım. Attila, ben
silahları alırken göz ucuyla baksa da sesini çıkarmadı. Benim için
aklında bazı planları vardı, çoğunlukla onun yanında olacaktım,
gözümün önünden ayrılmayacaksınız, demişti. Ama ortalık karış-
tığında benim de onun arkasını kollamam gerekeceği gerçeğini
düşünmesi lazımdı.

Bazen beni fazla hafife aldığını düşünüyordum ve bu canımı
sıkıyordu.

Teoman’ı bu bir hafta içinde Ankara’nın her yerinde aradık
ancak ne onu bulabildik ne de en ufak bir izine rastlayabildik.
Laçin ise her gün ağlıyordu, başlarda onu sık sık teselli etmişim

fakat sonra bu operasyona olan konsantremi bozmaya ve beni demoralize etmeye başlamıştı. Onu teselli etmek, Ogeday’a kalmıştı fakat o da bizim kadar bu operasyona dâhil olmak istiyordu. Attila ise aynı fikirde değildi. Kardeşime ne olur ne olmaz diye kendisini koruması için bıçak ya da hafif bir tabanca verilmesinin daha doğru olacağını söylemişti çünkü Laçin ile güvenli bir yerde kalacaklardı zaten.

Sürekli tetikteydik. Hem planlar yazılıp çiziliyordu hem de apartmanı, sokağı kontrol ediyorduk. Hâlâ burada kalmamızın nedeni, ordunun tamamının bu operasyondan haberdar olmayışydı. Pekâlâ orduevinde de kalabilirdik fakat içinde bulunduğumuz durum o kadar kolay değildi.

“Yarın büyük gün,” dedim kendi kendime. Mutfak sandalyesinde oturup kaçınıcı kez yaktığımı hatırlamadığım sigaramı içiyordum. “Yardım et bana...” Avucumu alnıma koydum, sanki başımda tonlarca ağırlık vardı. Kalbimdeki çarpıntı hiç geçmiyordu, son iki haftadır meydana gelen bu ritim bozukluğu ile başım dertleydi.

“İyi misin?” diye sordu Attila.

Birden toparlandım. “Geldiğini fark etmedim.”

“Korkuttum mu?” Karşımdaki sandalyeye oturdu, maviş maviş bakmaya başladı. O bazen böyle baktığında yüreğimden bir şeyler akıp gidiyordu. Bir dere kenarında, ılık rüzgârın eşliğinde çiçeklerin kokusunu ciğerlerime çekmek gibi huzur veriyordu.

“Hayır,” dedim derin bir iç çekerek. “Dalmışım sadece.”

Bana doğru eğilip dizimin üstünde duran elimi tuttu. “Bak bana,” dedi. “Korkma, tamam mı? Ben seni koruyacağım, canın pahasına koruyacağım.”

“Hem vatani hem beni koruyamazsın. İkimizden birini seçmen gerek. Savaşığımız cephelerde her daim birbirimizin sırtını kolladık ama bu sefer umduğumuz gibi olmayabilir.”

Başını iki yana salladı. “Sana ne demiştim? Vatan da sensin, bayrak da. İkiniz de benim parçamsınız.”

Bazen bir insana *seni seviyorum* demenize gerek bile yoktu, bu sözleri yürekten söylemeniz her şeyin üstündeydi.

“Ama seçmen gerekecek,” dedim. “Yarın bu ikileme her şekilde düşeceksin. Senden istediğim tek bir şey var,”

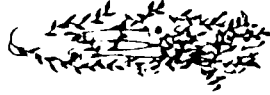
“Hayır, Umay. Sakın o cümleyi tamamlama!”

“*Vatani seçmeni istiyorum*. Yan yana olsak bile, ölsem bile ardına bakmayacaksın. Bu senden ilk ve son isteğim.”

Onun herhangi bir cevap vermesini beklemeden ayağa kalktım ve yaklaşıp elmacık kemiğinin üzerinden öptüm.

Onu o gece mutfakta, karanlıkta öylece tek başına bıraktım. Bilmeliydi, öğrenmeliydi çünkü vatandan daha değerli değildik. Anasız babasız kalırdı insan, kardeşsiz de kalırdı ama topraksız kalamazdı. Diğer Umay, vatanını her şeyden çok seviyordu. Bu konuda ona hak veriyordum ama aşkının önüne koymuştu ve o dengeyi kuramamıştı. Şimdi de Attila kuramıyordu ancak kurmalıydı, bundan başka çıkış yolu yoktu.

O gece yatağa geçtikten sonra yaklaşık iki saat boyunca Attila'yı bekledim, onsuz uyuyamıyordum. Gecenin ilerleyen saatlerinde gelmiş miydi bilmiyorum ama gözlerim ağırlaştığında direnemeyip uykuya yenik düştüm. .

Ankara tren istasyonundaydım. Etrafta benden başka kimsecikler yoktu. Hava buz gibi soğuk ve çiy taneleri kadar keskindi. Üzerimde kısa kollu mor bir bluz, altımda da ergenlik yıllarımdan kalma soluk kot pantolonum vardı. Bu pantolonu öyle çok giymiştim ve o kadar terzi yüzü görmüştü ki artık miadını doldurmuştu, en sonunda annem de onu atmıştı. Sahi nereden bulup giymiştim? Üzerimde bir tek yeni gibi görünen ayakkabılarımdı.

Derken trenin sesi duyuldu. İstasyonda aynı anda birden fazla anons yapılıyordu. Etrafım birden insanlarla kalabalıklaşma başladı ve dikkat ettiğim şey hiçbirinin ellerinde bavulları yok-

tu, kadınların kol çantaları yoktu. Herkes bu dondurucu soğukta montsuz geziyordu. Ama dikkatimi çeken şey kimilerinin yüzü yaralıydı, kimilerinin ise uzuvları yoktu. Ve yüzlerindeki o ifade... Zafer ve mutlulukla iç içe geçmişti.

Gördüklerim ben de derin bir hüzne neden oldu.

Bir makinist yanıma gelerek, "Binmiyor musunuz?" diye sordu. O an aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Biletim yok."

"Onların da yok," dedi gülümseyerek, insanları kastediyordu. Kaşlarımı çattım ve öylece makinistin yüzüne baktım ama o dişlerini göstererek gülümsüyordu. "Kalkış için bir dakika var." Yanımdan ayrıldı ve vagona atladı.

Binmek istemiyordum, üşüyordum ve içimde kötü bir his vardı.

Ama sonra birden güneş gibi bir ışık doldu istasyonun içine, hava ısındı. Trenin önden ikinci kapısında mavi takım elbiseli, orta yaşlı sarışın bir adam vardı. Tren hareket etmeye başlar başlamaz eğik başını kaldırdı ve gök mavisi gözleriyle bana baktı.

O an nefesimin kesildiğini hissettim. Hani yükseklikten korkarsınız ama aşağı baktığınızda düşer gibi olursunuz ya da gondola biner, en yükseğe uçup aşağı doğru son hız düşüşe geçerken yüreğiniz ağzınıza gelir ya, işte tıpkı öyle bir heyecan sardı içimi. Gözlerimden istemsizce döküldü yaşlar.

"Ata'm..." dedim yutkunarak. Sesim bir fısıltıdan daha sessizdi. Güneşi arkasına almıştı, altın sarısı saçları nasıl da parlıyordu. Mavi gözleri pırıl pırıldı. Bana gülümsedi, elini uzattı ama o sırada tren hızlanmıştı ve giderek uzaklaşıyordu. "Ata'm..." Trenin peşinden koşmaya başladım. Ben koştukça tren hızlandı, ben yetişmeye çalıştıkça Ata'm ile aramızdaki mesafe açıldı. Ona ulaşamamamın vermiş olduğu acı beni yerle bir etti, derin bir kederin eşiğinde can çekiştirdi. "Ata'm!" diye bağırdım en sonunda. Bana hâlâ gülümsüyor ve elini uzatmaya devam ediyordu. Ben de elimi uzatmıştım, tutacağıma inancım tamdı. Koştum, nefes nefese kalana dek, ciğerlerim patlayana dek koştum. Ellerimiz arasında birkaç santim mesafe kalana dek yılmadım.

“Yaklaştın, çocuk,” dedi. Bana seslenişi, içimdeki o cesur kızı alevlendirdi. O saniye bir anlık cesaretle elini tuttum. Beni yukarı, hızla yanına çekti. “Aferin, çocuk.”

“Ata'm...” dedim, ona sarılmak istiyordum. Ama heyecanımdan ne yapacağımı bilmiyordum. Birdenbire ellerine sarıldım ve öpüp başıma koydum.

Öyle güzel gülümsüyordu ki... Fotoğraflarda ve eski arşiv videolarında gördüğümüz Atatürk ile aynıydı ama bir farkla; çok daha güzeldi.

“Çok yaşa, çocuk,” dedi, başımı okşadı. Dokunuşu bir baba şefkati gibiydi, yüreğimi en derinden titretti. Sonra gür kaşları kıvrıldı ve bana, “Korkuyorsun değil mi?” diye sordu.

“Çok korkuyorum...” Gözlerimden art arda yaşlar akıyordu. Bu yaşlar korkudan ziyade Atatürk'e olan sevgiden, özleminden ve utançtandı. Utanıyordum çünkü emanetine sahip çıkamamıştık.

“Korkma, çocuk. Ben sizi görüyorum. Vatani için her şeyi göze alanları ölüm dahi korkutamaz.”

“Kızmadın mı peki bize?” Bu soruyu sorarken gelecek cevaptan çekiniyordum.

Gülüşü ihtiyatla büyüdü. “İnsan çocuklarına kızabilir mi?”

İşte o an duyduğum bu cevapla göğsüme ateş gibi bir sıcaklık yayıldı ve hüngür hüngür ağlamaya başladım.

“Sizi koruyacağız, paşam,” dedim, sözlerimin altında affedilme arzusu yatıyordu. “Sizi temin ederim koruyacağız.” Elini yanağıma koydu ve parmaklarıyla hafifçe iki kez dokundu.

“Beni zaten koruyorsunuz, kızım.” Önce kalbimi işaret etti, sonra şakağı. “Buradayım ben. Ama mutluk korumak istiyorsanız önce vatani koruyun.”

“Ne yapmamız gerek?” O kadar çaresiz ve o kadar çıkmazda hissediyordum ki kendimi, onun söyleyeceği tek kelime bu cayırdan cayırdan hislerimi serin sulara atardı.

“İnanın ve korkmayın,” dedi bir asker gibi gayet emin duruşuyla. “Asıl o vakit zafere giden yolda muvaffak olursunuz.”

Sesinin kulaklarımdaki o eşsiz yankısıyla beraber soluk soluğa uyandım.

İnanın ve korkmayın!

Gördüğüm rüya, rüya değildi sanki çünkü öyle gerçekmiş gibi hissettiriyordu ki... Hâlâ gözlerimin önündeydi yüzü, kulaklarımdaydı sesi. Mutluluk ve hüznün arasında gidip geliyordu duygularım. Dengesini yitirmişti hislerim. Ve biraz da başım dönüyordu. Sanki bulunduğum odanın kapısı açılacak ve tüm ihtişamıyla içeri girecekti. Gözlerimdeki yaşlar bile hâlâ yerli yerindeydi, üstelik yenileri akıyordu ama o hüngür hüngür ağlama isteğim kaybolmuştu, daha çok yeni bir ümidin tomurcukları filizleniyordu. Ata'mın son sözleri içimde müthiş bir cesaretin ve inancın doğuşuna neden olmuştu. Yataktan kalkarken yaşlarla ıslanan yüzümü sildim. Bir dik duruş ve derin bir nefes, bu kritik güne olan başlangıcımda ihtiyacım olan birinci şeydi.

Yüzümü yıkamak için odadan çıkıp banyoya gittim. Aynadaki Umay'ın gözleri dünden daha canlı ve daha korkusuzdu. Yüzündeki ifade çok daha canlıydı.

Aynaya bakmaya devam ederek sesli bir şekilde, "Artık korkma," Kalbimi işaret ettim. "Buraya güven."

Konuşma seslerinin yükseldiği salona doğru ilerlerdim, yürürken umutlu ve kendinden gayet emin bir Umay'dım. Gördüğüm rüyanın bir işaret olduğunu düşünen yanımda gizliden gizliye ortaya çıkmaya başlamıştı. En ihtiyacım olduğu anda görmüştüm Paşamı, aksi hâlde buna basit bir rüya diyemezdim.

"Günaydın," dedi Yula, ben salonun kapısına varınca.

"Günaydın."

Metehan, Laçın ve Kubilay da erken uyanmıştı. Hepsine günaydın dedikten sonra bakışlarımı salonun sol tarafına çevirdim. Balamir buradaydı.

Zeytin gibi kapkara olan derin gözlerini benden tarafa çevirdi. "Merhaba, Umay," dedi doğal bir gülümsemeyle. Dalgalı, uzun

sarı saçları ve bronz teniyle muhteşem görünüyordu. Boyunu ve fiziğini söylemiyorum bile!

Kaşlarımı çattım, onu gördüğüme şaşırmıştım. “Merhaba, ne zaman geldin? Şaşırdım.”

“Bu sabah beşte geldim. Attila havalimanından aldı beni.”

Attila’nın adını duyunca içimdeki o çirkef Umay, başını sakladığı yerden çıkardı. Ama içimde kopan duyguları dışıma yansıtmadım tabii.

“Öyle mi?” dedim hafifçe gülümseyerek. Oldukça sahte göründüğüne emindim. *Niçin Timur ya da Metehan değil de Attila gidip almıştı onu?* “Attila nerede?”

Metehan, “Gelir birazdan,” dedi.

Timur bana bakarken çenesinin ucayla mutfağı işaret etti. “Mutfakta sandviç var, poşet çay da var.”

Başımı sallayıp salondan çıktım.

Dün gece Attila’yı öylece mutfakta bıraktığımı hatırlayınca bir pişmanlık dalgası sardı içimi. Duygularımın bir yanı onu kaybetme korkusuyla coşarken diğer yanı olgun davranmam konusunda beni zorluyordu.

Mutfak masasının üzerindeki sandviçi aldım ve hızla ambalajından söktükten sonra hunharca yemeğe başladım. Sinirlerim beni ele geçirmiş gibi görünüyordu çünkü tam olarak görgüsüzce davranıyordum. Yemeğimin bitimine doğru tam arkamda birinin varlığını hissettim, aynı zamanda *ezberlediğim kokusunu...* İki eliyle omuzlarıma dokundu.

“Afiyet olsun,” dedi sevgi dolu bir sesle. “Çok erken uyanmışsın.”

“Saat yedi,” dedim son lokmamı ağzıma atmadan hemen önce. “Sen uyumadın galiba?”

Ellerini omuzlarımdan çekti ve etrafımda dolaşarak karşımdaki sandalyeye oturdu. İfadesinde tavrımın nedenini arayan yansımalar vardı.

“Gece seni bekledim, yanıma gelirsin diye düşündüm,” dedim açıkça. “Ama daha mühim işlerin varmış anlaşılan.”

Kaşlarını çattı ve dikkat kesildi, “Sen böyle daha çok anlamaya çalışırsın,” dedikten sonra tam ayağa kalkacaktım ki nazikçe kollarımdan tutup yerime oturttu.

“Balamir’den rahatsız olduğunu söyleme bana.”

Bıyık altından gülüyordu resmen ve *kıskanmak* değil de *rahatsızlık* kelimesini söylemişti, sırf beni daha çok öfkeliendirmek için.

“Ne gereği vardı? Yani buranın adresini bilmiyor mu? Eminim biliyordur, sen niye gidip alıyorsun?”

Zaten İzmir’de baskın yediğimiz o günden beri sevememiştim onu. Attila ile olan samimi diyalogları beni rahatsız etmişti.

“Bunda bir art niyet yok. Müsait olan bendim, ben aldım. Hem çocuklar bu hafta çok yoruldu, uyuyup dinlenmeye hakları var. Ayrıca için rahat edecekse Kürşad da geldi. İkisini aldım havalimanından,” dedi ve ekledi. “Beni, Timur’un eski kız arkadaşından mı kıskanıyorsun?” diye sordu. “Ve birbirlerini hâlâ çok severken?”

“Onlar sevgili miydi?” *Bunu bilmiyordum* işte...

“Şimdi utanma sırası ben de değil mi?” dedim. “Mort oldum resmen.”

Beyaz dişlerini gösterip sesli bir şekilde güldü.

“Mort mu? O da ne demek?”

“Yani bozulmak, morarmak ya da daha havalı bir tabirle göt olmak.”

Bu sefer daha çok güldü hatta hızını alamayıp bana doğru bir hamle yaparak başımı iki elinin arasına aldı ve alnımdan öptü. “Ne oluyor yahu?”

“Saçmalama,” dedi. “Benim gözüm bir seni görür. Çünkü ben gözlerimi seninle açtım ve yalnızca seninle kapatırım.” Başımın üstünü öptü.

“Romantizminizi bölüyorum ama,” dedi Timur mutfağın kapısından. “Yavaştan toplanıyoruz.”

Panikle Attila’nın ellerinden kurtuldum ve sandalyeden fırla-

dım. Timur kapıdan uzaklaşırken kendi kendine homurdanmaya başladı. “Anasını satayım, *savaşma* seviş derler de sırası mı şimdi? Olan var, olmayan var! Ah Balamir... Kafama sıçayım!”

Bu yakınmaları, ikisinin neden ayrıldığını merak etmeme yol açmıştı. Belki her şey olup bittiğinde öğrenirdim.

Biz salona geçerken Kürşad ile Kubilay’ın atışmasına şahit olduk.

Kubilay, “Afyonum patlamadı daha, sabah sabah sifтахı kendisiyle açmamayım.”

“Bereket olsun diye elli kuruş atarım.”

Kubilay homurdandı. “Sen bu kafayla ölürsün, kardeş.”

Attila ölüm kelimesine tepki olarak, “Bugün kimse ölmeyecek!” dedi sertçe. “Yarın da sonraki gün de.”

Kürşad gözlerini benden tarafa çevirince kocaa an gülümse-di ve gelip dostça sarıldı. “Özlendiğimi bilmiyordum,” dedim gülümseyerek. Çünkü onunla öyle kayda değer bir sohbetimiz olmamıştı.

“Bu ekipteki herkes benim kardeşim... Ve sen de öylesin,” dedi omzuma dokunarak. Sonra diğerlerine dönüp, “Evet, bugün ne yapıyoruz?” diye sordu.

Hepimiz yine masanın etrafında toplandık.

Kubilay ona doğru döndü. “Haberler sende, oğlum. Bize niye soruyorsun?”

“Tamam, tamam,” dedi Kürşad alnını kaşırken. “Konvoy geliyor, abicim. Gümbür gümbür geliyor hem de! Ben Karadeniz ve Ege Bölgesinin neredeyse her ilinden gelecek olan insanları ayarladım. Balamir zaten Güneydoğu’yu benden önce halletti. Asıl önemli olan haritada nasıl bir yol izleyeceğiz? Attila abi yolda gelirken az buçuk anlattı bana ama benim daha ayrıntılı öğrenip konvoy ekiplerinin liderlerine bildirmem gerek.”

Kürşad nefes bile almadan taramalı tüfek gibi konuşup aniden susmuştu.

Attila, “Şimdi Örgüt Anıtkabir diye Ankara’nın birçok nokta-

sına patlayıcılar yerleştirecek. Tekin bize bu yerlerin isimlerini verdi ve hepsi de insan nüfuzunun fazla olduğu yerler. Buraları patlatıp ilgiyi o yerlere çekecekler, hemen ardından Anıtkabir eylemini gerçekleştirecekler. Planları bu,” dedi. Sonra işaret parmağını yukarı doğru kaldırdı. “Ancak dün gece de konuştuk. Hatay, Çanakkale ve İzmir’de aynı eylem olabilir.”

“İşimizi şansa bırakmamalıyız o hâlde,” dedi Kürşad.

“O kısmı hallettik. Bu saydıklarım ve kritik görülen şehirlerde ordugâhlar vaziyet aldı.”

“Başkan, yarın belirli kollara ayrılacağız ya hani? Benim önerim, o patlamanın olacağı yerlere hepimiz tek tek konumlanalım-”

“He,” dedi Metehan, Timur’un sözünü keserek. “En ufak bir temassızlıkta bir çuval incirin içine edelim. Olmaz öyle şey, devrem.”

Birden herkes kendi aralarında tartışmaya başladı. Ortalığı sakinleştiren yine Attila oldu. “Beni dinleyin,” Masanın üzerindeki büyük krokiyi açtı ve işaretlenen yerleri parmağıyla göstermeye başladı.

“Kürşad, Balamir iyi izleyin, aklınıza kazıyın,” diye ekledi anlatmaya başlamadan önce. “Bu kırmızı çizgiler sizin saat başı değişim yapacağınız yerleri gösteriyor. Bizim dışımızda beş ekip daha var. İçlerinde ordunun en iyi ve güvenilir askerleri var. Bunların içerisinde en iyi keskin nişancılar da bulunuyor. Şu yeşil ile işaretlenen yerler ise patlamanın yapılacağı yerler, saatinden saniyesine kadar net bir bilgiye sahibiz. Burada işimize en çok yarayacak şey dronlar olacak. Hepsi yüz tanıma sistemiyle bize bu itlerin hangi noktada olduklarını belirtecekler. Bakın, en küçük hataya dahi yer yok,” dedi tam bir komutan edasıyla. “Hata yapanı ne yaparım biliyorsunuz... Plan boka sararsa o kişiden biririm. Yula her an bizimle irtibatta olacak. Onun gibi birkaç tane daha arkadaşımız hattın diğer ucunda olacak.”

“Ben gelmeyi çok istiyorum, abi,” dedi sabahtan beri sessizliğini koruyan tez canlı kardeşim. Kucağında can dostu olan kedisi Seyfi ile beraber eli kolu bağlı duruyordu. Laçın hemen bir adım arkasındaydı.

“Hayır,” dedi Attila taviz vermeyen ses tonuyla. “Sen, Laçın ile şehrin dışındaki evde kalacaksınız.” Kubilay’a baktı. “Bu gece ikisini de götür.” Sonra aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve ekledi. “Kediyi de.”

“Ablam peki? O gelmeyecek mi bizimle?”

“Ben buradayım, Ogeday. Lütfen söz dinle. Sizin hayatınız benim için çok önemli.”

Bu sözümün üstüne bir şey demedi.

Attila tekrar konuya döndü. “Herkes sivil olacak. Dikkat çekici bir kıyafet giymemeliyiz. *MIT*’ten görevli arkadaşlar da olacak zaten.”

“Abi, başkan ne diyor bu konuda peki?” diye sordu Akşin. “O nerede olacak?”

“Bana sahaya inmeyeceğini söyledi ama bence başkan sahaya inecek, arkadaşlar.”

Yula gözlerini belertti. “Korumalar olmadan mı?”

Attila, “Söz konusu vatansa gözü hiçbir şey görmez. İşler çı-ğırından çıkarsa eğer inecektir. Aksi taktirde onu tanıyan kişiler çıkacaktır.”

Attila’nın sözlerindeki o *vatan* kelimesi, hepimizin üzerinde duygusal bir etki yaşattı. Herkes ipin ucunda olduğunun farkındaydı; heyecanlıydık, korkuyorduk ve kanımız deli gibi akıyordu.

“Yarın örgütün işi bitecek,” dedi Attila. “Vatanın kalbine göz diktiler, kalbini yerinden söküp almak istiyorlar. Ama onlara güzel bir cevabımız olacak.” Şimdi odadaki herkesin ifadesinde coşkun bir sel, güçlü bir kasırğa oluştu. Yumruklarımızı sıkıyor, hızlı hızlı nefes alıp veriyorduk; ruhumuz en şiddetli fırtınalar gibi, gökte çarpışan yıldırımlar gibi kükrüyordu. “Yarın onları ait oldukları yere, cehennemin en dibine gönderelim!”

• Millî İstihbarat Teşkilatı Başkanlığı. (c.n.)

16. BÖLÜM

”YA İSTİKLÂL YA ÖLÜM”

“Ülkeniz sizindir, Türklerindir. Bu ülke, tarihte Türk’tü, bugün de Türk’tür ve sonsuza dek Türk olarak yaşayacaktır.”

Mustafa Kemal Atatürk

49. Gün

10 Kasım 2030

Bugün gökyüzü ağıt yakıyordu.

Güneşin güzelliği hırpalanmış, bulutlar parçalanmış ve rüzgâr acıyla sarmalanmıştı. Toprağın matemi vardı, çok görüyordu bir çift gülüşü, hakaret sayıyordu. Haklıydı üstelik, var olmuş en büyük kederi barındırıyordu içinde.

Nerede anam? Nerede babam? Nerede evladım? Nerede yârim? Nerede şehitlerim? Nerede benim Atam? Nerede zafer diye ant içilen al bayrağım? Tırnaklarla kazındım, eşelendim; size tomurcuklardan filizler yeşerttim. Nerede sizin vatan sevginiz? Nerede düşmana siper ettiğiniz gövdeniz?

Yağ yağmur, üzerime yağ! Ben sayısız şehit saklıyorum koynumda, bu nankörlere inat yağ! Hak etmeyen dalkavuklara inat, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın diyenlere inat, kula kıl olmuşlara inat yağ! Satılmışlara, kendi evlatlarını çakalların önüne atanlara, cebi üç kuruş para görsün diye iblis için başı secdeye varanlara inat yağ! Yağ ki temizlensin vatanımın bağı. Yağ ki kim ak kim kara çıksın meydana Yağ yağmur, gürül gürül yağ!

Dalgalanırken hilal ve yıldızım, Ata’mın deniz gözlerine bakıp utansınlar. Boğulsunlar dalgalarında, kimse yetişmesin imdatlarına.

İçimde bir şeyler acıyor, gözyaşlarımın akmasına neden oluyordu. Boğazım düğüm düğümdü bu kasvet ve matem gününde. Gördüğüm rüya gözlerimin önünden bir türlü gitmiyordu. Onun hatırasına, mirasına sarılarak ve uğrunda savaşılarak ölmek varlığım için kutlu bir ölüm olurdu. Fakat ondan önce defetmemiz gereken düşmanlar vardı. İşte o zaman acıyla hıçkıran bu kutsal toprak huzura erecekti. İşte o zaman bu vatan uğruna gençliğini yitiren atalarımız rahat uyuyacaktı.

“Ben hazırım,” dedim inançlı bir sesle. Odada bir başımaydım ve duvarlara karşı tek kişilik bir monolog sergiliyordum. “Her şey için hazırım.”

Dikkat çekmeyecektik. Hata yapmayacaktık. Belki tereyağından kıl çeker gibi olmayacaktı ama planlı hareket edip başara-caktık.

Salondaki ses kalabalığı bana kadar geliyordu. Herkes hazır-
dı. Saat sabahın dördüydü. Kardeşim ve kuzenimi yolcu ede-
cektim. Kubilay onları daha önce bahsettiği şehirden uzaktaki o eve
götürecekti. Orada daha güvende olacaklardı.

Yatağın üzerindeki gri şişme montu elime aldım. Gayet sıra-
dan giyinmiştim; üzerimde uzun kollu, krem bir bluz, altımda
ise bir kot pantolon ve siyah spor ayakkabılarım vardı. Ve tabii
herkes gibi içime çelik yeleğimi giymiştim, en önemli ve gerekli
olanı buydu sonuçta.

Odadan çıkmak üzereyken Laçın ile aynı anda kapıyı zorla-
dık. Gözlerinde hüznün, buruk gülüşünde sevgi vardı. Onu içe-
ri aldım. Bir süre teselli ettim. “Korkmak yok,” dedim, yüzünü
avuçlarımın arasına aldım ve solgun mavi gözlerine baktım. “Ce-
sur olacaksın.”

“Biliyorsun, ben senin gibi değilim,” İç çekti. “Bir kitabın
içinde geçiyor olsaydım eğer en gereksiz karakter ben olurdum
herhâlde.” dedi gözyaşları içerisinde. “Artık kaybedecek hiçbir
şeyim yok.”

“Belki de bu yüzden inat edip cesur olmasın. Madem kaybe-

decek bir şeyin yok, o hâlde korkman için bir neden de yok.” Bu sözlerim onu düşünmeye itti. Ellerimi yüzünden çektim ve onu biraz düşünceleri ile baş başa bıraktım. “Hayat bazen bizler daha güçlü olabilelim diye canımızı çok yakar. Ama bununla beraber hayatta kalabilmemiz için nedenler verir, önemli olan o nedenleri görebilmektir.”

Yine iç çekti ama gözlerindeki yaşlar biraz olsun dinmişti. “Keşke o nedenleri görebilsem...” Sonra aklına bir şey gelmiş gibi sırtını dikleştirdi. “Ama düşünüyorum da Ogeday ve sen olmasaydın sanırım daha kötü bir durumda olurum.” Burnunu çekerken elleriyle ıslak yüzünü çabucak sildi. “Lütfen bugün dikkat et. Lütfen hayatta kal, Umay.” Ayağa kalktı ve kollarını boynuma doladı. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni çok seviyorum,” dedim tüm kalbimle. “Bugün Ogeday ile birbirinize emanetsiniz. Sakın ayrılmayın.”

Saat 04.30’da Laçın ve kardeşim yola çıkmak için ayaklandılar. Gerekli olacak ihtiyaçlarla doldurdukları çantalarını sırtladılar.

Kalbim çok acıyordu, üstelik Ogeday’ın gözlerimin içine acıyla bakması, bunu birken bine katlıyordu.

“Abla, ne olur çok dikkatli ol,” dedi bana sımsıkı sarılırken, bir elinde taşıma çantası vardı ve kedi Seyfi içinde miyavlıyordu. “Sen olmazsan yaşamamın hiçbir anlamı olmaz. Sen benim ikinci annemsin.”

Eğer bu son sözü söylemeseydi ayrılmak benim için daha kolay olacaktı.

“Sen merak etme canımın canı,” dedim, içime içime akan gözyaşlarım ses tonuma yansımam diye uğraştım. “Her şey bittikten sonra sizi almaya ben geleceğim, söz veriyorum.” Kollarımızı geri çekip yüz yüze geldik. “Birbirinizden sakın ayrılmayın ve hep tetikte olun.” Başıyla onayladı.

“Hadi kazasız belasız gidin,” dedim, bu sahneyi yaşamaya taakatim kalmamıştı artık.

Kubilay güven verircesine tebessüm etti. “Bana emanetler, için rahat olsun.”

Attila göz ucuyla Kubilay’a bakıp konuştu. “Dikkatli ol. İki-sini eve yerleştirdikten sonra on beş dakika kadar civarı gözetle, öyle yola çık. Bize sapasağlam döneceksin!”

Ayrılığın ölümden de zor olduğunu söyleyenlere artık hak veriyordum. Ogeday ve Laçın giderken canımdan can gitmişti. Fakat seçenekler sınırlıydı ve onların can güvenliği benim için çok mühimdi.

Ekiple beraber son kez kısa bir konuşma gerçekleştirdik ve tek tek helalleştik. Yaşamak da vardı ölmek de. Belki sayıca eksilecektik, belki de eksiksiz şekilde bir araya gelecektik.

“Tanrı yardımcımız olsun, arkadaşlar,” dedi Attila. “Başaracağız.”

Birbirimiz ile iletişim kurmak adına hepimizin kulağında dinleme cihazları vardı. Bu son teknoloji olan cihazlar öyle küçüktü ki biri dikkatle baksa bile asla göremezdi.

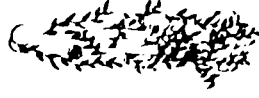
Timur içi silahlarla dolu olan çantayı aldı ve arabaya koymak için hepimizden önce evden çıktı.

O evden çıkarken arkamda koskoca bir yaşanmışlık bırakı-yormuşum gibi hissettim. Kulaklarımda birileri çığlık atıyor, dizlerim titriyordu. İçimde bir şey pençesini boğazıma uzatmış hatta tutunmuş da kendini yukarı çekiyormuş gibiydi.

Attila’nın gözlerine bakarken bambaşka bir dünya görüyordum, başka başka yaşamlar... *Ölürsek tekrar kavuşur muyuz,* diye bir cevap arıyordum orada. Beni alnımdan öperken bile zamanın duruşunu, şehirde yağan yağmurun hızını, esen rüzgârın kokusunu bile duyumsamıştım.

Bitmemeliydik. Yeniden savrulmamalıydık uzaklara...

O evden çıkışımızı, arabalarımıza binip hedef noktasına gidişimizi hatırlayamıyordum. Sanki birileri hızlandırma tuşuna basmıştı da öyle bir an hiç yaşanmamıştı.

Saat 06.45

Caddeler sakın, hava pusluydu. D n geceye kadar süren çatışmalar saat iki gibi son bulmuştu. Yollarda, kaldırımlarda bunun izleri vardı. Taşlar, sopalar, yanmış teneke parçaları, molotof kalıntıları... Asfaltlarda aşınma ve patlayıcı izleri vardı. Mağazalarda cam çerçeveden eser yoktu, çoğu yağmalanmış ve yakılmıştı.

D n bu caddeler, bu sokaklar yangın yeriydi.

Ve bugünün filmi, d n n fragmanını aratacaktı.

Durmadan yola devam ettik.

Yeni yapılan kapalı otoparka girip arabaları park ettik fakat içinden hemen çıkmadık. Haber bekliyorduk.

“Erken geldik, abi,” dedi Metehan.

Attila, “Biliyorum,” dedi ve bakışlarını kolundaki saate çevirdi. “07.50’de arayacaklar, biz de tam 08.00’de yerlerimize geçeceğiz.”

Diğer ekipler de sessizce beklemedeydi.

Savaşın şarkısı çalışıyordu. Bu şarkı öyle bir şarkıydı ki kan ve yıkım kokuyordu. Birden bir ürperti geçti sırtımdan. Düşünmemeye çalıştım, hayal etmemeye çabaladım.

Saat 07.50’yi gösterdiğinde, beklediğimiz o telefon çaldığında ve Attila arayan kişiyle konuştuğunda kalbim gürültüyle attı. Aldığım nefes içimde bir girdaba dönüşüp ruhumu bedenimde sıkıştırdı. Hepimiz aynı anda arabalardan indik. Zaten iki araba gelmiştik, toplamda yedi kişiydik. Yula arabada kalan tek kişi-ydi. Dizüstü bilgisayarını kucağına aldı ve kulağındaki cihazı aktif hâle getirdi. Bizi o y nlendirecekti, doğrudan onun kanalına bağlıydık. Cihazların  alışıyor olduğunu test etmek için yarım dakika kadar birbirimiz ile ses denemesi yaptık.

“Biz, Balamir ile silahları alıp buluşma noktasına gidiyoruz,” dedi Timur bagajdan çantayı almadan hemen önce.

Metehan, “Kubilay’la Kürşad bir saat sonra burada olur,” dedi, o da Akşın’le beraber olacaktı.

Bu, ekibin yüz yüze görüştüğü son konuşmasıydı.

Otoparkın merdivenlerini hızla indik ve dışarı çıkarken sakın bir tavır takındık. Herhangi biriymişiz gibi, hiçbir şeyden habermiz yokmuş gibi.

Ben ve Attila belirlenen noktaya doğru yürüdük, bir yandan da etrafı dikkatle inceliyorduk. Caddeler kalabalıklaşmaya başladı. Yüz metre ileride Kolluk Kuvvetlerini gördük, ellerinde kalkanlar ile bekliyorlardı. Hemen arkalarında ise *TOMA** bulunuyordu. Caddenin sol tarafından ise bize doğru yaklaşan polis araçları vardı. Hepsi yapılacak eylemler için erkenden önlem almaya gelmişti.

Attila sessizce bir türkü mırıldanıyordu. Göz ucuyla kıpırdayan dudaklarına baktım. *“Aysız gecelerde kumrular ağlar içimde. Söz, düşsek de uzakların yoluna of...”*

Aynı tonda ona eşlik ettim. *“Öleceğiz doğduğumuz toprakta of...”*

Ve yine aynı anda ama bu sefer birbirimizin gözlerinin içine bakarak son cümleyi söyledik. *“Memleket, sevdana yürek gerek.”*

İkimizin de gözleri aşılması imkânsız gibi görünen koca dağlar kadar yorgundu fakat zirvesindeki o deli inanç, güneşi iki eliyle yakalayacak kadar gözü karaydı. Dönüşü olmayan bir yola girmiştik, üstelik bile isteye. Bu yolda karşımıza çıkan düşmanlar ya önümüzden çekilecekti ya da ayaklarımızın altına serilecekti. Attila bugün buraya gelirken arabada bana, “Umay kuşu, bugün merhametin tatil günü,” demişti. “Sakın gözünü bile kırpma ve asla acıma!”

“Sence ne zaman başlar?” diye sordum, o benim ne demek istediğimi anlamıştı.

“Birazdan insanlar toplanır. Biz şu tarafa doğru ilerleyelim,” dedi.

* Toplumsal Olaylara Müdahale Aracı. (e.n.)

** Söz ve müziği Mustafa Nuhut'a, seslendirmesi Erdal Güney'e ait olan Bozdoğan Türküsüdür. (e.n.)

İşaret ettiği yöne doğru yürürken kulağımızdan Yula'nın sesi yükseldi.

“Arkadaşlar, yaklaşık birkaç dakika sonra size göndereceğim koordinatları ezberlemenizi istiyorum.”

Attila ile aynı anda, “Anlaşıldı,” dedik.

Biz yolun karşısına geçtikten hemen sonra insanlar ellerinde bayraklarla, pankartlarla çoğalmaya başladılar ve sayıları her saniye artıyordu. Karınca sürüsü misali senkronize olmuş bir şekilde hareket ediyorlardı.

Bakışlarım eylemcilerin üzerinde gezinirken yukarıda, gökyüzünde hareket eden bir şey dikkatimi çekti. İki tane dron vardı. Kaşlarımı çatıp dikkatle bakmaya başladım çünkü bunlar daha önce gördüğüm dronlara benzemiyordu. Attila yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olacak ki şöyle dedi: “Bunlar son teknoloji dronlar. Hani toplantı da bahsetmiştim ya, *Negatifleri* tespit edecek sisteme sahipler...” dedi sonunu uzatarak. “Ve tam istikamet. Bak!” Kaşlarıyla işaret ettiği yöne doğru baktığımda az kalsın küçük dilimi yutacaktım.

Yaklaşık otuz adet dron bize doğru geliyordu. Üstelik tahminimde yanılmıyorsam sekiz kilometre yükseklikte uçuyorlardı. Belki de daha fazla... Mevcut dronlar minimum beş, maksimum yedi kilometre uçuş mesafesine sahipti ama bunlar sınırlarının çok ötesindeydi.

“Bunlar silahlı dron mu?” diye sordum Attila'ya.

“Evet. Ayrıca üst düzey yapay zekâ destekli.”

2019 yılında *TSK** için üretilen dronlara benziyorlardı ama bunlar daha büyük ve hızlıydı.

Tam o saniye kulağımızda Yula'nın sesi yükseldi. “Arkadaşlar, yolun aşağısından gelen bir grup var.”

İkimiz de bakışlarımızı gökyüzünden indirip yavaşça yönümüzü değiştirdik. Söylediği gibi kalabalık bir grup ellerinde koca koca pankartlarla bize doğru geliyordu. Ama bu öyle sıradan bir geliş değildi, âdeta kargaşa yaratmaya gelir gibi yaklaşıyorlardı.

* Türk Silahlı Kuvvetleri. (e.n.)

“İçlerinde normaller de var fakat *Negatifler* matematiksel bir yerleşme sistemi kurmuşlar. Ve her yarım saniyede bir yer değiştiriyorlar.”

“Onları görüyor musun?” diye sordum sanki Attila ile konuşuyormuş gibi.

“Dronlardan biri hepsinin yüzünü ekranıma düşürdü.”

Bir an için İzmir’deki o kargaşayı hatırladım. Bizimle kavga etmeye gelen gruba baktığımda istemsizce kim olduklarını hissetmiştim ama belirli bir mesafede... Buradakileri hissedebilir miyim diye merakla beklemeye başladım.

Bize doğru gelenlerin ve arkamızdan gelenlerin arasında kabak gibi duruyorduk. Attila’nın elini sıktım ve onu başka bir yöne doğru çekistirmeye başladım. Çevik Kuvvet hazır ola geçmişti ve içlerinden biri kenara çekilmemiz için işaret veriyordu bize. Attila işaret eden adama doğru yürümeye başladı ve beni de beraberinde götürdü. Eğildi ve adamın kulağına doğru bir şey söyledi, karşılığında aldığı tepki ise ben de bir şaşkınlığa yol açtı.

Çevik Kuvvetin yüzü buz kesti. Başını iki yana yavaşça salladı. Attila ona her ne söylediye asla tasvip edilmeyen sakıncalı bir şeydi.

Geri çekildi ve beni biraz daha yakınına çekti. Sonra adama sesli bir şekilde, “Mecburuz, bunun geri dönüşü yok,” dedi.

“Adama ne söyledin?” diye sordum kaşlarımı çatarak ama maalesef cevabımı kopan bir gürültü yüzünden alamadım. Çünkü her iki grup da birbirine acımadan bodoslama girişmişti. İster istemez bir çılgılık koptu ağzımdan.

Korkudan değil, gözlerimin önünde demirle yarılan bir kafa gördüğüm için. Üstüne bir de yetmezmiş gibi tam başımın üzerinden *molotofkokteyli** uçtu. Attila yanında küçücük kalan bedeni kolunun altına alsa da o da benim kadar tehlikedeydi.

* Bir şeye birtakım yanıcı maddeler doldurularak kısa sürede hazırlanan, fitilli bir tür yangın bombası. (e.n.)

Her yanımız Özel Timler ile sarıldı. Kavgaya müdahale etmeye çalışıyorlardı ama kalabalık sanki gittikçe daha da çoğalıyordu. “Destek istiyoruz!” diye anons geçildi. Destek gelinceye kadar müdahale devam etti. Biber gazları da etki etmeyince TOMA devreye girdi.

“Biz daha neyi bekliyoruz?” diye bağırdım Attila’ya. “Patlayan fişekler bize mi girsin, onu mu istiyorsun?”

“Ne?” dedi şok içinde, üstüne bir de güldü. “Bak, izle ve gör, şimdi TOMA nasıl dağıtacak onları!”

“Ben ne diyorum, sen ne diyorsun?”

“Bu varlıkların suya hassasiyeti var.”

“Nasıl var?”

Çenesiyle bakmam için işaret etti. Tazyikli suyu yiyenlerin bazıları sanki bunda tecrübeliymiş gibi aşırı tepki vermezken suya maruz kalan bazıları ayaklı yılan görmüş gibi kaçmaya başladı.

Yula’nın sesi yeniden duyuldu. “Başkan, sizin on metre uzağınızda, saat beş yönünde bomba sinyali alıyorum.”

Metehan’ın sesi karıştı araya. “İki dakika içinde oradayız!”

Yula, “Hayır, sen olduğun yerde kal, salak! Oradan bomba sinyali alırsam kime haber edeceğim?” diye bağırdı.

Attila, “Mate, ne dedim ben size? Hataya yer yok!” dedi, bunu söylerken Yula’nın bize söylediği yere doğru koşar adımlarla ilerliyorduk. “Bak, yemin ederim seni ateşli bira şişesine oturturum.”

“Affedersiniz, başkanım. Sağ olun, ben almayayım, molotof sevmiyorum da.”

Timur’un sesi duyuldu. “Savaşta uyan savaşta! Senin derdin ne, köpeksi maymun? Ya sabır...”

Akşın, “Kedi Seyfi bile senden daha akıllı,” diye hayıflandı.

“Başkan, Kubilay sizin bölgeye doğru geliyor.” Yula bilgi vermeye devam ediyordu.

“Mate, şu olaylar bir bitsin, Kubilay’la birlikte anam avradım olsun ebeni gondikleyeceğim!”

O saniye Kubilay'ın sesini duyduk. "Ben niye senin avradın oluyorum lan, at kestenesi? Avrat istiyorsan Balamir var."

Balamir'in sesi kulağımı doldurdu. "Başkan, lütfen şu bit yavrularını susturur musunuz? Ekibin dikkatini dağıtıyorlar."

"Balamir, Timur'u vurabilirsin, izin veriyorum," diye onay verdi Timur alayla.

Bu gereksiz muhabbetler beni bir hayli tedirgin etmişti, cihazı kapatabilme şansım olsaydı eğer bir saniye bile düşünmezdim.

Yula, "Hedefin üzerinde siyah bir mont var, ön ceplerindeki fermuarlar ise kırmızı renkte," diye belirtti.

"Çenesinde derin bir kesik izi olan adamı diyorsun, değil mi?" diye sordum. Gözlerim onu yakalamıştı. Yirmi adım uzağımda duruyordu. Terden boncuk boncuk olmuş alnı, korkmuş bakışları ve soluk yüzüyle *hedef benim* diye bangır bangır bağıırıyordu.

Yula, "Evet," dedi heyecanla. "Hedefimiz o!"

Adamın ellerine baktım, pim falan yoktu. Karın bölgesinde herhangi bir kabarıklık da yoktu.

"Yerli bir bomba değil üzerindeki," dedi Attila düşüncelerimi okumuş gibi. "Uzaktan talimatlı olabilir."

"Ya da," dedim. "Bu kargaşaya böyle elini kolunu sallayarak geliyorsa temasa dayalı bir patlayıcı olabilir."

"Siktir!" diye haykırdı Yula. "Anladı. Ona doğru geldiğinizi anladı!"

Söylediği gibi adamın korkuyla irileşmiş gözleri bizi buldu. Bir bana bir Attila'ya baktı. Planının suya düştüğünü anlamıştı ve ona göre patlamayı olması gerekenden daha önce gerçekleştirmesi lazımdı. Gerindi, geriledi ve bize doğru koşmak istercesine bir hamlede bulundu fakat bir anda Kubilay tam arkasında belirdi ve adamın kafasını iki yanından kavrayıp boynunu tek hamlede kırdı.

Bunu öyle çabuk yapmıştı ki sanki düzenli olarak boyun kırıyorlardı. Sonra bazı anılar zihnimde gün yüzüne çıktı, Kubilay ile katıldığımız birçok operasyon ve sıcak çatışmaları hatırladım. Evet, bu boyun kırmayı sayısızca kez yapmıştı.

“Kemikleri sertmiş,” dedi, adamı uzun güçlü kollarıyla sarmıştı ve düşmemesi için bedenini dik tutmaya özen gösteriyordu. “Umay’ın söylediği gibi temasa dayalı bir patlayıcı taşıyor üzerinde.”

Attila, “Yula, hedef etkisiz hâle getirildi,” dediğinde Yula onu onayladı. “Anlaşıldı, başkan. İmha ekibi gönderiyorum, üç dakikaya bulunduğunuz yere intikal edecekler. Siz elinizden geldiğince hedefi hareketsiz tutmaya çalışın.”

Adamı yavaşça kaldırıma doğru götürdük ve hâlâ devam etmekte olan çatışmanın içinden herhangi bir madde ya da cisim gelmesine karşın korumaya aldık.

Yula’nın gönderdiği ekip, bilinen bomba imha ekibi gibi değildi. Yani giyimleriyle tamamen sıradan görünen iki adamdı; birinin elinde alet çantasına benzer siyah, dikdörtgen bir kutu vardı.

Adamı yere yavaşça yatırdılar ve üzerindeki montun fermuarını aynı şekilde dikkatle açtılar. Gövdesinde oldukça ince fakat kabarık çıkıntıları olan çivit mavisi bir yelek vardı. Yeleğin kenarları kablolarla çevriliydi. Biraz uğraştırdı ancak nihayetinde imha edildi.

“Bu son teknoloji,” dedi Attila. “Adına *Ghost Bomb*’ deniyor. Ama sıradan bir örgüt böyle bir yok ediciyi tasarlayamaz ya da ona ulaşamaz.”

“Zeta hepsinin zirvesi değil mi zaten?” dedim, bu cevabı beklenen bir soru değildi.

Yula, “Dört canlı bomba daha etkisiz hâle getirildi,” diye sesledi öteki taraftan ancak caddenin beş yüz metre uzağında dehşet bir patlama meydana geldi. Öyle ki sert bir dalgayla ileri doğru uçtuk. Bu yaşadığımız şey önceki patlamaya hiç benzemiyordu. Vurduğu dalga boyu bedende elektrik çarpmışçasına yakıcı bir etki yaratıyordu. Yere çakılırken kemiklerime yediğim darbe, bombanın yaşattığı darbenin yanında hiçbir şeydi.

* (İng.) Hayalet Bomba. (e.n.)

“Umay!”

Attila'nın sesi çok yakınımdan geliyordu ama etraf sis içindeydi ve hiçbir şey göremiyordum. Yoğun bir öksürük atağı geçirmeye başladım, âdeta boğuluyordum. Defalarca var gücümle öksürüp ciğerlerimdeki zehri atmaya çalıştım. Attila tekrar bana seslendi. Şimdi sesi öncekinden daha yakın geliyordu.

“Buradayım!”

Sisler dağılırken havada uçuşan toz bulutu yer çekimine boyun eğiyor ve böylece bana görüşümü geri kazandırıyordu.

“Umay, geldim!” dedi, kolları vücudumu buldu ve sıkıca sarılıp kendisiyle beraber ayağa kaldırdı.

“İyi misiniz?” diye seslendi Kubilay, bir iki adımda yanımda belirdi. “Galiba-” Sözünü tamamlayamadı. Gözlerinin kitlendiği yöne doğru çevirdik başımızı.

An itibariyle cehennemın çığlığı yeryüzüne iniş yapmıştı. Kulaklarımda dehşetin senfonisi çalıyordu ve eğer bu yaşadığımız sahne sıradan bir günde gerçekleşseydi ölümün en korkunç yüzüyle aklımızı yitirirdik.

Evet, hepimiz yaralanmıştık, yüzümüz gözümüz kan içindeydi fakat zihnimizdeki yaralar artık onarılmayacak hasarlara gebeydi.

Attila gördüklerimiz karşısında beni daha sıkı sardı. Sanki ölümün o korkunç, katil gözlerinden saklamak istermiş gibi. Saklayamazdı, hiçbirimizin gizlenecek yeri yoktu.

Önümüzdeki tablo, insan cesetlerinden yapılma bir denizdi. Dalga dalga kıyıya vurmuştu. O çatışmalar, o kargaşalar son bulmuş, birkaç yardım çığlıkları dışındaki sesler susturulmuştu. Başımızın üzerinden geçmeye başlayan uçaklar beklenen felaketin habercisiydi.

Bu uçaklar yepyeniydi, henüz üretiminin başlanmasına beş sene olan altıncı nesil savaş uçaklarıydı. Ülkenin kalbine doğru hızla ilerliyorlardı ve bu uçaklar bizden değildi.

O esnada Yula'nın sesi kulaklarımda patladı. “İyi misiniz? Herkes iyi mi? Beni duyuyor musunuz?”

“Yula!” dedim can havliyle, bakışlarım hâlâ gökyüzündeydi. Gözyaşlarım yağmur silsilesi gibi akıyordu. Attila’nın ve Kubilay’ın kulaklarındaki cihazlar patlamanın etkisiyle düşmüştü, o yüzden Attila kulağımdaki cihazı alıp kendi kulağının içine yerleştirdi.

“Yula, biz iyiyiz. Kubilay yanımızda, o da iyi. Durumun nasıl? Hâlâ otoparkın içinde misin?” dedi ve bir süre gelen cevabı dinledi. “Yula, diğerlerine ulaşmalıyız ve oradan hemen çıkmalısın!”

Göğsüm korku içinde inip kalkıyordu ve nefesimi kontrol edemiyordum. Pürdikkat Attila’nın yüzüne bakıyor, ifadesindeki mimiklerden Yula’nın ne söylediğini anlamaya çalışıyordum. Sonra korkuyla beklediğim o ifade yüzünde koca bir tufan oluşturdu. Göz bebekleri büyüdü.

Attila içine çektiği nefesi sertçe dışarı verdi ve şakağından boğazına doğru akan kan, öfkeden kasıldığı teninde titredi.

“Seni öldüreceğim!” dedi saf bir nefretle. Bunu Yula değil, başka biri için söylediği belliydi. “Seni öldüreceğim, orospu çocuğu!”

Kabaca elimi tuttu ve uçakların gittiği yöne doğru yönümüzü çevirdi. “Koşun,” dedi. “Onlardan önce Anıtkabir’e yetişmemiz gerek. Koşun!”

Var gücümüzle koşuyorduk. Onların yanında benim küçük adımlarım yetersiz kalıyordu ama Attila elimden çektiği için bu fark kapanıyordu. Onların bir adımı, benim iki adımımı. Kubilay ile telefonlarına sarıldılar, ekibe ulaşmaya çalışıyorlardı. “Hay sikeyim böyle işi!”

Sokaklar, caddeler hatta ana yollar bile insan kalabalığı ile kuşatılmıştı. Trafik durmuş, insanlar arabaların üzerine çıkmış ellerinde Türk bayraklarını sallayıp bağılıyorlardı. Uçaklar Akdeniz Caddesi’nde daire çiziyor, Anıtkabir’e doğru yaklaşıyordu.

“Sizin hayatınızı sikeceğim, orospu çocukları!” diye bağırdı Attila. Öyle öfke doluydu ki eline düşen kurtuluşu ancak ölümde bulurdu. “Ulan Tekin... Seni yakaladığım an paramparça edeceğim, piç kurusu!”

Tam tahmin ettiğim gibi *bizi satmıştı*. Ama B planımız vardı zaten, hâlâ hiçbir şey için geç değildi.

“Yula, sana başka bir şey söyledi, değil mi?” diye sordum nefes nefese. “B planı da devre dışı?”

Kubilay, “Timur!” diye bağırdı birden. Nihayet ulaşmıştı. “Neredesiniz lan? Neredeniz, oğlum?”

Akdeniz Caddesi’ne giriş yaptık; tam o saniye Timur, Balamir, Akşin, Yula ve Metehan görüş alanımıza girdi.

“Buradayız!” diye bağırdım ama zaten onlar bizi çoktan görmüştü. Bize nazaran üstleri sağlam görünüyordu, patlamadan etkilenmemişlerdi. Kalabalığın içinde ilerlemek çok zordu ve böyle bir günde kibarlık hiçbir halta yaramazdı, o yüzden önümüzde geleni ite kaka geçmeye başladık. Ekip ile yaşanan o buluşma öyle büyük bir mutluluktan ki... Hepimizin sağ olması beni bağıra bağıra ağlatabilirdi.

“Hürriyet Caddesi, İstiklâl Kulesi, Aslanlı Yol... Oralar insanlar tarafından tutulmuş durumda!” dedi Timur yüksek sesle. Gürültülerden dolayı birbirimizi ancak böyle duyabiliyorduk. Elinde içi silahlarımızla dolu olan bir çanta vardı, sapım tıpkı hayata tutunur gibi sımsıkı tutuyordu.

Yula, “Gençlik Caddesi’nden, Türk Millî Komitesine kadar uzanıyor ve gittikçe buralar daha çok insan kalabalığına dönüşecek.”

Attila, “Barış Kulesi’ne doğru ilerleyelim!” diye bağırdı. “Yula, H**** Başkan’a ulaşabilir misin?”

“Ulaşıyorum. Doğrudan sana yönlendiririm.”

Hepimiz sağ salım bir aradaydık ama bir eksiğimiz vardı. “Kürşad nerede?” diye sordum yüksek sesle.

Ve o Samsunlu bitirim Kürşad, tam anlamıyla kaosun ele başıydı.

“Ananı avradını, adam harbiden konvoy kaldırmış lan!” diye şaşkınlıkla haykırdı Kubilay. Caddenin gerisine doğru çevirdik başımızı.

On kamyon adam getirmişti... Hayır, hayır! On değil, dahası vardı.

Kürşad kamyonun yolcu koltuğundaki camdan dışarı sarkmış bağıırıyordu. “Baskın var lan! Türkler geldi, canınızı seviyorsanız kaçın!” Her daim muzip olan mizacının tam tersi bir sertlikle âdeta lider görünümünü sergiliyordu.

“Bizimkiler geldi!” diye haykırdı Balamir gökyüzüne doğru bakarak. İşte o an mutluluktan ağlamak istedim. Tüylerim gurdan diken diken olmuştu ve diğerlerinin de böyle hissettiğine emindim.

Türk savaş uçakları, mavi gökyüzünde umudun ve direnişin saldırısını gerçekleştiriyordu. Bulutların arasından öyle bir geçişleri vardı ki yeryüzüne indirdikleri etki âdeta bir yıldırım gibiydi. *Düşmana korku, Türk’e cesaret vermek işte buna denirdi!*

“İşte Mustafa Kemal’in askerleri!” dedi Attila paha biçilemez bir gururla.

Düşman uçakları bizimkilerin karşısında ne yapacaklarını şaşırılmış vaziyetteydi. Kulaklarımız uçakların çıkardığı o keskin sesle bozguna uğrarken gözlerimizi gökyüzünden alamıvorduk. Kalabalığın içinde hem ilerlemeye çalışıyor hem de gökteki kapışmayı seyrediyorduk. Düşman uçakları, rotalarını şaşırılmış hâlde türlü manevralar yapıp bizimkilerden kaçmaya çalışıyordu. Ancak sayımız gittikçe artıyordu. Kuzey yönünden görülen *göklerin kartalları*, âdeta bir ordu gibi yaklaşıyordu.

Onlar sayesinde zafere olan inancımız her saniye daha da artıyordu.

Bu ülke, bu vatan bizimdi ve onu vermeye de hiç niyetimiz yoktu. Aksini düşünen kötü bir sonu hak ediyordu. Toprağı kanla sulanan bu vatani, bağımsızlık için canla başla uğraşıp kazanılan bu ülkeyi yıkmaya çalışan her türlü fikir, cehenneme gitmeye hak kazanmış demekti.

Bizler gidecekleri yere daha hızlı varabilmeleri için işlerini kolaylaştıracaktık.

Biz koşarken etrafımızdaki kalabalık Ziya Gökalp’in şiirini bağıra bağıra seslendirmeye başladı.

*Düşman yine öz yurduna el attı,
Mezarından Ata'n kılıç uzattı,
Yürü diyor, hakkı zulüm kanattı,
Attilâ'nın oğlusun sen unutma!*

Ben de bu şiire eşlik ettim. Düşmana karşı hırsla ve öfkeyle...
Vatanıma karşı aşkla ve gururla.

*Medeniyet deme, duymaz, o sağır,
Taş üstünde taş kalmasın durma kır,
Kafalarla düz yol olsun her hayır,
Attilâ'mn oğlusun sen unutma!*

*Koş, Plevne yine al bayrak taksın,
Gece gündüz Tuna suyu kan aksın,
Yaksın kahrın, bütün Balkan'ı yaksın,
Attilâ'nın oğlusun sen unutma!*

Nihayet Barış Kulesi'ne vardık. Ancak geçiş neredeyse imkânsızdı çünkü insanlar kol kola girmiş, etten bir duvar örmüştü. Bir yön bulmamız gerekiyordu ama tek yön, ağaçlığın içinden geçmekti.

İnsanlar şimdi, "Mustafa Kemal'in askerleriyiz!" diye bağırıyordu. Her ne kadar tüm gücümle eşlik etmek istesem de içinde bulunduğum durumdan dolayı kalabalığa iç sesimle karşılık verdim.

Timur, "Ben doğaya zarar vermeye karşıyım," dedi hoşnutsuz bir tavırla. "Ama bugün mecburum."

Balamir sabır çekti. "Bak, yemin ederim seni gübre diye buraya ekerim."

"Dalaşmayı kesin," dedi Attila sertçe. "Buradan geçeceğiz. Timur, hızlı bir şekilde herkese silahlarını vereceksin."

* Ziya Gökalp'in *Türk Oğullarına* şiirinden. (e.n.)

Ağaçlığı yara yara geçtik, dallar yüzümüzde bir sürü çizikler bıraktı ama önemli değildi.

Timur silah çantasını yere koydu ve biz de etrafında bir daire oluşturduk. Herkes çelik yeleklerini giyinip, kendine ait olan silahı aldı. Atış eğitiminde kullandığım *KMG556* yerine *G3* aldım. Diğerleri çok ağırdı ve sürekli hareket hâlinde olduğum için beni zorlardı. *G3'ü* omzuma astım, diğer *SIG Sauer P226'yı* ise belime yerleştirdim. Şimdi kendimi daha öz güvenli hissediyordum, ellerim boş değildi çünkü.

Çantayı olduğu yerde bırakıp oradan ayrıldık. Barış Kulesi'nin çevresinden dolaşıp Anıtkabir'e ulaşmaya çalışıyorduk ancak kalabalık bizi zorlamaya devam ediyordu.

“Çocukları bile getirmişler!” dedim şaşkınlık ve endişe içinde. Babalarının ve annelerinin omuzlarında, ellerinde kâğıttan Türk bayraklarını sallıyorlardı.

Attila, “Fazla çocuk var. Bana bakın, eğer silahları kullanmak zorunda kalırsak dikkat etmeliyiz.”

Son birkaç kişiyi de itekleyerek geçtiğimiz sırada bir kadınla göz göze geldim. Ani bir sarsılma ile kalbim gümbürdedi. Gizli bir refleks ile elim belimdeki silaha gitti. O kadının gözlerinde gördüğüm karanlık ruhumu sarsmıştı. Ve kulaklarımda duymayı beklemediğim bir ses bana, “*Sezgilerine güven,*” dedi. Ayata'nın sesini artık ezbere biliyordum. O kadının yanından geçerken ağır çekimde oynatılan bir sahne gibi zaman yavaşlamıştı. Sezgilerim, bedenimin direnişine galip geldi. Kadının kolundan tutup kendimle beraber sürüklemeye başladım.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun? Bırak kolumu!” diye bağırdı. Silahı belimden çekip sırtına dayadım.

Attila duyduğu sesle başını çevirip bize baktı. O da gördüğü bu manzara karşısında birkaç saniye şaşırda da benim gözlerime baktığında mevzuyu anladı.

“Yürü!” diye emir verdim kadına. “Bağırma bile deneme, sıkırım kafana!” Ondan sonra ağzını bile açamadı, tehdit işe yaramıştı.

Attila güvenliğini sağlamak amacıyla önümüzden yürütmekten vazgeçip arkama geçti. Ekiptekiler de çok geçmeden durumun farkına varmıştı.

“Nasıl anladın?” diye sordu kadın. Barış Kulesi’ni çoktan geçmiştik ve Anıtkabir’e ulaşabilmemize yüz metre kalmıştı.

“Sizinle çok savaştım,” dedim ama bunu diyen sanki ben değil de diğer Umay’dı; *öyle kendinden emin, öyle korkusuz...* “Sizi çok öldürdüm.”

Kadın güldü. “Ama bugün biz sizi öldüreceğiz.”

Dişlerimi sıktım. Bu pisliğin gazına gelip yanlış bir şey yapmak istemiyordum.

“Varlığınız yaradılıştan beri bir tehdit. Atalarınız bizimle çok uğraştı.” Kahkaha atar gibi güldü. “Ama tam anlamıyla bitiremediler. Ne kadar salaksınız, asırlarca size anlatılanlara inandınız, sınırlı zekânızla *yaşamın sırrını bulduk*, diye böbürlendiniz. Tanrı’nın sizi kurtaracağını düşünüyorsunuz ama biz bugün bu inancınızı kökünden sileceğiz.”

“Biliyor musun?” dedim, “Biz size *Negatifler* diyoruz ama bence *orospu çocukları* desek daha yerinde olurmuş ya da *aşağılık iblisin tohumları* falan. Bence ikisi de harika!” Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Haklarında doğru dürüst bir bilgiye bile sahip olmadığınız bir örgütün piyonlarısınız. Örgüt bugün boku yiyecek, iblisin tohumu,” Bu sözler ensesinden bir ürperti geçmesine neden oldu. “Asırlar boyu gazabımıza uğrayan nesillerin gibi kanlı bir kıyıma kurban edileceksin. Sizi mahvedeceğiz!”

İçimde peş peşe patlayan bir volkan vardı ve kanım o volkan-dan püsküren alevler gibiydi.

Namlunun ucuyla sırtını dürtükledim. “Bak yukarıya,” dedim kendi savaş uçaklarımızı işaret edip. “Bugün aydınlık, karanlığa en büyük vuruşunu gerçekleştirecek ve dünya sizden ebediyen kurtulacak, kovulacaksınız!”

Silahın emniyet kilidini açtım, klik sesini duyar duymaz hareketlenir gibi oldu.

“Umay,” dedi Attila. “Dur!”

Yürümeye bir son verip etrafıma baktım. Anıtkabir’in önündeydik. Elliye yakın saygı nöbetçisi, Şeref Holü’nde büyük bir kalkan oluşturmuştu.

Yula, “İnsanların içindeler,” dedi elimin altındaki pisliğin soyunu kastedip. “Birazdan ortalık karışacak.”

Timur, “O hâlde vur şunu gitsin,” dedi bana.

“Kaç kişisiniz?” diye sordum.

Kadın kahkaha attı. “Kaç kişi miyiz? *Binlerceyiz!* Hepsi şu an Türk kılığına girmiş slogan atıyorlar.” Bir anda sahte bir hüznü ekledi sesine. “Ama çok çocuk var, yazık olacak...” Kendime hâkim olamayıp silahın kabzasını kafasına indirdim.

Dibimizdeki birkaç kişi şaşkın gözlerle bizden tarafa baktı ama Yula’nın az önce söylediği şeyin gerçekleşmesiyle dikkatleri hemen dağıldı. Silahlar patladı, çığlıklar yükseldi.

Attila, “Herkes savunma alsın!” diye bağırdı.

Kadın bu kargaşanın başlangıcını fırsat bilip yönünü bana çevirdi ve yumruğunu yüzüme doğru salladı. Beceriksizce savurduğu yumruğunu avucumun içine aldım ve bileği ile çevirdim. Burnuna sert bir kafa darbesi indirirken çene altına da sağlam bir sol kroşe geçirdim. Defalarca vurdum, *yapma* diye bağırdı ama ben daha sert vurdum. Kan revan içinde bırakana kadar öfkeyle vurdum. Bedeni darbelerime yenik düşüp en sonunda yıkılınca da vurmayı bıraktım.

Bakışlarımı birbirine acımadan vuran insanlara çevirdim. Her iki ya da dört saniyede bir silahlar patlıyordu. Gökyüzünde de benzer bir arbede vardı. Bizimkiler düşman uçaklarına ikişerli saldırı gerçekleştiriyor ve en önemlisi Anıtkabir’den uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. İki düşman uçağı, bizimkilerin menzilinden kaçamadı ve bizden beş kilometre uzakta yere çakıldılar. Bu düşüş zeminde güçlü bir sarsıntı gerçekleştirdi fakat savaşı durdurmadı. Güvenlik güçleri yeterli sayıda değildi çünkü kalabalığı aşamıyorlardı.

Ekipçe bulunduğumuz yerde sırt sırta verip bir daire oluşturduk. Gelen saldırılara kurşunlarımızla karşılık veriyorduk. *Ben artık her evrende gözü kara savaşan o kadındım. Ben artık tamamen o Umay'dım.*

Hiç gözümü bile kırpmadan gelen hedefi vuruyor, bir diğerine geçiyordum. Bir ara oluşturduğumuz çember bozuldu ve bir adam kollarını omuzlarıma doladı. Çok güçlü, heybetli biriydi, kollarımı hareket ettirmeye çalışıyordum fakat beni kendine öyle kitlemişti ki bu çabam imkânsız görünüyordu. Ta ki Timur yardımına gelene dek...

Adamın ensesini tuttuğu gibi kendine çekti ve iri yumruğunu sağ elmacık kemiğinin üzerine balyoz gibi indirdi fakat adam parmaklarını çelik yeleğime geçirmişti. Timur'un darbesiyle yere çakılsa da beni de beraberinde götürmüştü. Ben adamın iri yarı gövdesinden kurtulmaya çalışırken o sırada Timur alnının ortasından çat diye vurdu.

Beni adamın üstünden çekip aldı. "İyi misin?" dedi soluk soluğa. Başımı sallayarak onayladım. Ben iyiydim ama çelik yeleğim için aynısını söyleyemezdim. Bir bölümü parçalanmıştı.

Ortalık kan gölüne dönmüştü. Bizden mi yoksa onlardan mı en çok kayıp verilmişti anlamak güçtü. Böyle bir açmaz insanı çıldırtmaya yeterdi.

"Bu yetersiz." dedim kendi kendime mırıldanarak, kurşunu bitmek üzere olan silahımı kastediyordum. Omzumda eksikliğini hissettiğim tüfeğimi panik içinde yerlere bakarak aramaya başladım. Birkaç adım uzakta, ölen *Negatiflerin* arasında duruyor olduğunu gördüm.

"Attila, koru beni!" diye bağırdım.

"Umay!"

Tüfeğime doğru koştum. Koşarken bir gölgenin sol taraftan bana doğru yaklaştığını sezinledim. Düşman tarafından sürüden ayrılmış yalnız bir kurt gibi görüldüğümün farkındaydım ama düşmanımın hesap edemediği bir gerçek vardı; o da beni her ko-

şulda koruyan korkusuz bir sürüm olduğuydu. Ben eğilip tüfeğimi alırken göz ucuyla adama baktım. Yoldaşımdan sıkılan kurşun iki kaşının ortasını buldu.

Bu sahneler defalarca yaşandı. Defalarca arkamızı kolladık. Ama sıklıkla Akşin ile benim aramda yaşandı. Birkaç kez de Balamir ile.

Yula birkaç çocuğu sütunlara doğru çekip orada korumaya çalıştı. Çocuklar ellerinde bayraklarımızla *anne, baba* diye çaresizce çığlık çığlığa ağlıyorlardı. Acı ve hırsla yutkundum.

Yurdumun evlatlarına bunu reva gören ne kadar hain varsa hepsini âdeta bir ölüm makinesi gibi yok etmek istiyordum. Asi bir haykırış koptu boğazımdan. Yüzüm acıyla kasıldı, gözlerim gazap ile karardı. *Tarih tekerrür etmeyecekti. Yurduma sızan bu alçakların emelleri gerçekleşmeyecekti.*

Gökten bir düşman uçağı daha yere çakıldı, zemin sarsıldı. O sarsıntı ruhumun gücüne güç kattı. O saniyelerde İstiklâl Marşı'nın şu kıtası kafamın içinde fırtınalar gibi gürlüyordu.

"Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.

Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım."

Önüme aniden çıkan adamın şakağma tüfeğimin dipçiğiyle vurdum ve bağırarak devam ettim.

"Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.

Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım."

O saniyeden itibaren hiç kimsenin beni tutamayacağı bir atiklikle kalabalığın arasına daldım. Ardımda bana durmam için seslenen ekibimin ikazını umursamadım. Bu farklı bir his durumu, *Negatifleri* görüyordum. Mecazi değil, ciddi ciddi görüyordum. Kim bizden, kim onlardan ayırt edebiliyordum.

G3'ü sıkıca tuttum ve tek bir tane bile ıskalamadan on üç haini vurdum. Tüfeğin ağırlığını hissetmiyordum, bu başka bir güç aşımı, başka bir bütünleşmeydi. Boğuşmaların arasında ezilmekte olan çocukları usta bir çeviklikle çekip çıkardım ve peşimden gelen ekibime doğru yönlendirdim. Evet, Yula, Akşin ve Balamir

peşimden gelmişti. Onlar da benim gibi doğru hedef kim biliyordu. Çocukları bizden olan kadınlarımıza verdiler ve uzaklaşmalarını söylediler. Onlar kaçarken, arkalarını kolladık ve gözden kaybolana dek savunduk.

“Umay!” diye bağırdı biri kalabalığın içinden. “Umay abla!”

Kulaklarım bu tanıdık sesi işittiği an otomatik olarak başımı çevirdim. Gözlerim o sarışın çocuğu yakaladı, yüzünü tanıdı. *Bu Teoman’dı.*

Gerçekten yaşıyordu!

Birbirimize doğru koşmaya başladık. Akşın bana bağırarak peşimden geliyordu. Teoman’ın her adımında ona saldırıya geçmek için hamle yapan herkesi tek kurşunla indiriyordu.

“Teoman!” diye bağırdım. Öte yandan Attila’nın sesini de duyumsadım fakat odağım doğrudan kuzenimdeydi. *Çünkü biliyordum, yoldaşım beni her ne koşulda olursa olsun bulurdu.* Öyle de oldu. Biz Teoman’la kavuşup sarıldığımız an Attila yanımıza vardı.

“Yaşıyorsun!” diye haykırdım ona sımsıkı sarılırken. “Yaşıyorsun, kardeşim!” Kollarımı tutup beni kendinden ayırdı.

“Abla,” dedi nefes nefese. “Abla, teyzemin sakladığı o hard disk bende. Bunu öğrendiğini tahmin ediyorum.”

“Biliyorum Teoman biliyorum... Söyle bana, neredeydin bunca zaman? Hard diski nasıl buldun?”

“Hard disk şu an bende değil. Bak, bunu şimdi burada detaylı anlatamam ama inan bana, güvenli ellerde.” Kol saatine baktı. “On dakika sonra tüm Türkiye her şeyi öğrenecek.”

“Nasıl? Neyi öğrenecek?”

Dört uçak daha düştü o sırada. Kürşad’ın kalabalığa dalışı epeyce gürültülüydü. Arkasında, ellerinde silahlarla onu takip eden bir ordu insan vardı. “İntikam!” diye bağıryorlardı. “Türk yurdunda çakalların işi yok!”

Savaş daha da alevlendi. Ölü sayısı her geçen saniye artıyordu. Fakat Kürşad’ın getirdiği insanlar korkusuzluğun kitabını yazıyordu.

Bizler tekrar bir çember oluşturduk ve Teoman'ı çemberin içine aldık. Hem birbirimizi savunuyor hem de yüksek sesle konuşmaya devam ediyorduk.

Teoman, "Abla, ona yakın keskin nişancı vardı. Hepsi paketlen-di." Attila'ya döndü. "Abi, örgüt bu Tekin denen adamı öldür-dü. Liderleri doğrudan H**** Başkan'ın peşine düşecek."

Balamir, "Cumhurbaşkanından haber var mı?" diye sordu.

Yula, "Hayır," dedi.

Metehan onun ardından konuştu. "Peki, ya H**** Başkan'dan?"

Yula yeniden aynı cevabı verdi. "Hayır. Belki de çoktan ya-kalamışlardır."

Attila kaşlarını çattı. "Sanmıyorum."

Bize doğru hedef alan birini indirdi o saniyelerde.

"Sence buralarda mı?" diye sordum, sol tarafımdan yaklaşan haini göğsünden vurdum. "Sahaya ineceğini söylemiştin."

"Öyle olsa bizi bulurdu."

"Belki de bulmak istemiyordur," dedim ortaya bir teori koyarak. "Can güvenliğimiz için." O an aklıma Atatürk'ün söylediği söz geldi. "Arkadaşlar, bir kurtarıcı beklemeyin," dedim bizi ve milletin bütününe kastederek. "Bizi, biz kurtaracağız! Öz yurdu-muzu biz savunacağız!"

Timur coşkuyla katıldı. "Umay'ın hakkı var."

Attila sert bir nefes aldı. "Hadi şu işi bitirelim."

Kürşad görüş alanıma tekrar girdi. Anıtkabir'in Tören Mey-danı'na doğru koşuyordu.

"İçeri girmeye çalışıyorlar!" diye haykırdı Akşin.

Hepimiz diğer herkes gibi Kürşad'ın peşinden koştuk. Biz oraya varmadan insanlar çoktan saygı nöbetçilerinin önünde top-lanmış, etten duvar örmüştü bile.

"Girin de görelim lan, orospu çocukları!" diye bağırdım. Ekip olarak kol kola girip Şeref Holü'nün ilk basamağında yerimizi aldık. Ama bizim önümüz de hızla doldu, insanların sayısı Tören Meydam'ını aştı, yollara taştı.

Ekipçe hep bir ağızdan İstiklâl Marşı'nı okumaya başladık. Öyle gururla, öyle korkusuzca ve öyle ölümüne... Bizimle birlikte herkes eşlik etmeye başladı. Göklerin Kartalları, düşman uçaklarının neredeyse tamamını ortadan kaldırmıştı ve kasvetli gökyüzünü saran kara bulutların arasından güneş ışığı sızıyordu.

Aslanlı Yol'un sonunda kavga devam ediyordu. Hainler öleceklerini bile bile direniş gösteriyordu ama sonra bir şey oldu. *Beklediğimiz bir şey...*

Savaşın başlarında *Negatifleri* tespit etmekle görevli olan silahlı dronlar, dört bir yandan hücumla geçmeye başladı. Saniyede sayamadığım kadar hızlı atış yapıyor, radarına giren hainleri vuruyorlardı.

“Tuzla buz olacaksınız,” dedi Attila kin dolu bir sesle.

Son derece sert görünen yan profiline bakarken arka planda görünen İnkılâp Kulesi'nin çatısında, yüzünde maske olan bir insan figürü gördüm. Sadece kafası ve elinde tuttuğu tüfek görünüyordu.

Kaç saniye o şekilde hareketsiz durdum bilmiyorum ama Attila'nın dikkatini çekmişti. Önce bana baktı, sonra baktığım yöne. Tekrar bana doğru döndüğünde gözlerini diğer tarafta bulunan Atatürk Cumhuriyet Kulesi'ne dikti.

“Her iki kulede de var,” dedim. “Ve bizden değiller.”

Değillerdi. Böylesine kabak gibi ortada durarak keskin nişancılık yapılmazdı. Bir an önce müdahale etmek için harekete geçmeliydik.

Hem olabildiğince hızlı olmalıydık hem de dikkat çekmemeliydik. Bu yüzden ikimiz de dudaklarımızı belli belirsiz oynatıp ekibe durumu bildirdik.

Ben, Attila, Teoman, Kubilay ve Yula İnkılâp Kulesi'ne; Timur, Metehan, Balamir ve Akşin ise Atatürk Cumhuriyet Kulesi'ne gitmek üzere ikiye ayrıldık. Seri ama gayet doğal davranarak insanların arasından geçmeye başladık.

İnsanların arasından geçerken gözlerim etrafı gözetliyor, her-

hangi bir tehlike arıyordu. Attila hemen arkamda ilerliyor, eliyle dirseğimi tutuyordu. Aramızdaki mesafeyi açmamaya çalışıyordum ama ayaklarım çok sabırsızdı. Bir an önce hedefe ulaşmak istiyorlardı. Neredeyse kuleye varmak üzereydik ki saat dokuz yönünde bir şey dikkatimi çekti. Tehlike hissi kalbimde yeni bir girdap yaratırken bozuk saat gibi ritmini kaybetti.

Bu, kulede gördüğüm adamdı.

“Attila, bu bir tuzaktı,” dedim, temkinli davranan adımlarım atağa geçip hızlanmaya başladı. Ben hızlanınca birkaç insana istemeden de olsa boşluk yaratma fırsatı verdim. Attila ile aramızdaki mesafe açıldıkça açıldı. Bana seslendi fakat ben gözüme kestirdiğim hedefe doğru aceleyle ilerliyordum.

O adam sanki kendisini takip ettiğimi anlamış gibi omzunun üzerinden bana baktı. Yüzünü siyah bir bezle sarmıştı ve sadece gözleri ile alnı açıktaydı. Kara gözleri ile çarpışınca belleğimde yer edinmiş suret gözlerimin önüne geldi.

“Bu Tekin!” dedim panikle arkamda olduğunu sandığımı Attila’ya dönerek. Bana bir şekilde yetişir sanmıştım ama arkamda yoktu. Parmak uçlarımda yükselip insanların arasında onu arsam da bulmadım. Bu kalbimdeki girdabın döngüsünü hızlandırıp korkunç bir heyecanın darbesine yenik düşürdü. Bir an panik hâlinde ne yapacağımı bilemedim, aklımdan binlerce senaryo dönüp durdu fakat yine de hedefimi takip etmemi söyleyen iç sesimi duymazdan gelemedim.

Hedefimdeki adamın Tekin olduğuna inanan hislerimle beraber takibe devam ettim.

Takip uzadıkça uzadı. Dronlar da saldırılara devam ediyordu bir yandan. Yanlarından geçip gittiğim insanlar arasında vurulanların haddi hesabı yoktu. Karanlık bir enerji tarafından kuşatılmıştım, bunu fazlasıyla hissediyordum.

Çılgınlıkların, kaçışmaların arasında ilerledikçe ilerledim. Takibim Aslanlı Yol’un girişine yakın son buldu.

Hedef oradaydı.

Adam yüzünün yarısını saran siyah bezi çıkardı. Yanılmamıştım, ta kendisiydi. Teoman örgüt tarafından öldürüldüğünü söylemişti, meğerse çok yanılmış...

Tekin Saltuk, yüzünde iğrenç bir gülümsemeyle bana davetkârca bakıyordu. Çevresine bakarak yakınlarında adamları var mı diye kontrol ettim, dikkatimi çeken birileri yoktu.

Belimden silahımı çıkarıp sıkıca sarıldım.

Onunla aramda sadece yirmi adımlık bir mesafe vardı. Gözlerimde her ne gördüyse o pis gülüşünde bir tereddüt oluştu.

Ardımdan Teoman'ın bağırışını işittim. "Umay abla!"

"Teoman, yaklaşma!"

"Bu işi ben halledeceğim," diye kendi kendime mırıldandım.

"Hayır, beraber halledeceğiz," dedi Attila o güçlü, güvenilir varlığıyla yanımda yerini alırken. "Biliyorsun, ben seni her koşulda bulurum."

"Romantik çift," dedi Tekin alay eder gibi. "Her evrende tutkulu âşıklar. Bugün sizi ayırmayacağım, birlikte gideceksiniz öteki tarafa. Gerçi hangi tarafa gidersiniz bilemem. Cehennem bizim biliyorsunuz." Bakışlarını sol arka tarafımda duran kuzenime çevirdi. "Teoman, cesur çocuksun. Bizimle korkusuzca savaşın, hard diski aldın. Ama öldüğümü sanarak cahilce bir yanılgıya uğradın." Dişlerini sıktı. "Şimdi Umay ablacığının ölmesini istemiyorsan hard diskin yerini söyle."

Teoman, "Ananın kışında, git de al oradan," derken titriyordu.

Bu meydan okuma Tekin'i kışkırtmıştı. Bize doğru üç beş adım attı. Sonra sahte tebessümünü tekrar geri kazandı. "Hadi ama gelsenize yahu! Neyden çekiniyorsunuz bu kadar?"

Kubilay bugün yaptığı gibi aniden Tekin'in arkasında belirdi ve tek kolunu boynuna doladı.

"Benden çekiniyorlar, yavşak."

Tekin beklediğim gibi korkmadı ama direniş de göstermedi. Bunun nedenini saniyeler sonra etrafımızı saran siyah giyimli adamların varlığıyla anladım. Biz bu tuzağa bile bile çekilmiştik.

Ama bence bunun da bir nedeni vardı ve hiçbir şey tesadüfen yaşanmazdı.

Adamlar etrafımızda daire şeklini aldı. Elleri bellerinde gelecek olan komut için tetikteydiler.

“Göt korkusundan boş gelmemişsin,” dedi Attila gayet rahat bir tavırla. “Ne oldu? O muhteşem örgüt, sen ve bu kıytırlıkları mı görevlendirdi?” Tekin’i bırakması için Kubilay’a başıyla işaret etti. Kubilay istemeyerek de olsa bıraktı ve bize doğru yürümeye başladığı an bu sefer de Tekin koluna dokunarak durdurdu onu.

Attila, “Ne istiyorsun?” diye sordu, keskin gözleri onun ve Kubilay’ın arasında gidip geliyordu.

“Hard disk.”

Teoman, “Hard disk olması gereken ellerde,” dedi.

Tekin ona bakmadı bile. “H**** Başkan, avucumuzun içinde.” Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve bir süre kurcaladıktan sonra Kubilay’a verdi. “Göster patronuna.” dedi.

O telefonda her ne varsa Kubilay’ın gözlerinin açılmasına, nutkunun tutulmasına sebep oldu. Hızlı adımlarla yanımıza geldi ve telefonu Attila’ya verdi.

Ne yazık ki söylediği gibi H**** Başkan ellerindeydi. Bir sandalyeye bağlanmış, ağzı bantlanmıştı. Videonun süresi kısaydı fakat sahte olma ihtimali de es geçilmemeliydi.

“Bizden çok kişiyi öldürdünüz. Dronlarınızın da hakkını vermem gerek. Ama bakın, geriye yalnızca biz kaldık. O yüzden Teoman, nerede olduğunu söyle, daha fazla kan dökülmeden gidelim.”

Öfkeyle bağırdım. “Kan döküldü döküleceği kadar. Görmüyor musunuz lan? Ortalığı ceset denizine çevirdiniz!”

“Senin vatan sevgini taktir ediyorum gerçekten ama-”

O an her yerde çalan siren sesleri ile cümlesini tamamlayamadı. Hepimiz ne olduğunu anlamaya çalışarak çevreye bakmaya başladık. Dokuz helikopter bize doğru yaklaşıyordu.

İnsanlar yeni bir felaket geliyor diye korkarak koşuşturmanın başladılar. Helikopterlerin arasından bir tanesi ön plana çıkıp

iniş geçti. Attila en yakınımızda duran adamlardan birine saldırarak bu dikkat dağınıklığını fırsata çevirdi. Onun hemen ardından silahlarımıza sarılıp adamların onundan sekizini etkisiz hâle getirdik. Tekin arbededen yararlanıp tüymüştü.

Helikopter Hürriyet Kulesi'nin yakınındaki boş alana iniş yaptı. Biz Tekin'i bulmak adına o yöne doğru koşarken helikopterin kapısı açıldı ve H**** Başkan görüldü. Rehin değildi, hiç alınmamıştı. Tam da tahmin ettiğim gibi *Tekin yalan söylemişti*.

Onunla gelen diğer helikopterler de uygun alanlara iniş yapmaya başladı.

Merdivenlerden ikişer ikişer inerken Kubilay, "Ormana kaçtı!" diye bağırarak bizden daha hızlı koşup Tekin'in peşine düştü.

H**** Başkan, Attila ve beni görünce yüzünde bir sevinç parıltısı oluştu. Teoman bizi geride bırakıp doğrudan başkanın yanına gidince hepimiz şaşırдық.

"Aferin, oğlum," dedi başkan. "Çok büyük bir iş başardın."

"Teşekkür ederim, başkanım," dedi mahcup bir hâlde.

Diğer helikopterlerden inen özel timler, Anıtkabir'e hızla giriş yapıp sonu gelmekte olan olaylara müdahale etmeye giderken ben gördüğüm bu manzara karşısında şaşkına dönmüştüm.

Başkan bize doğru adımladı. "Çocuklar, görevinizi layığı ile yerine getirdiniz. Emekleriniz çok büyük." Attila'nın arkasında duran Yula'ya baktı. "Aynı şekilde senin de," dedi.

"Neler oluyor burada? Hiçbir şey anlamıyorum..." dedim kaşlarımı çatarak.

"Zeta örgütünü, Teoman'ın getirdiği hard disk sayesinde çöktürttik, Umay," dedi bana bakarak. "Annen yıllar önce bu örgütün tüm iplerini bilerek ya da bilmeyerek ele geçirmiş. Onun sayesinde ülkemiz tüm pisliklerden arınacak artık."

"Peki, Teoman ile iletişimde olduğunuzu niçin bize söylemediniz?" diye sordu Attila haklı olarak.

"O zaman örgüt sizin peşinize düşmezdi."

"Yani onları bizimle şaşırttınız, öyle mi?" Attila ihanete uğ-

ramış hissediyordu, aynı zamanda ben de. “Ya ekibime zarar verseydi? Ya birimize bir şey olsaydı? Kim bunun telafisini edecekti?”

“Bak, şu an kandırılmış olduğunu hissediyorsun hatta hissediyorsunuz. Ama inanın bana, hükümet dâhil bu örgütle iş birliği yapan ne kadar kişi ya da kurum varsa hepsi yargılanacak.”

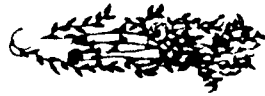
İşte o an Atatürk’e bir kez daha gönülden hak verdim. Ülkemiz için kurtarıcı olarak birini ya da birilerini beklemememi zi, millet olarak bunu bizim gerçekleştirmemiz gerektiğini canlı kanlı tecrübe etmiştik.

Attila elimi tuttu. “O hâlde bizlik bir durum kalmadı artık,” dedi. Bu apaçık bir rest çekmeydi. “Biz görevimizi yaptık. Gidelim, arkadaşlar.”

Oradan ayrılmak üzere harekete geçtiğimizde Attila’nın omzunun üzerinden geriye doğru baktım.

Tekin’in yaralı olan adamlarından biri elindeki silahı bize doğrultmuştu. Namlunun ucu doğrudan Attila’nın sırtını hedef alıyordu.

“Attila!” diye bağırp kollarımı ona doladım, amacım ufak bedenimle onun iri bedenini yere düşürüp gelecek olan kurşundan korumaktı. Fakat umduğum gibi olmadı, zamana dokunamadım. Kurşun Attila’nın sol kolunu sıyrıp doğrudan göğsüme saplandı.

Umay, Attila’nın kollarında yaşam ve ölümün sunduğu arafta can çekişiyordu. Bu evrende de mi ayrılık vardı yoksa? Burada da mı kavuşamayacağız diyordu içten içe. Bu dünyada da mı doyamayacağız birbirimize? Cevabını bilmediği bu sorular göğsündeki kurşun yarasının verdiği acıdan daha acı veriyordu. Gözyaşları bu yüzden durmadan akıyordu.

Attila, sevdiği kadının saçlarını okşuyor, isyan etmemek için kendini zor tutuyordu.

Umay’ın tabiriyle azur mavisî olan o keskin gözlerinden yaş-

lar durmaksızın akıyor, kollarında yatak yegâne aşkının yüzüne damlıyordu.

“Ağlama...” dedi Umay, elini kaldırıp Attila’nın yüzüne dokunmak istedi ama hiç mecali yoktu. Mücadele etmedi çünkü biliyordu, sona yaklaşıyordu...

“Yaşayacaksın, sevgilim... Yaşayacaksın, *aşkım*...”

Niçin en güzel kelimeler hep dönüşü olmayan anlarda söylenirdi? İnsan niçin kaybetmekle sınanırken zamanın yetersiz geldiğini düşünüp vicdan azabı çekerdi?

“Artık vakit geldi, *aşkım*,” dedi Umay. Kor bir alev gibi yanıyordu göğsü, içindeki kurşun tekrar tekrar saplanır gibi acıtıyordu canını.

İlk kez aşkım deyişine karşılık vermişti ve bu dağ gibi adamı canlı canlı ateşe atmıştı; güçlü durmak ile yenilginin arasında sıkışıp kalmıştı. Bu apaçık görünen kaybetme gerçeğini reddediyordu.

“Merak etme, yeniden beraber olacağız,” diye devam etti Umay. Yorgun bir gülümseme belirdi gül rengi dudaklarında. “Hissediyorum, *aşkım*. Hep öyle olmadı mı? Sen hep beni bulmadın mı?”

“Buldum...” dedi boğuk bir sesle. “Hep buldum.”

Attila avazı *çıktığı kadar* feryat etmek istiyordu.

“Görevimizi yaptık, kurtardık vatanımızı. Başardık değil mi?”

Attila, “Başardık...” Sessiz bir hıçkırık kaçtı dudaklarından.

Umay titrek bir nefes çekti içine. Sanki ciğerlerine dolan oksijen değil de harlanarak kabarmış bir alevdi. “*Yitirmiş tılsımını ilk sevmelerin*,” dedi Umay, artık sesi gittikçe azalıyordu. “*Yitirmiş öpücükleri...*” Attila’nın, Ahmet Arif şiirlerini ne denli sevdiğini biliyordu.

Attila haykırmak ister gibi dudaklarını araladı. Sanki zehir sürülmüş gibi yanıyorlardı. “*Payı yok, apansız inen akşamdan. Bir kadeh, bir cigara, dalıp gidene...*”

Umay, “*Seni, anlatabilsem seni...*” diye devam etti.

Attila'nın dudaklarındaki zehir içine aktı; *bıraksa*, tutmasa kendini tüm şehri yakacaktı.

"Yokluğun cehennemin öbür adıdır..."

Umay artık zamanın geldiğini anlamıştı. Kendine göre sevdiği adamı yeniden yüzüstü bırakıyordu. Üstelik acılarıyla baş başa, bu cehennemin ortasında. Bir çark gibi dönüyordu kalbi, ritmi bozuk saat gibi yelkovanı firar ediyordu. Çok yorulmuştu ruhu, yaşlı hissediyordu ve bu bedene de zor sığıyordu.

"Üşüyorum," dediler aynı anda. Kelimenin gerisini yalnızca Attila tamamladı.

"Kapatma gözlerini..."

O an kâinat uzun bir sessizliğe gömüldü, tüm renkler siyaha büründü.

Attila alelacele sildi sevdiği kadının gözyaşlarını. Aklını yitirmiş gibiydi, sadece elleri değil içi de titriyordu.

"Merak etme, Umay kuşu," dedi ikna etmeye çalışarak çünkü bir çözüm bulmuştu. "Nereye uçarsan uç peşinden geleceğim. Kaç diyar, kaç yaşam olursa olsun..."

Umay gülümseyerek son kez baktı göğünde özgürce uçtuğu mavi gözlere. Sevdiği adama yıllarca yaşattığı acının bedelini, canını feda ederek ödemişti.

Yavaşça örtülürken göz kapakları, bir silah sesi daha duyuldu. Yoldaşı, sevdiği ve her koşulda yanında olan adam, bir an bile tereddüt etmeden kendi şakağına dayadı namluyu ve çekti tetiği. Sevdiği kadının olmadığı bir dünyada yaşamak, cehennemin en dibiydi. Bu azabı bir daha yaşayamazdı. Eğer acı çekecekse Umay'ın kollarında çekmeye razıydı.

Ve tek kurşun, iki ruhu ebediyen birleştirdi.

Ölümün bile ayıramadığı sevdalar vardır, her evrende kutsal olan, Ulu yaratıcının mucizevi parçalarından birleştirilen, kâinatın sonsuz döngüsünde en safı, en bulunmazı olan.

* Ahmet Arif'in *Hasretinden Prangalar Eskittim* şiirinden. (e.n.)

Ölüm bir son değildi, yeni bir başlangıçtı. Eve dönmekti, ev diye bildiklerine kavuşmaktı.

Umay ve Attila'nın kaderleri aynı mürekkeple yazılmıştı, ruhları daima birbirlerine aitti.

Ve ayrılık, onlardan sonsuza dek uzak duracaktı artık.

BİLGE KAĞAN HÜKÜMDARLIĞI

MS 716 / Ötüken

Güneşin ilk ışıkları Asya'nın geniş, sonsuz bozkırlarını aydınlatırken kudretli dağların zirvesine altın bir şal gibi seriliyor ve Ötüken'in kalbinde yüksek, sarp dağlar gökyüzüne meydan okurcasına yükseliyordu. Mevsimlerden ilkbahardı; eriyen kar sularıyla birleşen akarsular, ince gümüş şeritler gibi dağların arasından akıyor ve ovalara can veriyordu. Yamaçlarında açan çiçekler ve rengârenk bitkiler, *acunda** var olan eşsiz, destansı bir güzelliğe sahipti. Düşmana tehlike, Türk'e sıcak bir yuva olan görkemli ormanlarında kuşlar cıvıldıyor, kurtlar ise derinlerde bir yerde pusuda bekliyordu. Birbirine yakın ve ahenkle kurulmuş otağlarda tıpkı o günkü gibi bereketli bir ilkbahar yaşanıyor.

Aynı gün iki ayrı ailede, iki yeni hayat dünyaya gelmişti. Bir otağda güçlü ve gururlu bir savaşçı olan Bahadır Han'ın oğlunun doğuşu kutlanıyordu. Küçük bebek, güçlü ağlamaları ve çekik parlak gözleriyle gelecekte büyük işler başaracağını işaretlerini veriyordu. Diğer otağda ise güzeller güzeli bir kız çocuğu doğmuştu. Bebeğin sakin ve huzurlu çehresi gelecekteki güzellik ve zarafetinin habercisiydi.

* Dünya. (e.n.)

Aileler, bebeklerin doğumunu kutlamak için toplanmış, otağların önünde büyük ateşler yakılmış, şarkılar söylenmiş ve danslar edilmişti. Bebekler yumuşak keçelerle sarılıp yanan ateşin etrafında sevdikleriyle çevrelenmiş bir hâlde yatıyordu. Herkes bu kutlu iki doğumun, Ötüken'in geleceğini aydınlatacağını hissediyordu.

Uzun süredir dost olan bu iki aile, bebeklerin geleceği hakkında önemli bir karar aldı. Kahraman savaşçı Bahadır Han, oğlunun kaderini şekillendirecek bir karar verirken diğer aile de kızlarının geleceğini düşünüyordu. Bebeklerin birbirine söz verilmesi, aileler arasında güçlü bir bağ kuracak ve töreleri arasındaki birliği pekiştirecekti.

Bahadır Han derin bir nefes aldı ve ağırbaşlı bir sesle konuşmaya başladı. "Bu gece töremizin geleceğini birlikte inşa etmek için bir adım atıyoruz. *Oğul Attila ve Umay Han* büyüdüklerinde birbirlerine eş olacaklar. Bu nişan, bizim dostluğumuzu ve birliğimizi daim kılacaktır."

Umay bebeğin babası Togay Han, konuşmayı devraldı. "Eski ve ebedi dostum Bahadır Han, bu gece alınan karar sadece ailelerimizi değil, bütün obamızı ve töremizi de güçlendirecektir. Oğlumuz ve kızımız, bizim değerlerimizi ve geleneklerimizi yaşatacak, birliğimizi daim kılacaktır."

Bu sözlerin ardından bebekler yan yana getirildi. İki ailenin en yaşlı üyesi *Ayata Hatun*, kutsal bir törenle bebeklerin alınlarına sembolik işaretler yaptı ve dualar okudu. Biraz ötede, ağaçların arasında onları izleyen bir çift parlak göz bu yaşlı hatunun dikkatini çekti. Kim bilir ne zamandır oradaydı bilinmez ancak bir kabilede, doğum yaşanan yerde kurt görünürse bu çok kutsal sayılır, kurdun Gök Tengri tarafından gönderildiği rivayet edilirdi.

Ayata Hatun dualarını bitirip bakışlarını o parlak gözlere çevirdi ve kalabalık da onu takip ederek yavaşça baktığı yöne doğru döndü. Ormanın girişinde bekleyen kurt, gözlerini bebeklere dikmiş bir hâlde bekliyordu.

“İşitin bu dediklerimi; bugün yerin ve göğün şahit olduğu en kutlu gündür,” dedi ve kollarını göğe doğru kaldırarak, “Ey Gök Tengri, *Işık Ülkesi*’nden bize ulaştırdığın işareti kabul ettik. Bu bebekler senin koruman altında büyüyecek ve bizim birliğimizi güçlendirecek. Huzurunda ant içeriz ki onların yolunu aydınlatacağız.”

Kurt bir süre daha bebekleri izlemeye devam etti, ardından sessizce ormanın derinliklerine geri döndü. Halk, kurdun gidişini izlerken herkes biliyordu ki bu olay sıradan bir şey değildi; *bebeklerin geleceği için büyük bir işaretti.*

Bu işaret, Ötüken tarihinde unutulmayacak bir an olarak kalacaktı. Bebekler, kaderlerinde yazılı olan bu büyük geleceğe doğru adım adım ilerlerken kabile halkı da onları desteklemek için elinden geleni yapacaktı.

Ama bilmedikleri bir şey vardı; Gök Tengri onların kaderlerini bir yazmıştı, bu uçsuz bucaksız acunda ilk varoluşları değildi ve son da olmayacaktı.

SON

TEŞEKKÜR

Sevgili okuyucu;

Karanlık bazen dışı parlak, güzel bir elma gibi görünür ancak içindeki çürük, siz onu tattığınızda ortaya çıkar. Aydınlık ise en korkutucu kâbuslardan sonra gözlerinizi yeni bir güne açmak gibidir. Daima görünmeyenin arkasındaki hakikati arayın.

Küçük bir ipucu:
Görünmeyen sensin, hakikat ise için. Uyan!

2021 yılında kaleme aldığım bu eserin yazma aşamasında benden desteğini ve ilhamını esirgemeyen sevgili arkadaşım Gülseren Bilici'ye ve her anımda yanımda olan canım dostum, Büşra Göçener'e teşekkür ederim.

Kıymetli Lapis Yayınları'na yanımda oldukları için teşekkürlerimi sunuyorum. Eserimin okuyucularla buluşmasına vesile olduğunuz ve hayallerimi gerçeğe dönüştürdüğünüz için sizlere minnettarım. Sürecin her adımını özverisi ve titiz çalışmasıyla yürüten sevgili editörüm İpek Nur Türker'e sonsuz teşekkür ederim. Emeklerinize sağlık. Ve bu eserin yayınlanmasında emeği geçen, hayallerimdeki mükemmel kapağı yapan genel yayın yönetmenim Sidem Zelal Edin'e çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız.

Sevgilerimle...

A. Almira Mergen :)

